

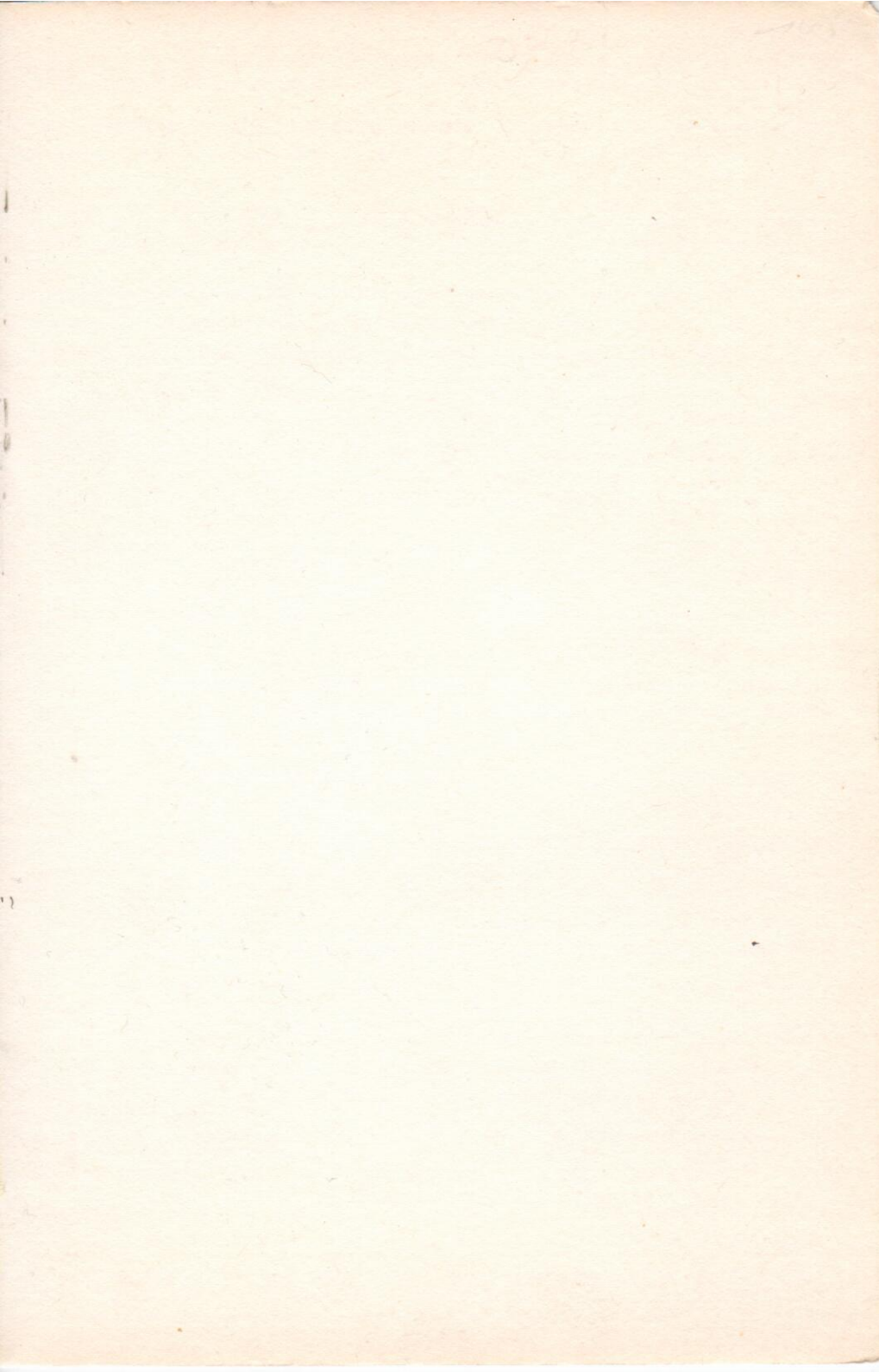
UITGAVE DE SCHORPIOEN

8

WILFRIED
VAN MOER

CH. BAETE &
V. VERMEIR

WILFRIED VAN MOER

NUMMER 8

Deze merkwaardige foto werd genomen onder de schijnwerpers van Sclessin. Wilfried van Moers bezweet voorhoofd is gerimpeld en op zijn aangezicht leest men bezorgdheid en zelfs onrust.

"Hij kan niet zonder voetbal. Hij leeft alleen volop als hij op het veld is en achter de bal aanholt als gold het zijn eerste wedstrijd... Als hij gekwetst is en niet kan trainen of spelen is hij humeurig. Ik vraag me al af wat het worden zal als hij niet meer zal kunnen voetballen."

(Anita Van Moer—Van Hove)

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ART AND
ARCHAEOLOGY
OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
100 Brook Hill Drive
Cambridge, MA 02139
U.S.A.

CHARLES BAETE

VIC VERMEIR

WILFRIED VAN MOER

NUMMER 8

Uitgeverij «DE SCHORPIOEN» Naamloze Vennootschap
Strombeek-Bever

CHARLES BAETE

VIC VERMEIR

De auteurs en de uitgever danken de directie van „Sport 70” voor de fotografische documenten die voor de illustratie van dit boek werden ter beschikking gesteld.

HUMMER 8

Copyright 1972 by:

Uitgeverij „De Schorpioen” N.V., Strombeek-Bever

Alle rechten van vertaling, reproductie en aanpassing
voorbehouden voor alle landen.

DE STEEKKAART VAN NUMMER 8

Naam : VAN MOER
Voornamen : WILFRIED, JEAN
Geboorteplaats : Beveren-Waas
Geboortedatum : 1 maart 1945
Burgerlijke stand : gehuwd op 25 juni 1966
Echtgenote : Van Hove, Anita,
geboren op 28 februari 1945
Kinderen : 1) Pascale, 29 juli 1967
2) Tanja, 27 mei 1971

PERSOONSBESCHRIJVING:

Lengte : 1,68 meter
Gewicht : 67 kilogram
Voet : 39
Aangezicht : ovaal
Haren : donker bruin
Ogen : blauw
Littekens : talrijke, vooral op de benen

WOONPLAATS: ~~1) Kerkstraat, 64, Beveren-Waas~~
~~2) Donkerstraat, 41, Beveren-Waas~~
3) 18de Oogstwal, 25, Tongeren
tf 0121326.77
4) Guido Gezellelaan, 26, Beveren-Waas

VERSCHILLENDE CLUBS :

- 1) S.K. Beveren op 9 december 1957
- 2) Antwerp F.C. van 1965-66 af
- 3) Standard Luik van 1968-69 af

SELECTIES: 13 maal legerelftal
2 maal B-elftal
28 maal A-elftal

KAMPIOENSCHAPPEN :

Kampioen vierde nat. B met Beveren
1962-63
Kampioen eerste klasse met Standard
in 1968-69, 1969-70, 1970-71

TROFEES: "Gouden Schoen" 1966, 1969, 1970

DE STEEKKAART VAN NUMMER 8

Naam: VAN NIEUW
Voortzetter: WILFRIED VAN NIEUW
Geboortedatum: 1 maart 1945
Geboorteplaats: Gennep, 22 mei 1949
Geboorteplaats: Van Nieuw Aals
Geboorteplaats: Gennep op 22 januari 1949
Geboorteplaats: 11 maart 22 en 1957
Geboorteplaats: 21 juli 21 en 1957

FOTO OVERZICHTSWAARD

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

DUURSTE VOETBALLER VAN BELGIE

— Mijn transfer van Antwerp naar Standard? Wat een geschiedenis! Nooit heb ik onder zulke zware zenuwspanning geleefd. Ik was gewoon kapot. De gebeurtenissen dwarrelden zo door elkaar, wentelden zo verrassend, dat ik er herhaald de draad dreigde bij kwijt te geraken. Ik zat in een mallemolen, die me niet losliet, zelfs niet voor enkele minuten om te bezinnen over het verloop en de mogelijke afloop. De drukte en de onzekerheid maakten me bijwijlen radeloos. Ik kon echter, zelfs als ik dit zou hebben gewild, niet meer terug. De "zaak" was aan het rollen en moest tot het einde gaan. Wat er ook van komen zou... Wat een "verlossing" voor mij toen ik eindelijk in die beruchte juninacht van maandag op dinsdag, op minder dan twaalf uren van de sluiting van de transferperiode 1968, mijn handtekening zette onder een aansluitingsformulier voor Standard en een "Rouche" werd.

Ofschoon hij sindsdien die hele transfergeschiedenis, waarvan hij de inzet en het middelpunt was, liefst uit zijn gedachten wilde bannen, rolde de film ervan zich nog vaak voor hem af. Want zovelen wilden uit Wilfrieds mond het spannende

verhaal horen. Wilden van hemzelf vernemen hoe het er allemaal was aan toe gegaan in de "run" tussen Club Brugge en Standard; hoe hij de duurste Belgische voetballer werd.

Het begon aan het slot van de competitie 1967-68 toen Wilfried bij het Antwerp-bestuur zijn transfer ging vragen.

— Dat besluit had ik al enkele weken voordien genomen. Antwerp zakte steeds dieper en dieper in de degradatieput. Naarmate de zekerheid groeide dat de daling naar tweede klasse onafwendbaar werd, ging ik meer en meer ten onder aan de gedachte tijdens de volgende competitie niet meer in het topvoetbal te zullen bewegen. Zulks zou voor mij niet alleen een enorm financieel verlies betekenen, maar tevens het meer dan waarschijnlijk einde van een internationale loopbaan, die nauwelijks twee jaar was begonnen. En wat dan met mijn levensdroom eens profvoetballer te worden? Er bleef me maar een enkele uitweg: Antwerp verlaten voor een grote club. Liefst Anderlecht of Club Brugge. Desnoods om het even welke.

Uiteindelijk won Standard de wedloop om Van Moer. De Luikse club gooide er 6 miljoen 400.000 fr. plus een flinke premie voor Wilfried tegenaan, het hoogste bedrag ooit op de Belgische transfermarkt betaald.

— Ik verheel het niet dat dit bedrag me wel even aan het duizelen bracht. De vrees dat ik zoveel niet waard was, be kroop me. Ik had me nooit kunnen voorstellen dat de prijs zo hoog zou oplopen. Ik troostte me echter met de bedenking dat het toch mijn schuld niet was als er uiteindelijk zoveel miljoenen op tafel waren gekomen.

De Antwerp-bestuursleden handelden de "gouden zaak" echter keihard af. Per slot van rekening was dit hun goed recht. Ze redeneerden: men wil Van Moer, welnu men kan hem krijgen... als men maar genoeg betaalt.

Het dient overigens gezegd dat Antwerp zich een neutrale gedragslijn had aangemeten. In die zin dat, van waar het bod ook mocht komen, het hoogste het zou halen. Club Brugge en Standard waren er tenslotte verantwoordelijk voor dat het

een koehandel werd. Van de verschillende kandidaatkopers of "geïnteresseerden", die aanvankelijk kwamen opdagen, zouden er uiteindelijk maar twee voor het beslissende "gevecht" overblijven: Club Brugge en het onverwachte Standard.

Anderlecht dat, toen Van Moer bij Beveren wegmocht, van de Wase club reeds eerste keuze had gekregen, maar toen geen belangstelling had omdat het Pummy Bergholtz bij Feyenoord voor 5 miljoen had gekocht, werd vrij spoedig geschrapt op de lijst van de mogelijke afnemers voor Van Moer bij Antwerp. Het paarswitte bestuur oordeelde de transfersom te hoog. Het gaf er de voorkeur aan eenzelfde bedrag te investeren in de aankoop van de Fransman Yves Herbet en de bij Olympic Charleroi spelende Limburger Fons Peeters. Of Anderlecht zich die beslissing nooit beklaagd heeft, willen we liefst in het midden laten. Zoveel is zeker: Wilfried Van Moer werd door het Astridpark te duur geoordeeld.

Ook Sparta Rotterdam, dat interesse had voor Van Moer, bleef niet lang op het kandidatenlijstje staan. Blijkbaar was ook voor die Nederlandse club Van Moer een ietwat te dure vogel.

— Naarmate de transferperiode verstreek en mijn "zaak" bleef aansleuren, werd ik ook zenuwachtiger. Het enige wat ik op zeker ogenblik met zekerheid wist was, dat Antwerp mijn vraag om naar een andere club te mogen overgaan inwilligde. Ik bevond me met de Belgische ploeg in afzondering in "De Merel" te Brecht in het vooruitzicht van de match tegen Finland te Helsinki, waarvoor ik slechts als reserve was opgeroepen omdat ik, zoals ik een paar dagen later zou vernemen, voorlopig maar weinig kans meer maakte als internationaal, indien ik Antwerp naar tweede klasse zou vergezellen. In "De Merel" kreeg ik een telefoontje van Eddy Wauters, die, na de herrie, naar het einde van de competitie toe in het bestuur ontstaan en die voornamelijk voorzitter Carlo Koevoets en ondervoorzitter Julien Boydens tegenover elkaar stelde met als gevolg het ontslag van Koevoets en het tijdelijk van Antwerp wegblijven van Boy-

dens, nog maar enkele weken de grote baas was bij Antwerp. Eddy Wauters vroeg me of ik eens tot bij hem kon komen op de bank. Zo spoedig mogelijk! Ik liet er geen gras over groeien, want ik wist waarover het zou gaan. Ik bekwam van de verantwoordelijken van de nationale ploeg de toelating me onmiddellijk bij de Antwerp-voorzitter te begeven. Een goed uur na het telefoontje was ik reeds op de bank, waar ik vernam dat een bestuursvergadering was gehouden en er een stemming aan te pas was gekomen. Met drie stemmen tegen twee, waaronder die van ondervoorzitter Boydens, was beslist dat ik op de transferlijst zou worden geplaatst. Ik kon mijn vreugde moeilijk de baas. Het werd een kort, maar voor mijn verdere voetballersloopbaan bijzonder belangrijk onderhoud. Er werd me ook gevraagd of ik de voorkeur had voor een of andere club en ik heb gezegd dat ik Club Brugge verkoos. Ik keerde opgelucht naar "De Merel" terug. Het kon me al niet zoveel meer schelen dat ik maar invaller was voor de wedstrijd te Helsinki.

*

* * *

— Ik geef er me rekenschap van dat ik sedert ik mijn transfer had aangevraagd, voor mijn vrouw, mijn ouders en schoonouders een zeer moeilijk mannetje moet zijn geweest om mee te leven. Ik was uiterst kregel, omdat er van Antwerp geen verder nieuws kwam nopens mijn aangevraagde overgang. Kortom, ik was haast niet om aan te spreken. Ik kende geen ogenblik rust meer. Want het was vanzelfsprekend geweten dat ik bij Antwerp weg wilde. Overal waar ik me vertoonde was het er over te doen. Zowat iedereen meende er zijn zeg te moeten over hebben, mij goedbedoelde raad te moeten geven. Had ik daar wel aan gedacht? En aan dit en dat...? En daarbij dan nog al die geruchten, die kwistig werden rondgestrooid en die ik moest bevestigen of ontkennen. Al naar gelang... De telefoon rinkelde ontzettend veel bij mij.

In die tijd werd nogal wat beweerd in verband met de transfer van Van Moer. Zo onder meer dat hij vooraf reeds had getekend voor Club Brugge en bij het plaatsen van zijn handtekening een som van 100.000 fr. zou hebben ontvangen.

— Waar men dat gehaald heeft, weet ik niet. Er is niets van aan. Zeker is dat Club Brugge de eerste kandidaat voor mijn transfer was. Naar het schijnt vooral op aanraden van trainer Norberto Höfling. Waar is eveneens dat ik naar Brugge ben geweest en een gesprek heb gehad met voorzitter De Clerck, Hutsebaut en Höfling. Waar is het ook dat me een villa in Het Zoute werd beloofd, waarvan Club Brugge de huur voor haar rekening zou nemen.

*

* *

Een ontspannen Wilfried Van Moer reisde met de Belgische ploeg naar Helsinki, waar een delegatielid van de federatie, hem te verstaan gaf dat, indien hij niet in de hoogste klasse bleef, verdere selecties voor het nationaal elftal zo goed als onmogelijk werden. Wilfried Van Moer luisterde aandachtig, maar reden om er zich grote zorgen om te maken meende hij toch niet meer te hebben. Hij mocht immers weg bij Antwerp en dan zou de rest ook wel voor elkaar komen.

Op de terugreis bij een tussenlanding te Kopenhagen scheen het ten andere al zo ver te zijn. Van een vergezellend journalist, die met zijn krant in België had getelefoneerd, vernam hij dat zijn transfer naar Club Brugge zo goed als afgehandeld was.

— Ik kon het haast niet geloven dat het allemaal plots zo'n vaart had genomen en nog wel in de voor mij gunstigste zin. Club Brugge was de club waaraan ik mijn voorkeur had gegeven. Tussen Kopenhagen en Brussel heb ik er in het vliegtuig champagne op gedronken...

De "zaak Van Moer" was echter nog bijlange niet definitief

beklonken. De zenuwachtige spanning die hij tot dan toe met zijn transferaanvraag al had beleefd, was maar klein bier vergeleken bij wat hem nog wachtte. Hij stond voor de meest slopende en zware uren uit zijn leven, tijdens welke hij heen en weer werd geslingerd tussen vrees en hoop; tijdens welke hij als het ware zou worden overspoeld door de stroom van gebeurtenissen en op bepaalde ogenblikken zelfs niet meer goed zou weten welke richting het uitging.

*

* *

— Thuis gekomen werd me gezegd dat Club Brugge een bod van 4,5 miljoen had gedaan en dat de onderhandelingen volop aan de gang waren. Hiervan kwam overigens spoedig bevestiging, want ik kreeg een telefoontje uit Brugge van de h. Hutsebaut, die me van de stand van zaken op de hoogte bracht en me vroeg alleen voor Club te tekenen. In de volgende uren hing ik haast voortdurend aan de telefoon. De rest van de tijd bracht ik door met gespannen wachten op verder nieuws. Op dat ogenblik wist ik nog niets van Standard af. Het ging tussen Antwerp en Club Brugge, die naar een overeenkomst zochten, maar ze blijkbaar zeer moeilijk konden vinden. Naar men me achteraf verzekerde omdat Club Brugge, in de overtuiging dat er geen concurrenten waren en ze mijn principieel akkoord had, het nog wenste te rekken, om aldus uiteindelijk van Antwerp een vermindering van de aangeboden transfersom te kunnen losmaken. Dat is wellicht de grote misrekening geweest van Club Brugge. Als de h. Hutsebaut eerder had toegehaapt, zou ik nu in de blauwzwarte shirt voetballen, want Antwerp stemde met de Brugse voorwaarden in...

*

* *

Dan is Standard op de proppen gekomen. De h. Petit had tot dan toe zijn transfersinspanning toegespitst op Prudent Bettens van Waregem. Tot zondagavond had de baas van Standard gepoogd tot een akkoord te komen met het Waregemse bestuur. Tevergeefs. De onderhandelingen over Bettens sprongen definitief af. Pas dan nam de h. Petit Van Moer en Antwerp in het vizier, vastbesloten dit keer zijn slag thuis te halen. Te meer daar ook de reeds wekenlang durende besprekingen tussen Standard en Club Luik betreffende Henri Depireux op een dood punt schenen te zijn gekomen. Ook al dreigde Depireux nooit meer voor Club Luik te zullen spelen. Op de transfermarkt zag het er, zo dicht bij de sluitingsdag, dus niet te best uit voor Standard.

— Toen is de h. Petit in actie getreden. Hij nam contact op met de h. Wauters. Naar ik later vernam zou de h. Petit aanvankelijk een bod van 3 miljoen plus Naumovic hebben gedaan. Waarop de h. Wauters kordaat stelde niet geïnteresseerd te zijn in de Joegoslaaf en de h. Petit duidelijk maakte dat er geld op tafel moest komen. Veel geld zelfs, wilde Standard nog een kans maken me van Club Brugge af te snoepen. Standard zou er dan, vrij spoedig, nog een miljoen hebben bijgedaan. Zonder echter al definitief in winstpositie te komen. Hoe dan ook, ik schrok niet weinig toen ik op het middaguur van de voorlaatste dag van de transferperiode er nogal bruusk van in kennis werd gesteld dat Standard me wenste over te nemen. Ik kreeg een telefoon van de h. Eddy Wauters, die me zonder omwegen op de man af vroeg: "Wil jij naar Standard?" Ik was er zo door verrast dat ik eerst niet wist wat te antwoorden en hij zijn vraag nog eens herhaalde, dit keer met wat meer uitleg erbij, vooraleer ik het er uit kreeg: "Ja, ik wil wel naar Standard, als..." Toen ik de telefoon inhaakte stelde ik vast dat ik op mijn benen stond te trillen van opwindning. Stel je voor, wat het nu nog worden zou met Club Brugge en Standard in duel voor mijn persoontje. Veel tijd om over veel na te denken heb ik in de daaropvolgende helse uren niet meer gekre-

gen. Uitgemaakt heb ik echter in de weinige schijnbaar rustige oogenblikken wel wat ik bij de verschillende transfermogelijkheden zou doen: een koffiehandel beginnen met Fernand Boone als ik naar Club Brugge zou gaan; naar Hasselt of Tongeren verhuizen als ik bij Standard zou terecht komen. Mijn telefoon heeft daarna steeds gloeiend gestaan. Indien Brugge niet had gearzeld was ik al lid geweest van die club. Nu vroeg ik me steeds maar af waar het tenslotte allemaal zou eindigen. Want Brugge, dat weldra op de hoogte was van de Standard-mededinging, wilde zich nog niet verloren geven. De h. Hutsebaut drong telefonisch verscheidene keren bij mij aan te weigeren mijn handtekening voor een andere club te plaatsen. De rest zouden de Brugse clubleiders met Antwerp wel afhaspelen, verzekerde hij me.

*
* *

De "slag" om Wilfried Van Moer woedde nu in volle hevigheid. Het was duidelijk dat de h. Petit bereid was grof te spelen om de Beverse internationaal naar Sclessin te halen. Ingewijden beweren zelfs dat de Standard-boss er een prestigestrijd van maakte en gezworen had Van Moer in geen geval naar Brugge te laten vertrekken. Naarmate de minuten op die maandagnamiddag voorbijtikten, de telefoontjes tussen Antwerpen en Luik, Antwerpen en Brugge, Luik en Beveren en Brugge en Beveren elkaar opvolgden en de Antwerp-leiders als harde zakenlui de ene 100.000 fr. na de andere op het briefje voor de transfer van Van Moer bijschreven, ging de balans in het duel meer en meer overhellen in het voordeel van Standard. Te meer, daar naar gelang het transferbedrag steeg, de aarzeling bij Club Brugge toenam.

In zijn Bevers hoofdkwartier bij zijn schoonouders werd de zenuwachtige geladenheid van Van Moer haast ondraaglijk.

— Ik daverde letterlijk van de zenuwen. Ik kon onmogelijk blijven stilzitten en rende op en neer door de woonkamer. Ik zweette zoals ik het nog nooit tijdens de hardste training of match had gedaan. Ik heb in die uren zeker enkele kilo's aan gewicht verloren. Het drong ook tot ons door dat Club Brugge het gevecht aan het verliezen was, maar ik bleef hopen dat uiteindelijk de onderhandelaars van voorzitter De Clerck toch aan het langste eind zouden trekken. Ik moet het immers niet proberen te verbergen dat ik tot op het laatste ogenblik liefst naar Club Brugge zou zijn gegaan en dat ik zelfs, toen ik 's avonds een vrij radeloze Brugse delegatie op bezoek had, nog een ultieme poging heb gedaan om de Bruggelingen te helpen. Ze waren met een bod tot 5 miljoen 500.000 fr. gegaan, maar Standard had aanstonds gereageerd met een verhoging tot 6 miljoen fr. : bedrag dat bij de Club-onderhandelaars de vertwijfeling totaal maakte. Opdat ze de som zouden kunnen bijpassen om weer op de hoogte van Standard te komen, verklaarde ik me bereid een gedeelte van mijn transferpremie af te staan. Ik beloofde hen ook nogmaals niet voor een andere club te zullen tekenen. Ze verzekerden me te zullen proberen de nodige gelden in te zamelen voor een laatste en beslissende "inzet". Die is er echter niet meer gekomen.

Die Brugse delegatie heb ik toen langs de achterdeur moeten uitlaten, want aan de voordeur stond de h. Meuffels, de Standard-afgevaardigde. Het was 22 u. 30. De h. Meuffels kwam me overtuigen van alle voordelen die ik bij Standard zou genieten en beklemtoonde tevens dat de h. Petit bij Antwerp het duel met de Brugse rivaal zo goed als zeker in zijn voordeel had beslecht met een nieuwe verhoging van de transfersom tot 6 miljoen 400.000 fr. Kortom, volgens de h. Meuffels hing nu het beëindigen van de transfer alleen nog maar van mij af. Ik had maar te zeggen dat ik voor Standard mijn handtekening wilde zetten en het was gedaan. Want ook mijn voorwaarden zou de h. Petit aanvaarden. Ik heb de h. Meuffels toch laten vertrekken zonder mijn akkoord te geven. Ik wilde alles nog

eens goed wikken en wegen en met mijn vrouw bespreken. Brugge bleef nog altijd mijn voorkeur genieten. Ik zou de verdere gebeurtenissen nog maar wat afwachten. Mijn zenuwen hadden het nu toch al zo zwaar te verduren gekregen. Ze zouden het nog wel wat uithouden.

*

* *

De beruchtste nacht uit de Belgische transfergeschiedenis was inmiddels al volop aan de gang. De "zaak" Van Moer was immers gekoppeld aan enkele belangrijke overgangen, die op verschillende andere plaatsen in het land moesten afgehaspeld worden, maar die slechts tot ontknoping konden komen als de beslissing was gevallen in de "run" om Van Moer.

Duidelijkheidshalve even situeren waar de verschillende "fronten" tijdens die transfernacht lagen.

Het centrum van het hele gebeuren was Antwerpen en Beveren-Waas. Op Antwerp leidde de h. Eddy Wauters de "gouden" onderhandelingen met Standard en Club Brugge en werd nauwgezet de cijfertabel bijgehouden.

Andere nevralgieke punten lagen te Luik, waar de besprekingen in verband met Henri Depireux tussen Club Luik en Standard waren gestaakt en de h. Petit het zwaar geschut nu op Antwerp en Van Moer had gericht; te Brugge, waar de h. Hutsebaut haast ononderbroken telefoneerde met Antwerp en Van Moer.

Nog andere "fronten" bevonden zich te Willebroek, waar een Antwerp-delegatie zich inspande om Jos Kuterna uit de handen van K. V. Mechelen te houden en de Willebroekse leiders probeerde ervan te overtuigen de transfer van Kuterna nog wat uit te stellen, en tenslotte te Molenbeek, waar diezelfde Jos Kuterna, zich in gezelschap van Rik Verlinden in het bureau van Daring-voorzitter, de h. Fluche, bevond om te spreken over de voorwaarden die de Molenbeekse club hem zou willen aanbieden.

Zo was de toestand omstreeks 23 uur maandagavond, toen men op Antwerp besliste de knoop door te hakken. Club Brugge hield het bij haar 5 miljoen 500.000 fr. tegen de 6 miljoen 400.000 fr. van Standard, maar Wilfried Van Moer aarzelde nog en bleef zijn aan Brugge gegeven woord getrouw.

Voor de Antwerp-leiders was Brugge echter uitgeschakeld en bleef alleen Standard over. Ze deden nu hun beslissende "zet". Een telefoon naar Wilfried Van Moer met het ultimatum: "Ofwel teken je voor Standard, ofwel blijf je bij ons!" Club Brugge had de "veldslag" verloren. Van Moer gaf zijn akkoord voor de Luikse club en even na middernacht ondertekende hij de documenten van de sensationeelste transfer die de Belgische voetbalmarkt ooit had beleefd.

Op de andere plaatsen moest men nu ook vlug naar een ontknoping gaan. Daring, de voorkeurclub van Kuterna, verdween eerst uit het strijdperk. Van zodra de Antwerp-delegatie, die zich te Willebroek beyond, ervan in kennis kwam dat de miljoenen voor Van Moer binnen waren, was de transfer van Kuterna ook spoedig afgehandeld. K.V. Mechelen gaf het op, S.V. Willebroek werd twee miljoen rijker en Kuterna tekende voor F.C. Antwerp.

Overall zweeg de telefoon en trad er eindelijk rust in. Een gedenkwaardige nacht was voorbij.

*

* *

In de Donkerstraat 41 bij de familie Van Hove, de schoonouders van Wilfried Van Moer, is het licht die nacht nog lang aangebleven. Er werd nagekaart over het verloop van de gebeurtenissen, die niet de door hen gewenste en verhoopte oriëntatie hadden genomen.

— We wisten aanvankelijk niet goed wat ervan te denken. Het gesprek stakte vaak. We bevonden ons in een situatie die totaal nieuw was. We moesten er echt wat aan wennen. Ontevre-

den over de afloop was ik niet. Voor mij was het voornaamste geweest weg te kunnen bij Antwerp om niet in tweede klasse te belanden. Welnu, ik verliet Antwerp voor een van de drie Belgische topclubs. Dat het Club Brugge niet was geworden vond ik jammer, maar er was niets meer aan te doen. Club had het zelf verkorven. Ik was een "Rouche" en moest er nu maar het beste van maken. Van slapen is er die nacht niet veel meer in huis gekomen. Ik dacht steeds maar aan het onderhoud dat ik 's woensdags zou hebben met de h. Petit over de verdere modaliteiten van mijn transfer...

Een afgematte, geradbraakte Wilfried Van Moer werd dinsdagmorgen door het rinkelen van de telefoon uit zijn bed gehaald. Een nieuwe drukke, maar niet meer zo zenuwachtig geladen dag was begonnen. Nieuwsgierige journalisten belden hem van overal op, zonder dan nog te spreken van al die anderen.

— En vertellen maar, steeds hetzelfde of toch bijna. En mijn eerste indrukken? Stel je voor! Ik had zelf nog niet volkomen met mezelf en mijn vrouw uitgemaakt wat we er precies moesten van denken. Men liet me daar trouwens de tijd niet toe. Ik vertelde dus wat me zoal te binnen schoot. Het beviel iedereen blijkbaar. Een steeds weerkerende vraag was ook of ik nu in Beveren zou blijven wonen, waar ik met het bouwen van een villa was begonnen. Vermits het Standard was, zou ik mijn voornemen ten uitvoer brengen en naar Hasselt of Tongeren verhuizen. Ik ben tegen veelvuldige en lange verplaatsingen. Mijn villa in Beveren zou ik volledig laten inrichten, maar niet verhuren. Ze zou voor mij een "rustoord" worden.

Zo beleefde Wilfried zijn eerste dag als Standard-man. Zijn internationale loopbaan was gered. Gelukkig maar, want met de "Kleine" uit Beveren, die toen al een eerste "Gouden Schoen" in zijn trofeeënkast had, zou de nationale ploeg een van haar kostbaarste pionnen hebben verloren.

Van Moer begon nu een loopbaan als fulltime prof in de roodwitte trui van Standard. Zijn Antwerp-tijd was het verleden. Hij had de grootste stap in zijn voetballersbestaan gezet.

— Wat kon ik meer dan er het beste van verhoppen en me zoals ik steeds gedaan had tot het uiterste inspannen om mijn nieuwe bazen niet te ontgoochelen? Schrik of trac omdat ik nu in een topclub was terecht gekomen had ik echt niet. Ik kende van in de nationale ploeg toch verscheidene Standardspelers zoals Nico Dewalque, Jean Nicolay, Leon Semmeling, Jean Thissen, Jackie Beurlet en Leon Jeck. Taalproblemen vreesde ik ook niet. Ik zou me met mijn mondje schoolfrans wel voldoende behelpen. Ik was te Sclessin ten andere ook niet de enige Vlaming.

— Wat heb ik met dat en het been van verpogen en nu
zoals ik mijn gedachten heb bij het eerste verspreiden om mijn
niet te laten met te ontgroeien? Deel of het om het te
nu in een toestand was waarin geboren had te zijn met. Ik
hield van in de wetende plaats die verlaten. Zand-
gevoel zoals mijn lichaam, een hield, een hielding,
een hielding, laatste hielding. Tegenwoordig was
de ik ook niet. Ik was nu met mijn oorspronkelijke wet
verlaten hielding. Ik was te hielding van hielding met
de enige hielding

NAAR EERSTE KLASSE

Met Standard is Wilfried Van Moer aan zijn derde club toe in zijn loopbaan, die hij als snaak bij S.K. Beveren begon. Als zestienjarige debuteerde hij er in het eerste elftal dat in bevordering uitkwam. Gedurende drie volle seizoenen was hij een vast titularis en miste slechts twee wedstrijden wegens kwetsuur.

Met de fameuze tieners van Beveren beleefde hij onder leiding van trainer Fons De Winter een onvergetelijk voetbalavontuur, vooraleer in de zomer van 1965 in 's lands hoogste klasse te belanden. Milicien Wilfried Van Moer, gekazerneerd te Haasdonk, werd toen een eerste maal getransfereerd. Zijn nieuwe club was Antwerp F.C.

Voor alle kenners stond het, lang voor Van Moer door de Bosuilpoort stapte, reeds vast dat hij al zijn voetbalschoenen niet bij S.K. Beveren zou verslijten.

Een transfer van Van Moer was een haast onafwendbaar iets geworden. De "kleine" Wilfried vestigde met zijn bedrevenheden, zijn onmiskenbaar groot talent, de aandacht van zoveel grote clubs op zich dat hij een te zeer begeerde "koopwaar" was geworden. Ja, zelfs voor... Real Madrid, geloofde men op zeker ogenblik in Beveren.

De eerste geruchten dat grote clubs Van Moer naar zich wilden toehalen waren al een tijdje opgedoken toen op zekere middag in enkele minuten tijd gans Beveren op stelten werd gezet. Het sensationele nieuws verspreidde zich doorheen de gemeente als een lopend vuurtje: een S.K. Beveren-bestuurslid was op het gemeentehuis opgebeld door een juffrouw, die hem in een mengsel van Spaans en Frans probeerde duidelijk te maken dat ze de secretaresse was van de Real Madrid-voorzitter, de h. Bernabeu, die haar opdracht had gegeven voor die middag een afspraak te beleggen tussen het bestuur van S.K. Beveren en een delegatie van de Spaanse club om te onderhandelen over een gebeurlijke transfer van Wilfried Van Moer.

Dat alles meende het S.K.-bestuurslid althans uit de moeilijk verstaanbare en blijkbaar van ver komende verbinding te hebben begrepen.

De opwinding van de S.K.-bestuursleden, inderhaast op de hoogte gebracht van het bezoek van de Madrileense bonzen, was onvoorstelbaar. Allen lieten ijlings hun werk in de steek en kwamen bijeen bij de voorzitter, de h. Louis Verhaert. Er werden flessen opgehaald en toasts bereid in afwachting van de komst van de Real-onderhandelaars... die maar niet kwamen opdagen. Aanvankelijk susten de bestuursleden elkaar met de veronderstelling dat een vertraging steeds mogelijk was of dat het uur van afspraak misschien verkeerd was begrepen. Maar toen er na enkele uren van wachten en de Peperstraat afspeuren nog niemand verscheen, begon het tot hen door te dringen dat ze er door een of andere grapjas waren tussengenomen! De transfer van Wilfried Van Moer naar Real Madrid ging niet door...

Wie die grap bedacht en in elkaar stak heeft men nooit kunnen achterhalen. Maar ze was raak en beklemtoonde alleszins tref-fend waar Beveren met haar rechtsbuiten aan toe was.

De lovende kommentaar dié over Wilfried Van Moer geregeld in de kranten verscheen loog er ook niet om. Zo kon men onder meer lezen:

BEVERSE HERINNERINGEN...

Als zestienjarige, en op de foto als midvoor in ietwat vooruitgeschoven positie, in het eerste elftal van S.K. Beveren met als ploegmaats Jean Janssens, Robert Rogiers, Omer Janssens en Roland Matthijssens (allen gehurkt), Omer Van Dammen, Julien Van Gool, Norbert Van Puymbroeck, Richard Verelst, Freddy Buyl en Etienne Van Geystelen. Trainer Fons De Winter en de verzorger staan er fier en gelukkig bij.

Wandelend met echtgenote Anita Van Hove doorheen het landelijke gedeelte van de gemeente waar hij geboren werd.

Standard-man Wilfried Van Moer in de Beverse tribune met als gebuur Omer Janssens, een van de voetballers die hij meest heeft bewonderd en die alle kwaliteiten bezat om het even ver te brengen als de nationale nummer 8.

''Een van de weinige voetballers die aan half-volée-voetbal doet zonder er lopen en trappen van te maken. Zijn verrassende passen over de grond en zijn geraffineerde voorzetten doen aan Rik Coppens denken.''

''Niet groot en eerder aan de lichte kant, beweegt Van Moer met korte passen zeer vlug op zijn benen. In hem steekt eigenlijk alles wat een speler bezitten moet: intellect, doorzicht, twee goede voeten en een niet onaardig schot.''

''De hoofdpion uit die kwikzilveren aanvalslijn is ongetwijfeld Van Moer. Wat die kerel met de bal aan de voet vermag is werkelijk buitengewoon veel. Daarbij overdrijft hij echter niet wat het individuele betreft. Van Moer is een parel.''

''Voor Van Moer staat aan het einde van het seizoen een wegwijzer. Hierop staan twee namen: Rio de Janeiro of Beveren-Waas. Verhuist Wilfried naar een ereklasser, dan maakt hij ontegenzeggelijk veel kans om als rechtsbuiten door te dringen tot het nationaal team.''

''Het lijkt geen twijfel dat Wilfried Van Moer in gelijk welke ploeg uit de hoogste klasse furore zou maken. Hij is een van die spelers waar het talent afdruipt in alles wat hij op het terrein onderneemt. Hij kan dat groot talent overal waarmaken.''

''Wilfried Van Moer is de begaafdste jonge Oostvlaamse speler van de laatste tien jaar.''

De gewezen Berchem-internationaal, Marcel Dries, die Wilfried met Beveren aan het werk had gezien, beweerde:

— Indien die Van Moer ooit eens de gelegenheid krijgt in hoger gezelschap zijn talent ten toon te spreiden, zal hij nog velen verbazen. -

Torreke Lemberechts, die als talentscout voor Anderlecht, Van Moer enkele keren volgde, vatte zijn oordeel over Beverens jonge rechtsbuiten zeer bondig samen:

— Wilfried is een zeer goed speler, maar iets te persoonlijk.

Zijn trainer Fons De Winter tenslotte zegde over Van Moer:

— Hij verenigt zowat alle kwaliteiten van een compleet voetballer. Als 18-jarige heeft hij reeds de rijpheid bereikt van een

speler van 26 jaar. Hij is leep en ziet alles. Ik zou haast durven zeggen dat hij ogen op de rug heeft.

Het kon werkelijk moeilijk anders: de grote clubs werden als met een magneet naar Van Moer aangetrokken.

Het was spoedig een publiek geheim dat vele talentscouts in zijn spoor liepen en zijn naam op de wenslijst stond van verscheidene clubs uit eerste klasse.

Het feit dat de intussen aan zijn legerdienst begonnen Wilfried Van Moer geselecteerd werd in onze militaire ploeg, droeg er nog flink toe bij om hem in de transferactualiteit te houden. Te meer daar hij bij de "Jassen" niet onopgemerkt bleef. Na de match tegen Nederland bestempelden velen hem als de beste speler op het veld.

Dat grote clubs achter Van Moer zouden aanzitten had trainer Fons De Winter al voorspeld toen S.K. Beveren kampioen van bevordering was geworden. Hij zegde toen:

— Ik verwacht dat het niet lang meer zal duren alvorens grote clubs naar Van Moer en Rogiers zullen komen vragen.

Hoe meer het einde van de competitie 64-65 naderde, hoe vaker men hier en daar kon lezen of horen: "Antwerp vist achter Van Moer", "Beveren is uitgenodigd voor een vriendschappelijke wedstrijd op Anderlecht. Dat heeft met een gebeurlijke transfer van Van Moer te maken", "Racing White zit achter Van Moer", "Club Luik is geïnteresseerd voor Van Moer", en zo meer. De namen van die vier clubs werden meest vermeld. Slechts af en toe ook eens één andere.

Voorzitter Louis Verhaert van S.K. Beveren over de "jacht" op Van Moer:

— In principe verkopen we niemand. Ook van Moer niet. We hebben trouwens nog geen officiële aanbiedingen gehad.

Die lieten na het einde van de competitie echter niet lang op zich wachten. Dr. Legros van Club Luik kwam bij Beveren informeren naar de voorwaarden voor een transfer van Van Moer, Rik Mathijs kwam als talentscout van Racing White en Antwerp bleef niet ten achter. Zulks zou overigens gewoon

ondenkbaar zijn geweest. Sedert twee jaar was Wilfried Van Moer als electricien werkzaam in de Diepestraat te Antwerpen bij Jos Dehing, een Antwerp-man in hart en nieren. Jos Dehing volgde vanzelfsprekend zijn voetballende werknemer van zeer nabij. Hij heeft Van Moer bij het roodwitte bestuur herhaald aanbevolen. Zodat mag aangenomen worden dat reeds van op de dag dat Van Moer bij Dehing in dienst trad hij kandidaat werd voor de Antwerpse "Great Old".

— Met die transfer is het, althans voor mezelf, want alles gebeurde eigenlijk buiten mij om, niet zo een ingewikkeld en zenuwslopend geval geworden als met mijn overgang van Antwerp naar Standard. Maar het heeft toch ook heel wat voeten in de aarde gehad vooraleer ik mijn handtekening plaatste op de aansluitingskaart voor Antwerp.

Het bestuur van S.K. Beveren weigerde aanvankelijk halsstarrig met wie ook over een transfer van Van Moer te praten. Alle clubs, die iemand op inlichtingen uitstuurden, kregen onveranderlijk een kordaat "njet" te horen. En daarmee was het uit. Dat veronderstelde en hoopte het Beverse bestuur. Maar het vergiste zich. Het misrekende zich eveneens toen het, in de stellige overtuiging de kandidaatkopers eens en voorgoed kwijt te geraken, de "prijs op het hoofd" van Wilfried Van Moer op 3 miljoen vaststelde. Een bedrag waarvan de hh. Verhaert, Van Goethem, Thienpondt, Van Ussel en Van Royen vermoedden dat het als een vogelschrik zou werken. Dat deed het weliswaar voor Racing White, dat het bij een bezoek aan Wilfried Van Moer liet. En ook voor Club Luik, waarvoor Dr. Legros te Antwerpen toch nog eens een onderhoud had met Van Moer, maar kort daarop meldde dat het de condities van Beveren te hoog oordeelde. Anderlecht van zijn kant, dat, naar verluidt, van S.K. Beveren de eerste keuze had gekregen, kwam ook niet meer opdagen. In het Astridpark ging de volle belangstelling naar Gerard Bergholtz, die men uiteindelijk voor 5 miljoen bij Feyenoord zou weghalen. Alleen Antwerp gaf het niet op. Carlo Koevoets, Julien Boydens en Jos Dehing,

de onderhandelaars voor de "Great Old", konden geregeld in Beveren worden opgemerkt. Hun aandringen zou niet vergeefs zijn. Ze konden uiteindelijk een wig drijven in het Bevers verzet en kregen het gedaan dat het S.K.-bestuur, daags vóór het sluiten van de transfermarkt, een vergadering zou beleggen met op de agenda als enig punt: Wilfried Van Moer. Antwerp haalde er zijn slag in thuis, want er werd beslist dat Wilfried kon getransfereerd worden. Meer hadden Carlo Koevoets, Julien Boydens en Jos Dehing niet nodig om de rest ook voor elkaar te brengen en Van Moer lid van Antwerp te maken.

— Ik was als het ware grootgebracht bij S.K. Beveren. Ik speelde er vanaf mijn 12 jaar. Ik was met de club vergroeid. Mijn familie was een deel van S.K. Mijn broer Roger had 10 jaar als stopper de geelblauwe kleuren gedragen. Mijn toekomstige schoonvader, Fons Van Hove, was verzorger van de ploeg en lokaalhouder Gerard Buyl was een oom van mijn verloofde Anita. Ik lieg niet als ik beweer erg verveeld te hebben gezeten met die transfervoorstellen. Ik werd voor een verdomd moeilijke en delikate keuze gesteld: mijn loopbaan verder bij Beveren slijten ofwel de droom proberen te verwezenlijken van elk jong voetballer en de geboden kans aangrijpen om in de hoogste klasse van het land uit te komen; en wie weet, misschien, ooit eens beroepsvoetballer worden. Ik heb er veel en lang over gepiekerd en over mijn probleem gesproken thuis, met vrienden en mensen op wier oordeel ik kon vertrouwen. Veel heeft me dat allemaal nochtans niet wijzer gemaakt. Er waren evenveel voor- als tegenstanders van een gebeurlijke transfer. Ik vroeg me af wat al mijn kennissen en supporters van Beveren er zouden van denken als ik wegging. Of ze me niet scheef zouden bekijken en me zouden verwijten een verrader van de club te zijn. Ik wist werkelijk niet goed welke kant uit. Pas na veel wikken en wegen deed ik de keuze: overgang naar een grote club. Gelukkig, ik maak er geen geheim van, hing de uiteindelijke beslissing niet van mij af. Die moest het bestuur van S.K. Beveren nemen. Toen die was gevallen had ik alleen maar te antwoorden

op de vraag of ik naar Antwerp wilde. Het was dus Antwerp en ik zou voortaan in de eerste klasse voetballen. Ik vond het eerlijk gezegd het beste voor mij dat ik bij Antwerp terecht kwam. Ik werkte bij Jos Dehing en kon er op rekenen dat hij me zoveel mogelijk zou helpen. Om me over te nemen moest Antwerp 1 miljoen 500.000 fr. voor een optie van twee jaar betalen plus nog een miljoen als de optie zou worden gelicht. Met als bijkomende voorwaarde dat Antwerp me later niet zou mogen van de hand doen aan een club dicht bij Beveren gelegen. Ik vond het een hele som, maar naar deskundigen beweerden bleek ik die prijs wel waard. Eigenlijk liet ik me aan het bedrag ook niet zo veel gelegen. Voor mij was vooral van belang dat ik hoger was geklommen op de voetballadder. Daar was het me vooral om te doen. Mijn Beverse tijd was afgesloten. Ik betreur niet S.K. te hebben verlaten. En S.K. moet er zeker ook geen spijt van hebben, want ik ben ervan overtuigd dat mijn heengaan voor de club per slot van rekening een uitstekende zaak is geweest. Met het geld van mijn transfer werden Goossens, Van Abeny, Van Esbroeck, Pooters en Jean-Baptist Pfaff aangekocht. Vijf tegen één: het elftal kon dus op verscheidene plaatsen worden versterkt. Beveren vormde bijgevolg alleszins een steviger geheel dan indien ik was gebleven. De onstuitbare rush naar tweede en eerste werd toen ten andere ingezet onder Omer Van Boxelaer, die Fons De Winter als trainer opvolgde.

Men heeft Van Moer in de dagen na het afsluiten van zijn overgang herhaald de vraag gesteld of hij niet bang was voor de sprong van derde naar eerste klasse.

— Bang niet, nieuwsgierig wel. Met de militaire ploeg had ik reeds verscheidene keren tegen spelers uit de hoogste klasse in het veld gestaan. Ik had behoorlijk mijn plan getrokken. Tot mijn maats in de "Jassen"-ploeg behoorden De Vrindt (Anderlecht), Van den Bosch, Hermans, Van Hees (Beerschot), Ghellinck (Gantoise), Janssens (Turnhout), Kasprzak (Berlingen) en Deprez (Antwerpen). Ik misstond in hun gezelschap niet. Ik had dus geen reden om bang te zijn. Nieuwsgierig

was ik wel naar de kennismaking op het terrein met vedetten van het Belgisch voetbal als Van Himst, Jurion, Nicolay, Hanon, Claessen, Puis en noem maar op.

Met Wilfrieds overgang naar Antwerp werd de kans groter dat Torreke Lembrechts gelijk zou krijgen met zijn pronostiek van een goed jaar voordien: "Van Moer wordt eens internationaal".

Zo ver was het evenwel nog niet.

In Beveren verdeelde het vertrek van Van Moer de voetballiefhebbers in twee clans; de enen die hem kwalijk namen dat hij S.K. Beveren verliet en oordeelden dat hij eerst Beveren had moeten helpen groot maken vooraleer aan zichzelf te denken; de anderen die er begrip voor toonden dat hij de kans niet liet voorbijgaan om te proberen een grote carrière op te bouwen en munt te slaan uit zijn begaafdheden voor het voetbal.

— Ik begrijp de mensen die me verweten dat ik Beveren had verraden. In hun ogen had ik een misdaad begaan. Maar het heeft me ook verheugd dat vele Beverse supporters me zijn trouw gebleven en me ook bij Antwerp volgden. Ze woonden de thuismatches bij en sommigen trokken zelfs mee op verplaatsing. Hun aanwezigheid is voor mij steeds een grote morele steun geweest. Ik ben er hen dankbaar voor.

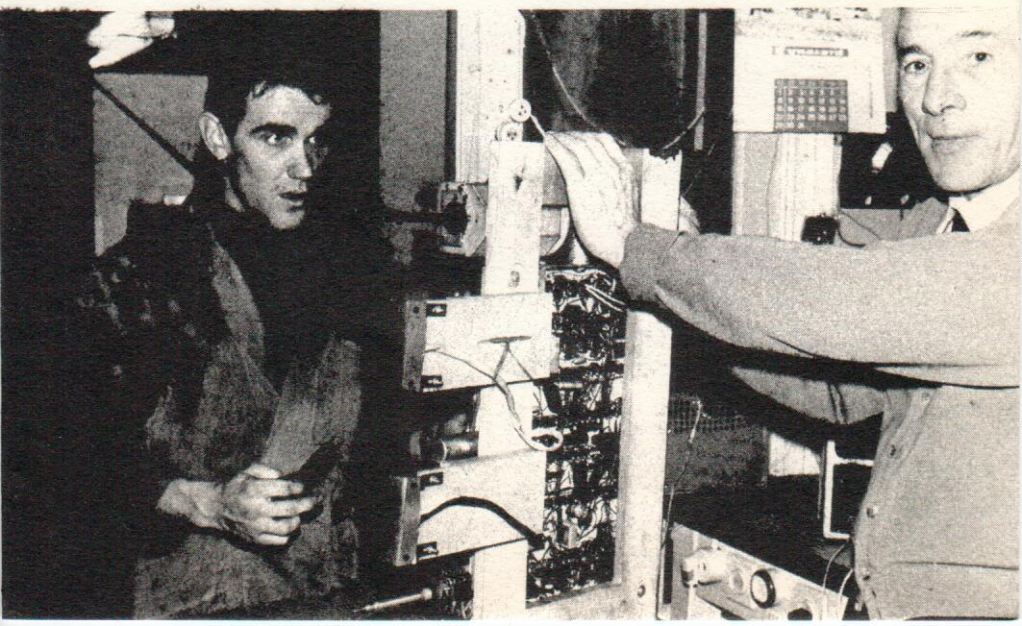
De transfer van Van Moer lag bij S.K. Beveren eveneens aan de basis van problemen met andere spelers, als Robert Rogiers en Jean Janssens, die vanwege het bestuur niet namen dat zij niet wegmochten. Hun wrevel zou echter langzaam wegebben, in grote mate dank zij de uitstekende uitslagen die in de competitie werden behaald en Beveren week na week dichterbij de tweede klasse brachten.

Het heengaan van Wilfried Van Moer werd daarom door bestuur en spelers van S.K., door de Beverse voetballiefhebbers nog niet totaal vergeten, maar de passie kwam tot bedaren. Want gedane zaken nemen toch geen keer...

Wilfried Van Moer is lid van Antwerp geworden, maar vaak kon men hem in het Beverse nog zijn lichaams-oefeningen zien uitvoeren.

De toenmalige Antwerp-man was enkele jaren werkzaam als elektricien in het bedrijf van Jos Dehing. Bij de herstelling van radio- en televisietoestellen was hij even geconcentreerd als tussen de kalklijnen.

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...
...
...
...
...

MIJN BROER HEEFT HET ME VOORGEDAAN

Beveren-Waas is een middelgrote Oostvlaamse gemeente met een oppervlakte van 1.902 hectaren. Zij ligt op vijf kilometer van de Schelde, op negen kilometer van St. Niklaas en eveneens op negen kilometer van Antwerpen. Het laagste gedeelte van haar polder ligt drie meter onder het laagwaterniveau van de stroom, haar hoogste gebouw, de toren van de St. Martinuskerk, is vijftig meter hoog. Volgens de laatste telling wordt de gemeente bewoond door 16.187 menselijke wezens, de honderd Nederlanders en een of andere eenzame Noord-Afrikaan inbegrepen. Van hen vonden er ongeveer 2.000 werkgelegenheid in de eerder bescheiden locale handelsondernemingen. Het grootste gedeelte van de mannelijke bevolking werkt in de Antwerpse haven- en scheepsbedrijven.

Tot nu toe verwierf één Beverenaar een standbeeld. Jan-Frans Van de Velde, eximius van de Leuvense universiteit en doctor in de theologie, geraakte destijds in conflict met de lastige Franse bezetter, werd in de Bastille opgesloten en keerde, gebroken, naar Beveren terug om er in 1823 te sterven in een van de huizen rondom de grote markt. Een bronzen Van de Velde

staat thans vóór het gemeentelijk domein "Kortewalle". Meer dan een eeuw later bezat Beveren twee bekende wielrenners, Gerard Buyl en Petrus Oellibrandt, maar men kan niet beweren dat ze de gemeente op de landkaart van de Belgische sport hebben gebracht. De voetbalclub heeft dit wel gedaan. Ze werd slechts in 1937 opgericht, maar klom in dertig seizoenen van de derde provinciale afdeling naar de hoogste reeks van het Belgisch voetbal. S.K. Beveren, kleuren blauw en geel, stamnummer 2003, verbleef vervolgens van 1967 tot 1972 onder de elite, maar het echte gouden jaar in de geschiedenis van de vereniging werd in de tweede afdeling doorgebracht. Tijdens dat seizoen 1966-67 waren Beverens verrichtingen doorlopend zo spectaculair dat het jonge elftal de grote Antwerpse clubs hun trouwste aficionado's afhandig maakte. Om de twee weken kwamen honderden van over de stroom om dat kleine, nieuwe Anderlecht te zien. "Santos heet u welkom" stond aan de grens van de gemeente op een bord te lezen. De lokale handelaars zegden een stil dankgebed voor die voetballers die de public relations van de gemeente voorbeeldig en vooral gratis behartigden. Beverens onweerstaanbare rush naar de hoogste afdeling bleek in staat het ijs van de koelste business-onderhandelingen te breken.

S.K. Beveren nam tijdens het seizoen 1970-71 deel aan de Europese Beker der Jaarbeurssteden. Zij schakelde eerst Wiener S.K. uit en dan het Valencia van Alfredo di Stefano, toekomstig kampioen van Spanje, maar na de heenmatch op Arsenal stond het vast dat zij de derde ronde niet zou overleven. De Londense kanonniers deden in Highbury hun oude bijnaam nog eenmaal eer aan en langs Kennedy, Sammels en Graham werd het 4-0.

Vermits men te Londen alle sportieve spanning en onzekerheid had opgebruikt, maakten de bescheiden polderclub en de machtige Engelse vereniging van de terugmatch op Beerschot dan maar een lange, warme, oprechte verbroedering, een verschijnsel waarover men het tijdens de toespraken voortdurend heeft, maar even zeldzaam is geworden als een hat-trick.

Veertien maanden na die opwindende Europese gebeurtenissen, speelde Beveren aan huis tegen Standard Luik de match van de laatste kans op het behoud in de hoogste klasse. Hoe was het Waaslandse "Santos" in dergelijke alarmerende toestand geraakt? Volgens de brutaal-openhartige tekst van het clubblad van die zondag omdat het elftal, ondanks alles, slechts een gemeente vertegenwoordigde, omdat de ploeg de bestuursleden over het hoofd was gegroeid en omdat serieuze problemen in 1971 niet meer op te lossen zijn onder het roken van een dikke sigaar.

— Hiervoor, schreef de redacteur van het clubblad, moeten wij nu de tol betalen die blijkbaar heel zwaar zal zijn.

Beveren verloor met 0-2 tegen de Luikenaars ingevolge twee blunders van zijn defensie en zou het kampioenschap op de laatste plaats eindigen met slechts 16 punten. Tot verbijstering van de duizenden sympathisanten uit het ganse land die het gestyleerde Beverse optreden tijdens de voorafgaandelijke seizoenen hadden kunnen waarderen.

Het bord aan de gemeentegrens is nu verdwenen en de verantwoordelijken van de club vragen zich af of de evolutie van het voetbal nog ooit een nieuwe uitgave zal toelaten van het wonderbaar voetbalavontuur dat men had beleefd.

Beveren stond op de drempel van dit avontuur toen Wilfried, Jean Van Moer op 9 december 1957 lid werd van de club.

*

* *

Wie Van Moer heet kan slechts afkomstig zijn uit een laagliggende streek met polders, venen, meersen en moerassen. Er wonen Van Moers in Melsele, maar men vindt ze vooral te Beveren. De Van Moers hebben zich destijds gespecialiseerd in de uitbating van drankgelegenheden en in het vervaardigen van klompen. Ze hakten ze uit de wilgen die op de dijken groeien en verkochten ze aan rondreizende Nederlandse kooplie-

den. Men vond hun produkten tenslotte, genaturaliseerd tot echte Nederlandse klompen, in de winkeltjes langs de kanalen van Volendam. Bij de Van Moers had men steeds veel kinderen en werd men onveranderlijk tachtig, negentig jaar.

Wilfried Van Moers vader, "Mon", baatte meer dan twintig jaar lang een drankhuis uit dat, ingevolge zijn ligging, "Nieuwe Wijk" als uithangbord droeg. Leunend tegen de toonbank had men een panoramisch gezicht op een voetbalveld met te kleine afmetingen waarop de kadetten van de club mochten oefenen en dat, wellicht wegens zijn gele, zanderige oppervlakte, "Congo" werd geheten.

— Op weg naar school moest ik "Congo" door en ik vond er mijn lotsbestemming, zegt Van Moer thans. In mijn familie werd men nooit voetballer na een smartelijke zielestrijd of na een conflict met de ouderlijke dwingelandij. In mijn wijk werd men geboren, ging men naar school, naar "Congo", naar de club, naar de fabriek zonder dat hiervoor de familieraad werd bijeengeroepen. Mijn oudere broer, Roger, had me, zeventien jaar vroeger, trouwens alles voorgedaan.

Wilfried keek letterlijk en figuurlijk naar zijn broer op. Roger Van Moer is 1,82 meter lang en speelde in het centrum van de Beverse defensie. De timing van zijn kopspel was zo volmaakt dat de Aalsterse aanvalsleider, Karel Voogt, nochtans gespecialiseerd in dit spelonderdeel, tijdens de ontmoetingen tussen beide clubs, nooit kansen kreeg tegen Roger Van Moer.

Toen Wilfried Van Moer een eerste maal op de kadettentraining verscheen, stonden er reeds twee andere tienjarige virtuozen van "Congo", Moortgat en Omer Janssens, op hem te wachten. Verder maakte hij die dag kennis met jongens die Jean Janssens, Rogiers, Verelst, Van Esbroeck, Verdonck en Buyl heetten en die evenveel van de voetbaltechniek afwisten als hij. Voor een kadet was het destijds te Beveren niet eenvoudig om verwaand te worden!

Alfons de Backer hield dit gezelschap enkele seizoenen bijeen en stond het dan af aan Fons De Winter.

De Winter was de trainer van de seniores, maar onmiddellijk na zijn aankomst werd hij door die uitzonderlijke generatie geboeid. De gewezen Beerschot-aanvoerder verkeerde niet alleen in dit geval, want die scholieren, die beslag legden op de provinciale titel, speelden wekelijks voor een legioen van zeshonderd aanhangers. Thans, praten die 600 nog met weemoed over dit zonnig seizoen toen het gemakkelijk was onvoorwaardelijk in de toekomst van de club te geloven.

Het eerste elftal, dat in de vierde nationale optrad, eiste die scholieren snel op. Omer Janssens en Robert Rogiers, de oudsten, kwamen eerst aan de beurt. Voor Wilfried Van Moer, de middenvoor, gebeurde het tijdens het seizoen 1961-62. Hij was zestien jaar. Hij werd opgeroepen voor de verplaatsing naar het bedreigde Maccabi om de geblesseerde Rogiers te vervangen. Beveren won met 1-4 en de gelegenhedsrechtsbuiten had tweemaal gescoord. Zijn leiders geloofden meteen dat men zijn beste positie in een elftal had gevonden. Hij bleef dus op de rechterflank van de aanval spelen tot een zekere Harry Game er anders begon over te denken.

De reputatie van de Beverse "baby-sitters" groeide snel. Hun drang naar doelpunten, hun durf en hun sportiviteit spraken tot het hart van de voetballiefhebbers. Waar ze optraden liep het stadion vol. Ze dankten hun vedettenstatuut nochtans niet aan de passiviteit van de tegenpartij. Zo maakte Van Moer te Lokeren kennis met een Congolees, M'Buya, die geen belangstelling had voor het verloop van de match en zich enkel verplaatste als de bezoekende rechtsbuiten het deed.

— Bevel van de trainer, bekende de beleefde Congolees met een wijde, witte glimlach.

Van Moer heeft die zwarte "cipier" later in zijn loopbaan nooit meer ontmoet; de trainer echter wel, want Julien Labeau is thans verantwoordelijk voor de nationale UEFA's en adjunct van de federale trainer, Raymond Goethals.

De Winter van zijn kant vond zijn jonge voetballers te goed om zich om de tegenstander te bekommeren.

— Men maakt geen vooruitgang zolang men niet totaal in de eigen mogelijkheden gelooft, herhaalde de trainer tijdens iedere theorieles. Wij voetballen en geven de anderen insgelijks gelegenheid om te voetballen. De betalende toeschouwer heeft recht op spektakel.

Als trainer geraakte Fons De Winter nooit in conflict met zijn groot verleden als voetballer. Hij voerde destijds het spectaculaire Beerschot-elftal aan dat kampioen werd in 1937-38 en 1938-39 en werd, als linkshalf, negentien maal in het Belgisch elftal opgesteld. Hij was later ook trainer bij Vigor Hamme, Excelsior Hasselt, Waregem, Stade Leuven, Berchem en Kon-tich en week nooit van zijn constructieve en menselijke principes af.

Steeds meer werd de massa door het Bevers "verschijnsel" aangetrokken. Op de openingsdag van het seizoen 1962-63 woonden te Brasschaat 4.200 betalende voetballiefhebbers de 1-7 verplettering van het plaatselijk elftal bij. Na de eerste zeven matches totaliseerde Beveren 14 punten en 32 goals. Voor de achtste match, aan huis tegen St. Gillis-Waas, wrongen 5.000 toeschouwers zich binnen Beverens (toenmalig) eng stadionnetje.

Antwerp, Gantoise, Beerschot en Anderlecht vroegen de vierdeklassers om als sparring-partner op te treden. Op de laatste zondag van 1962 werden tegen Athus recordcijfers (11-0) behaald. Alle aanvallers scoorden die namiddag behalve Van Moer... Na 25 matches was de overgang reeds een zekerheid. "Beveren werd kampioen... op zijn Anderlechts", schreef men. Slechts één match ging verloren en het doelgemiddelde bedroeg 111-30.

De nieuwe derdeklasser werd op het gemeentehuis ontvangen toen John Kennedy in West-Berlijn op bezoek was en zijn voorzitter, Dr. Verhaert, bracht, met de tong in de wang, de belangrijke politieke gebeurtenis in verband met de klim van zijn club.

— Men komt naar het westen om de vrije wereld te zien, zegde de dokter in zijn rede. Maar men komt naar Beveren om goed voetbal te zien.

Het auditorium, zo heeft men ons verzekerd, heeft niet eens met de ogen geknipperd.

Tijdens het volgend kampioenschap werd St. Niklaas kampioen in derde klasse B, maar ook hier ging Beverens aanwezigheid niet onopgemerkt voorbij. De Winter mocht de verrichtingen van zijn jonge schaar loven, maar hij toonde zich minder tevreden over de speurzinnigheid van wijlen Louis Verboven. De gewezen internationale halfback van Berchem Sport en Olympic Charleroi, in die tijd verantwoordelijk voor de federale jeugdfutbaltallen, bleef het Wase talent op onbegrijpelijke wijze negeren.

— Ik heb nooit vermoed dat Louis zo zwak was in aardrijkskunde, zegde De Winter met zijn onbewogen gelaat. Hij weet steeds niet hoe die afstand van negen kilometer tussen Antwerpen en Beveren moet worden afgelegd.

Van Moer werd dus nooit UEFA-internationaal, maar het heeft hem niet geremd in zijn opgang naar de top. Men begon hem nu te vergelijken met gewezen cracks of met grootheden van het ogenblik, een manie die — hoe kinderlijk ook — aantoonde dat de betrokkene tot op enkele schreden van de bekroning was genaderd.

— Hij heet Wilfried zoals de veelbesproken Puis en hij is eveneens een zeer begaafd voetballer, schreef een journalist.

— Hij bezit eenzelfde fysiek en zelfbeheersing als Jean-Pierre Janssens, maar dan weer niet het overdreven gepingel op een vierkante meter, beweerde een andere.

In de rubriek van een Antwerpse krant, "Zo ziet het Marcel Dries", kon men lezen dat Van Moer hem aan Victor Lemberrechts deed weerdenken.

Niemand had blijkbaar opgemerkt dat een volkomen onuitgegeven Belgische voetbalgrootheid op komst was...

Steeds tijdens dat seizoen 1963-64 werd te Beveren een eerste maal het woord "transfer" uitgesproken.

— Ondanks de boycot van mijn vriend Verboven, zal men volgende zomer te Beveren in de rij staan om onze beste jongeren op te kopen, voorspelde De Winter. En hij voegde er aan toe:

— Indien er één mocht weggaan, steken onze supporters gans Beveren in brand.

Maar, vooral het feit dat Wilfried Van Moer werkgelegenheid had gevonden in de zaak van Jos Dehing te Antwerpen hield de voetballiefhebbers te Beveren bezig. Dehing, destijds een actief voetballer in het liefhebbersverbond, bezat wel geen officiële functie in het bestuur van Antwerp F.C., maar hij was zo nauw met de "Great Old" verbonden dat zijn interesse voor de jonge Wilfried niets anders dan argwaan kon wekken.

Voor Van Moer was echter nog een derde volledig seizoen — het seizoen 1964-65 — in het elftal van Beveren weggelegd. Het bleef de trekpleister van zijn reeks, maar kon niet beletten dat deze maal Willebroek naar tweede zou klimmen.

De 8-0 nederlaag, die Beveren op 10 januari 1965 op S.K. Roeselare incasseerde, werd een andere schaduw op dit nochtans voortreffelijk kampioenschap. Na het eindsignaal nam de opgeschoten, donkerharige en bijzonder elegante Roeselaarse aanvalser die vier van die negen doelpunten had aangetekend, de kleine Van Moer kameraadschappelijk bij de schouder, en zegde hem:

— Waarom hier nog verder over praten? In voetbal lacht en weent iedereen om de beurt.

Pierre Carteus was niet vergeten dat hij slechts één seizoen vroeger met zijn eerste club, F.C. Ronse, aan de Freethiel door datzelfde Beveren met 4-1 werd afgestraft.

Toen Wilfried lid werd van het Belgisch legerelftal kwam hij voor het eerst in aanraking met het internationaal voetbal en maakte onder meer kennis met Aldershot, met zijn "military stadion" en met de woestste aanvaller die hij tot dan toe had ontmoet. Een zekere Gordon, meer stier dan voetballer, slaagde er in voor het Britse leger te scoren, maar de Belgische militairen deden zulks driemaal. Nochtans ging de "Kentish" dat jaar voor het Belgisch leger verloren, want de Franse militairen, die onder meer een beroep konden doen op Couecou, Georges Lech, Watteau en Loubet, kwamen in het Astridpark verrassend maar verdiend met 1-3 winnen.

Zekere dag (één van die morose dagen die hij als geniesoldaat te Westakker bij Haasdonk sleet) vernam Van Moer dat men hem de Oscar voor de derde afdeling had toegekend ingevolge zijn verrichtingen in het legerelftal. Die nacht klonk de lokroep van de eerste klasse zo luid dat hij, op zijn oncomfortabel veldbed, moeilijk de slaap kon vinden.

Deze den tijd van de eerste dagen die hij als gevangene
in Wenen bij Wladimir stierf, verloor Van Dijk die naam
van de Geen, van de derde afdeeling had tegevoerd ongeveer
de veranderingen in het regiment. De eerste troep de troepen
van de eerste klasse is het die bij op zijn commando
verloof, mogelijk de eerste troep.

VAN 7 NAAR 8

— In het tussenseizoen van mijn overgang naar Antwerp was de voetbalonderbreking voor mij van vrij korte duur. Enkele dagen nadat ik eersteklasser was geworden, reisde ik met de Belgische militaire ploeg al af naar Gijon in Spanje om er deel te nemen aan de eindronde van het CISM-tornooi, waarvoor we ons dank zij een 3-0 zege tegen de Nederlanders hadden geplaatst. Ik beken graag dat die Spaanse reis met de "Jassen" niet ongelegen kwam. In Beveren was het voor mij geen pretje om me op straat te vertonen. Ik werd er nog voortdurend aangeklampt over mijn transfer en het was niet altijd erg aangenaam wat ik te horen kreeg. Ik was niet weinig opgelucht voor enkele dagen uit de Beverse "kookketel" weg te kunnen. Die CISM-eindfase, waarin ik hoopte mijn gemoedsrust terug te vinden, zou uiteindelijk voor mij op een ramp uitdraaien. Hoe het precies is gebeurd, blijft me nog altijd een raadsel. Zeker is, dat ik met Antwerp de competitie start miste en verschillende weken volledige rust moest nemen wegens een barst in het scheenbeen. Een "vermoeidheidsbreuk" te wijten aan zware inspanningen, die ik onder meer zou hebben geleverd met de militairen in Spanje, luidde een doktersdiagnose. Hoe ik dat letsel heb opgelo-

pen weet ik niet. Volgens sommigen zou ik in Spanje een trap tegen het scheenbeen hebben gekregen en hierdoor zou de barst zijn ontstaan. Ik heb er me in elk geval geen rekenschap van gegeven, maar terug in België en van bij de eerste trainingen met Antwerp veroorzaakte de minste aanraking me een verschrikkelijke pijn. Er werd een radiografie genomen met het gekende verdikt. Ik voelde me de ongelukkigste sterveling op aarde. Tijdens drie seizoenen in het eerste elftal van Beveren had ik wegens kwetsuur maar twee matches gemist. Nu was ik pas bij Antwerp en lag er al voor verscheidene weken uit. Ik martelde mijn geest met de vraag wat ze er wel zouden van denken. Ik had hen zoveel geld gekost!

In het bestuur en bij de supporters van Antwerp gingen sommigen inderdaad al aan het mopperen over die onbeschikbaarheid van Van Moer en hier en daar had men het ook al over een mislukte transfer en geldverspilling.

Wilfried Van Moer miste de eerste drie competitie-matchen van zijn nieuwe club. Antwerp nam dat jaar deel aan de Beker der Jaarbeurssteden en voor de tweede wedstrijd van de roodbroeken in die internationale competitie was Wilfried paraat. Het ging tegen Glentoran te Belfast. Antwerp, dat met 1-0 de heenmatch op de Bosuil had gewonnen, haalde er een 3-3 gelijkspel in een wedstrijd gespeeld in een dikke mist, waarin de spelers zich als schimmen voortbewogen.

Voor Wilfried Van Moer was het echter een eerste gelegenheid om te bewijzen dat hij het door Antwerp in hem geïnvesteerde bedrag toch wel waard was. Hij werd de grote uitbinker van zijn ploeg genoemd, "de man van Belfast". Van een Belgisch journalist, die de "schimmenwedstrijd" bijwoonde, kon men toen in de krant lezen:

"Wilfried Van Moer scoorde het tweede doelpunt en lag aan de basis van de twee andere. Tijdens de eerste helft zagen we hem, vlak voor de tribune, op een strook van enkele vierkante meter, dank zij zijn technische bedrevenheid drie Ieren in de luren leggen. In deze schimmenwedstrijd heeft Van Moer zich

voor Antwerp ontpopt tot de figuur van Belfast. Het lijkt nu geen twijfel meer dat de club van de Bosuil tijdens de dode periode een geslaagde transferpolitiek voerde."

Wilfried Van Moer had weliswaar zijn "entrée" gemist bij Antwerp, maar het duurde niet lang of hij drong zich op als een van de hoofdpersonen van de "Great Old".

In het tussenseizoen had Antwerp niet alleen Van Moer gekocht, maar ook Urbain Seghers bij Gantoise weggehaald, Willy Van der Wee bij Lyra en Willy Berghmans bij Brasschaat. Bovendien werd Harry Game, die voordien reeds een paar jaar als trainer te Deurne had gewerkt en daarna Panathinaïkos in Athene en Tel-Aviv in Israël had getraind, door Antwerp opnieuw als oefenmeester aangeworven. Die Harry Game, door Wilfried Van Moer steeds "onze Engelsman" genoemd, zou in de verdere evolutie van de loopbaan van de Beverenaar een zeer voorname en beslissende rol spelen. Hij maakte van Wilfried een middenveldspeler.

Waarom? In de eerste plaats omdat Harry Game er niet vanaf te brengen was dat bij Van Moer alle kwaliteiten verenigd waren van een groot middenvelder. En verder, maar wellicht heeft Game dit slechts als argument gebruikt bij bestuursleden die tegen zijn idee waren gekant, omdat hij voor de bezetting van de rechtsbuitenplaats met Karel Beyers nog over een tweede volwaardige kandidaat beschikte. Game kon het dus laten voorkomen alsof hij door de overheveling van Van Moer naar het middenveld geen degelijke pion als Beyers moest slachtofferen. Wat voor de ploeg slechts een goede zaak kon zijn.

Die omschakeling van rechtsbuiten tot middenvelder is echter niet van de ene dag op de andere gebeurd. Het is een langzaam-aan-proces van verscheidene maanden geworden. Van wanneer bij Harry Game de idee ontstond dat de ware roeping van Van Moer in het middenveld lag, heeft de Brit steeds voor zich gehouden. Hij beperkte er zich altijd toe vaagweg te zeggen:

— Ik had het na enkele wedstrijden en trainingen vlug door dat Van Moer een ideale speler was voor de "twee".

De eerste van die wedstrijden was misschien wel deze van Antwerp tegen Beringen.

Omdat Van Moer ervan overtuigd was dat hij met Beyers de rechtervleugel zou vormen van de Belgische militaire ploeg, die op 21 november te Turnhout tegen West-Duitsland moest spelen, had hij tijdens de receptie na de wedstrijd Antwerp

— K.V. Mechelen, gehouden ter gelegenheid van de 300ste match van aanvoerder "Appel" Janssens, tot Beyers gezegd: "Karel, over enkele weken zullen we eens een exhibitie geven met de Belgische militaire ploeg tegen West-Duitsland. Gij als rechtsbuiten, ik als rechtsbinnen."

Een kwetsuur van Seghers bewerkte de terugkeer in het Antwerp-fanionteam van Beyers, die pas een week aan zijn legerdienst was begonnen. Hij werd als rechtsbuiten opgesteld naast Van Moer. In de eerste helft van die match tegen Beringen was Wilfried als schakelspeler onmiskenbaar de meest impone-rende figuur en kreeg hij herhaald en ruim verdiend open doekjes voor de wijze waarop hij voorbij drie tot vier tegenstanders dribbelde en aan de basis lag van enkele vloeiende combinaties.

— Hoe "onze Engelsman" er toe gekomen was dat mijn voetballersbestemming elders lag dan op de rechtsbuitenplaats, heeft hij me nooit gezegd. En ik heb het hem niet gevraagd. Ik was daar ten andere niet erg over opgetogen en heb hem dat ook meer dan eens te verstaan gegeven. Game stoorde er zich evenwel niet in het minst aan. Hij had zijn idee en nam rustig de tijd om die uit te werken. Aanvankelijk drong hij er overigens nooit op aan dat ik het in het middenveld zou proberen. Zelfs niet na die match tegen Beringen, toen velen nochtans vol lof waren over mijn prestatie als schakelspeler en ik volgens hen het bewijs had geleverd in die functie uitstekend voor de dag te komen. "Onze Engelsman" wilde blijkbaar dat ik het voor mezelf zou uitmaken. In die wedstrijd tegen Beringen boekte hij voor zijn idee alleszins een belangrijk winstpunt, want ik vond dat ik me in het middenveld toch meer kon uitleven dan als rechtsbuiten. Veertien dagen later tegen Beerschot werd ik

weliswaar als rechtsbuiten opgesteld, maar was meestal in het centrum te vinden als schakel tussen de "twee" en de aanvallers. Game had me nochtans niet de opdracht gegeven het zo te doen. Hij liet me maar mijn gang gaan. Ik kreeg weer lof voor die match en mijn "functie" op het terrein.

In de kommentaar op die wedstrijd kon men lezen:

"De jongste verrichting van de dynamische Antwerpvoorhoede zal trainer Harry Game wellicht de nodige gegevens hebben bezorgd om de kostbare pionnen, waarover hij beschikt, te verplaatsen. Beyers, volledig aan zijn lot overgelaten, zal heel wat meer dienst bewijzen als rechtsbuiten en Van Moer krijgt als binnenspeler meer mogelijkheden en steun."

— "Onze Engelsman" moet zich in de handen hebben gewreven toen hij dat las. Maar het was voor hem niettemin toch nog geen reden om mijn omschakeling te forceren. En evenmin om me lof toe te zwaaien of me met aandrang te gaan aanmoedigen. Ik zou daarna eigenlijk bijna nooit meer een echte rechtsbuiten zijn. Ik werd binnenspeler en Game liet me maar betijen, zodat ik lustig mee draafde in het middenveld, waar mijn taak er voornamelijk uit bestond dicht bij de aanvallers aan te leunen. Dat deed ik dan ook meestal, maar ik zakte eveneens nogal dikwijls tot in de eigen verdediging terug om er een "voetje" te gaan toesteken. Eigenlijk was die functie niets nieuws voor mij. In de beginjaren van mijn loopbaan bij Beveren, bij de kadetten en de scholieren, speelde ik als midvoor in een teruggetrokken positie vlak achter onze puntaanvallers. Die plaats beviel me toen uitstekend. Ik was veel bij de bal en wat kan men als knaap meer wensen. Later verhuisde ik echter naar de rechtsbuiten. Haast van de ene dag op de andere. Beveren beschikte over goede halves en onze trainer Fons De Winter oordeelde dat ik op de rechtervleugel voor de ploeg meest kon opbrengen. Eigenlijk was het voor mij dus noch min noch meer dan een terugkeer naar mijn allereerste plaats op het terrein.

— De eerste keer dat "onze Engelsman" me in het veld bracht in de ware rol die hij me voor later had voorbestemd, gebeurde

tijdens de tweede helft van de match tegen Standard op de Bosuil. We verloren met 1-3, maar Game was met mij weer een stap verder op de weg naar het middenveld.

In de verslagen van die match was men unaniem in de beoordeling van Wilfrieds verrichting: briljant, de knapste acteur op het veld.

— De zondag daarop vormde ik met Willy Van der Wee tegen Gantoise de "twee". Game scheen beslist te hebben nu met zijn idee door te drijven. Indien hij die match als een beslissende test had genomen, was zijn dag echter barslecht gekozen. Halfweg de eerste helft kreeg ik een trap tegen de knie waarvan een gewrichtsband me de laatste weken af en toe last berokkende. Ik bleef weliswaar de volle negentig minuten op het veld, maar veel positiefs bracht ik er, vooral na de rust, niet van terecht. Als effectieve "tweespeler" scheen ik voor de rest van het seizoen te hebben afgedaan. Nog slechts één keer werd ik naar het middenveld gehaald. Tijdens de tweede helft tegen Anderlecht in het Astridpark verwisselden Van de Velde, die vlak vóór de rust zijn voet verzwikte, en ik van plaats. Ik stond er aldus voor het eerst oog in oog met Pol Van Himst. We vochten er verscheidene duels uit en een daarvan zou aan de basis liggen van ons gelijkstellend doelpunt. Van Himst beging op mij een fout. Janssens trapte de vrijschop tot bij Seghers, die doorschoof naar Bohez en de bal zat.

Het eerste seizoen van Wilfried Van Moer bij Antwerp werd ondanks de gemiste competitiestart zeker een meevaller. Hij was meer dan op zijn beurt de uitbinker van de ploeg. Zijn naam werd ook genoteerd door de verantwoordelijken van onze nationale ploegen. Constant Vanden Stock nam hem op onder de zestien in het vooruitzicht van de match België B — Italië B te Charleroi. Als B-internationaal debuteerde hij kort daarna tegen Luxemburg.

*

* *

Bij de voorstelling van de Antwerp-ploeg voor het seizoen 1966-67 — het tweede van Van Moer op de Bosuil — oordeelde Game de tijd definitief gekomen om de Beverenaar in het middenveld uit te spelen.

— 'Onze Engelsman' praatte, na een van de eerste trainingen, de zaak met mij uit. Hij verzekerde mij dat ik werkelijk alles had om een groot middenvelder te worden; dat het er voor mij alleen nog maar zou op aankomen die functie met volle goesting en overtuiging aan te pakken; en dat ikzelf wel spoedig zou kunnen vaststellen dat hij het bij het rechte eind had. Met geen woord repte hij over de tests in die rol tijdens het vorige seizoen. Hij liet het aan mij over er mijn besluiten uit te trekken. Ik heb Game beloofd het te willen proberen en mijn uiterste best te doen. Ik zou liegen mocht ik beweren me die belofte nooit te hebben beklagd, want het was met weemoed dat ik aanvankelijk mijn plaats in de voorlinie afstond. Meer zelfs, ik heb Game meer dan eens verwenst en wrok tegenover hem gekoesterd. De competitie was nog niet aan de gang of ik zat al een beetje in de put. Game liet me op de invallersbank zitten voor de match Antwerp-Charlton. Ik leefde in een stemming van twijfel en vreesde als meid voor alle werk te worden gebruikt. Als middenvelder zou ik immers moeten vechten voor mijn plaats in de ploeg. Van der Wee en Van de Velde waren tot dan toe de vaste titularissen van de 'twee'. Ik vermoedde bovendien dat ik als halfspeler bij Antwerp een meer defensieve dan aanvallende rol zou te vervullen krijgen. Ik was steeds een aanvaller geweest en bij Beveren had Fons De Winter ons steeds ingeprent offensief te voetballen. Ik hield van dat soort voetbal. Wat zou daar in het middenveld voor mij van overblijven? Er kwamen momenten van grote ontgoocheling en ontmoediging, momenten dat ik 'onze Engelsman' naar de duivel wenste. Nu moet ik eerlijk toegeven dat ik toen nogal veel heb geluisterd naar diegenen die me zegden dat ik een geboren aanvaller was en volkomen ten onder zou gaan aan het labeurwerk in het middenveld; dat

ik daar niets te winnen, maar alles te verliezen had. Soms ging ik de plaats van halfspeler werkelijk verafschuwen. Spoedig zou blijken dat ik me bijna had laten misleiden, want dat alleen een samenloop van ongunstige omstandigheden het me zo bijzonder moeilijk maakte in mijn "leertijd" als tweespeler en ik me alleen daardoor zo moe en afgesloofd voelde. Ik sukkelde namelijk met kwetsuren in de liesstreek, was getrouwd wat al de rompslomp van verhuis en zo meer met zich bracht. En dat viel allemaal samen met de voor alle voetballers uitermate zware en uitputtende voorbereiding van het seizoen. Gelukkig heeft "onze Engelsman" zich in die crisisperiode door niets of niemand laten beïnvloeden, ook niet door mijn onverholen wrok en laksheid. Hij moedigde mij voortdurend aan en liet niet na me te herhalen dat ik het tot een van de beste tweespelers van België zou brengen. Hij haalde het voorbeeld aan van Jef Jurion, die ook als rechtsbuiten begon, maar die, toen hij fysisch sterk genoeg was om zich volop te kunnen uitleven, naar het middenveld terugzakte. Game had het ook over een zekere Domasos, die hij, toen hij Panathinaikos Athene trainde, van de rechtsbuitenplaats weghaalde en die als middenvelder "Speler van het Jaar" werd in Griekenland. Voor hem was er geen twijfel: mijn toekomst als voetballer lag in het middenveld. Volgens Game zou ik op die plaats de draaischijf van mijn ploeg worden en mijn selectie afdwingen in het nationaal elftal.

Alles wat Harry Game over de middenveldspeler Wilfried Van Moer voorspelde werd spoediger werkelijkheid dan hijzelf had durven vermoeden. Wilfried "vocht" zich, aanvankelijk met tegenzin en daarna wilskrachtig, doorheen zijn moeilijke leertijd en werd weldra de motor van zijn ploeg, de centrale figuur, de dirigent. De grootste pessimisten draaiden bij. Ze konden zich Van Moer in geen andere rol meer voorstellen.

Ook voor de nationale ploeg kreeg Harry Game gelijk. De verrichtingen van Wilfried met Antwerp waren zo overtuigend en zo briljant dat het niet anders kon of de verantwoordelijken

voor het nationaal elftal kwamen er van onder de indruk. Trainer Raymond Goethals, die al had laten doorschemeren dat hij voor de Belgische ploeg een speler zocht die het harde labeur van het middenveld aankon, technisch over een goed gevulde bagage beschikte en de tegenstander geen ogenblik respijt gunde, ging Van Moer enkele keren volgen. Ook in de match Antwerp-Lierse. Hij was meer dan opgetogen over de prestatie van Wilfried.

— Een man naar mijn hart, aldus de korte maar veelzeggende kommentaar van Goethals.

— Een twintigtal dagen later beleefde ik een grote verrassing. Ik was een van de 26 kandidaat-internationalen die in het vooruitzicht van de wedstrijd tegen Zwitserland naar Vorst-Nationaal werden opgeroepen. De verrassing van m'n leven kwam echter enkele dagen daarna. Na afloop van de training had ik Vorst zonder veel illusies verlaten. Ik had er meestal op de rechtsbuitenplaats gelopen... En dan "pats"... via de radio vernam ik dat ik erbij was, naast Jef Jurion in het middenveld. Ik dacht onmiddellijk aan Game. Ik was er niet verlegen om van dat ogenblik af aan te kondigen aan al wie het horen wilde dat ik "onze Engelsman" uiterst dankbaar was. Het had hem heel wat overredingskracht gekost om me te overtuigen van zijn idee. Hij mocht er fier over zijn zich niet te hebben vergist. Mijn fierheid was oneindig groot. Na dertienmaal met de Belgische militaire ploeg te hebben gespeeld, tweemaal B-internationaal te zijn geweest, had ik nu mijn eerste "cap" vast. Het aandeel van Harry Game hierin was voorzeker niet gering geweest. Hij zette me op de goede weg.

Hoe goed die weg voor Wilfried Van Moer wel was, bevestigde hij in zijn maidenmatch op de Klokke: hij werd er algemeen de grote revelatie genoemd.

Over Wilfrieds debuut als "Rode Duivel" verscheen in de kranten onder meer:

"Zijn spel was eenvoudig. Precies daardoor was het groots. Hij dribbelde wanneer de omstandigheden zulks vereisten, trapte

een korte of een verre voorzet, temporiseerde of speelde de bal in één tijd naar een vrij opgestelde maat en dat alles met een trefzekerheid alsof hij sinds jaren de nationale trui droeg. België is in het middenveld een speler van uitzonderlijk formaat rijker."

Wilfried en zijn teamgenoten. Van Moer geeft er zich rekenschap van dat de enkeling niets vermag zonder de rest van het elftal. Ook niet al heet die enkeling Pelé of... Van Moer. Van Moer wordt in het Bosuilstadion gehuldigd nadat hem de 'Gouden Schoen' voor het jaar 1966 werd toegekend. Men herkent onder meer de betreurde Brusselse ref Jef Hannet, Cooremans, Bohez, Beyers, Goris, Rens, Vande Velde, Geens en Fränkel (foto boven). — Wilfried leeft de strijd mede die het Belgisch nationaal elftal in het 'Estadio da Luz' van Benfica tegen Portugal levert en die met de kwalificatie voor de kwartfinales van de Europese Beker der Landenploegen zal worden afgesloten. Van Moer bevindt zich hier in gezelschap van Willy Gheys, Dr. Legros, Jacques Duquesne, Jacques Teugels, Wilfried Puis, Odillon Polleunis en natuurlijk Raymond Goethals.

IDOOL, DAN OP DE DOOL

Daags na tegen Zwitserland met de grootste onderscheiding te zijn geslaagd in zijn examen voor de nationale ploeg, verklaarde Wilfried Van Moer in een vraaggesprek met Rik De Saedeleer:

— Ik ben bijzonder blij bij Antwerp te zijn beland. Ik maak er me zelfs al een beetje zorgen over of ik er zal kunnen blijven. Op het einde van dit seizoen eindigt de optie die Antwerp voor twee jaar op mij genomen heeft. Nu moet de prijs voor de definitieve transfer worden betaald.

Volgens Rik De Saedeleer zegde hij dit op een toon waaruit men kon opmaken dat hij eraan twijfelde of er wel een club, in casu Antwerp, zou te vinden zijn die een dergelijk bedrag aan hem wilde spenderen.

Dat deed Antwerp vanzelfsprekend wel. Andere clubs zouden er toen wellicht al evenveel, en misschien nog meer zelfs, voor over hebben gehad om Wilfried Van Moer in hun ploeg te krijgen. Want tijdens zijn tweede seizoen aan de Bosuil had hij de "roodwitte liefdevolle kleuren" schitterend gediend. Met zijn trainer Harry Game, wiens koppig vasthouden aan

een idee, Van Moer op de drempel van een prachtige internationale carrière had gezet, was de verstandhouding opperbest.

— Ik was nu definitief middenveldspeler. Meer en meer ging ik beseffen dat die functie als het ware voor mij was geknipt. Ik ben van nature uit een vechter, zit graag steeds volop in de actie. Ik hing niet meer af van de evolutie van het spel om toch eens bij de bal te komen. Ik was een oprecht gelukkig voetballer. Het enige waar ik wel eens mee overhoop lag was mijn temperament en mijn te ongebreidelde geestdrift. Ik had nog niet genoeg ervaring opgedaan om mijn krachten te doseren. Met het gevolg dat mijn rendement, vooral in de tweede helft, nogal eens ontzettend daalde. Ik beleefde gelukkige tijden, die door geen enkele zorg vertroebeld werden. Antwerp handhaafde zich in de competitie wekenlang in de spits van de rangschikking, ik "draaide" goed in het middenveld. Er kwam een tweede selectie voor de nationale ploeg tegen de Fransen op de Heizel. We wonnen met 2-1. Ik kreeg weer lof van Constant Vanden Stock en Raymond Goethals. En bovendien hoorde ik hier en daar al mijn naam vernoemen in verband met de "Gouden Schoen". Wat kon ik echt meer wensen?

Over Wilfrieds match tegen de Fransen zegde Constant Vanden Stock:

— Een ongelooflijke bedrijvigheid van de Antwerp-speler. Ik zal hem nog moeten verplichten zich in de toekomst bezadiger te tonen. Wie zou nu nog durven beweren dat ik geen gelijk had toen ik hem, tegen het advies van sommigen in, toch een kans wilde geven in de nationale ploeg.

Een ongelooflijke bedrijvigheid... Dat was en werd meer en meer het kenmerk van Van Moers optreden. Wilfried zelf vond het reuze. Hij voetbalde naar hartelust.

Velen maakten zich echter bezorgd. Ook de nationale trainer Raymond Goethals, die zijn bang voorgevoelen uitdrukte met de bemerking:

— Het valt nu te bezien hoelang Van Moer zijn frenetieke bedrijvigheid zal kunnen volhouden.

Na de match Waregem-Antwerp hebben we in "Het Laatste Nieuws" onder de titel "Akkoord, Van Moer moet geremd worden... Maar hoe?" gemeend ook die kwestie te moeten aansnijden. We schreven:

"De activiteit, die de Beverenaar tegen Chaves' roodhemden eens te meer aan de dag heeft gelegd, moet zich uiteindelijk tegen hem keren. Van Moer is een uitstekend technicien, die zijn successen in de eerste plaats al voetballend wil afdwingen. Hij is echter koppig en onbevreesd. Hij wordt iedere match gemiddeld tweemaal op het veld verzorgd, maar speelt verder alsof er niets gebeurd is. Hij wordt bovendien onophoudelijk door de bal aangetrokken. Hij eist — niet alleen met zijn stem, maar wegens zijn opstelling — dat alle Antwerp-aanvallen langs hem passeren en gooit zich bovendien voortdurend in de grote vlakten die in Antwerps dunbevolkt aanvalsspel ontstaan. Zondag voerde hij rechts en links inspanningen uit die ons deden sidderen, te meer omdat ze op voorhand tot mislukking waren gedoemd. Hoe kan Van Moers onvermijdelijk-lijkende inzinking voorkomen worden? Door hem rationeler te doen spelen, natuurlijk. Maar dit is onmogelijk in Antwerps huidige opstelling. Voor Harry Game is het probleem dus zo eenvoudig als onverbiddelijk gesteld: ofwel zijn "5-2-3" laten varen, ofwel het rendement van zijn onbetaalbare veldspeler eerlang aanzienlijk zier verminderen."

— Ik las en hoorde wel wat over mijn zagezegde krachtpatserijen en mijn doorzetten tot het uiterste in al mijn wedstrijden werd geschreven en gezegd, maar ik stoorde er me niet in het minst aan. Ik ben er zelfs van overtuigd dat, indien ik me zou voorgenomen hebben het bezadigder te gaan doen, ik dat gewoon niet zou hebben gekund. Ik voelde me fysisch uitstekend en het was voor mij eenvoudigweg ondenkbaar dat die onophoudende inspanning zich kon wreken. Dat ik na elke match vermoeid het veld verliet was voor mij de normaalste zaak van de wereld. Trouwens, 48 uren nadien had ik steeds volledig gerecupereerd. "Onze Engelsman" legde het overigens zo

aan boord de trainingen voor mij zoveel mogelijk te verlichten. Zonder dat de andere spelers er zich rekenschap van gaven, genoot ik een "gunstregime". Ik dacht er dan ook nog geen ogenblik aan dat het iets met mijn mateloos labeurwerk kon te maken hebben toen ik in het begin van de tweede seizoenhelft begon te sukkelen met pijnen in de liesstreek en ik in die periode daardoor enkele wedstrijden moest missen. Bovendien leverde ik nog slechts zelden verrichtingen zoals ze tot vóór nieuwjaar haast van wedstrijd tot wedstrijd kwamen. Er was blijkbaar iets mis. Maar echt, het kwam niet bij me op dat het oververmoeidheid kon zijn en mijn veerkracht zwaar was aangetast. Ik ben sindsdien heel wat wijzer geworden op dat gebied, alhoewel het me nog altijd archi-moeilijk valt mijn krachten te doseren. Ik heb nu eenmaal een bruisend temperament. Ik moet ermee verder. Gans mijn loopbaan...

Op het einde van zijn tweede Antwerp-seizoen kwam Wilfried Van Moer weer in het transfernieuws. Hij was benaderd door Herr Krämer, voorzitter van F.C. Köln, die er een dik pak Duitse merken voor over had om de "Gouden Schoen" naar de Bundesliga te halen.

— Keulen is met bijzonder aanlokkelijke voorwaarden afgekomen en heeft me die ook op papier gezet. Keulen was bereid aan Antwerp een transferbedrag van 3,5 tot 4 miljoen te betalen. Mij werd een jaarwedde van 800.000 frank plus alle gebruikelijke wedstrijdpremies aangeboden en een nog overeen te komen transferpremie. Ik ben met die brief bij Antwerp-voorzitter Carlo Koevoets gegaan, met in mijn binnenste een greintje hoop dat hij misschien te vermurwen zou zijn geweest en mijn transfer naar Keulen toch in overweging zou willen nemen. Er is geen gevolg op gekomen. Veel ruchtbaarheid heb ik aan die Keulse interesse voor mij ook niet gegeven. Waarom het nu nog verzwijgen dat ik, door aldus te handelen, wilde verhinderen het Antwerp-bestuur te ontstemmen, wat mijn zaak zeker niet zou begunstigd hebben. Tenslotte, bleek die "tactiek" toch ook niets uit te halen. Het standpunt van Antwerp was

en bleef: Van Moer staat niet op de transferlijst; hij is onze basispion bij uitstek. En daarmee was de Keulse "kous" af. Achteraf is het natuurlijk altijd veel gemakkelijker om een toestand te beoordelen en ik heb het me dan ook beklaagd die transfermogelijkheid niet harder tegenover Antwerp te hebben aangepakt. Ofschoon, alles wel beschouwd, ik er thans toch niet veel spijt van heb niet naar Keulen te zijn uitgeweken. Zelfs niet, al ben ik geneigd, mijn derde seizoen bij Antwerp als een verloren seizoen te bestempelen. Trouwens moet ik ook zeggen dat het Keulse transfervoorstel me betere financiële voorwaarden bij Antwerp opleverde.

*

* *

Dat derde seizoen begon voor Antwerp en Van Moer zeker niet zo gunstig als het twaalf maanden voordien was gegaan. Op de openingsdag werd verloren tegen Anderlecht en de week daarop hing bij Olympic Charleroi een 0-0 op het bord.

De derde, vierde en vijfde matches miste Van Moer wegens liesletsel. Een gedeelte van de Antwerp-supporters was blijkbaar misnoegd over die zwakke start van de "Great Old". Het Bosuilpubliek was bijzonder veeleisend geworden voor zijn idool, zonder rekening te willen houden met het feit dat de zwakke plekken in de Antwerp-formatie zo talrijk waren dat het voor Van Moer, hoezeer hij zich ook afsloofde en inspande, een totaal onmogelijke opgave was die ploeg overeind te houden.

— Er was echt veel pech mee gemoeid. We konden een ziekenhuis vullen met onze gekwetste spelers. Ikzelf was trouwens gedurende enkele weken "out". Antwerp beschikte om zo te zeggen over geen volwaardige reservespelers. Wat wil je onder die omstandigheden? Zondagen na elkaar had ik me de longen uit het lijf gelopen, maar als een elftal, om welke reden ook, wegdeemstert kan men alleen de boel niet redden. Je gaat mee de kelder in... En precies als je dan onvoorwaardelijk

zou moeten aangemoedigd worden door de supporters, krijg je in de plaats daarvan, voortdurend op je kop. Zo meenden die supporters me te moeten aanwrijven dat ik me niet genoeg verzorgde, want dat ik samen met vier of vijf andere spelers nogal eens in een café op het Koningspleintje of op de Grote Markt kon worden gezien. Dat was waar, maar dat mijn verzorging er onder leed ontken ik ten stelligste. We dronken haast niet. Ik heb altijd geweten wat ik moest doen en laten. Een verzetje is onontbeerlijk, maar je moet maat kunnen houden. Anders ga je eraan kapot. Ik kon om het even waar gaan pinten pakken en gratis nog wel, want iedereen wilde me er eentje betalen, maar behalve bij een paar uitzonderlijke gelegenheden, liet ik me daar niet toe verleiden. Ik was het van jongsaf anders gewoon gemaakt. Mijn vader was een streng man. Ik ben ook dikwijls kwaad op hem geweest, want andere jongens mochten dit en dat en voor mij was het altijd verboden. Later ben ik hem echter voor zijn strengheid wel dankbaar geworden.

Na de match tegen Club Brugge, die door Antwerp op eigen veld met 0-2 werd verloren, vatte Johny Thio, de situatie waarin Van Moer zich bevond zeer treffend samen. Zegde Thio:

— Ik beklag Wilfried. In een geheel waarin duidelijk een gebrek aan voldoende conditie valt waar te nemen, moet hij uitzonderlijk veel werk verzetten. Die onophoudende inspanningen kan hij niet blijven torsen.

In het zwalpende Antwerp-team verwachtte men werkelijk alle heil van Wilfried: dat hij zich de ziel uit het lijf zou wroeten en zwoegen in het middenveld en op de koop toe ook nog doelpunten zou maken. Dit laatste gebeurde te sporadisch volgens de Antwerp-fans en ook volgens het bestuur. Wilfried moest die broodnodige goals maken, dat eiste men van hem. En daarom haalde men hem zelfs uit het middenveld weg en stelde hem in de aanvalslinie op — liefst dan nog in het centrum. Waarom ook niet? Van Moer trok er voortreffelijk zijn plan. Maar dan werd hij vanzelfsprekend in het middenveld erg gemist. Het was voor Wilfried een hopeloze toestand aan het wor-

den. Zonder mopperen deed hij echter telkens wat van hem werd gevraagd.

Over dat gesjol met Van Moer van de ene plaats naar de andere in de Antwerp-ploeg, sprak Pol Van Himst zich toen scherp uit. Hij was niet mals voor het roodwitte bestuur:

— Ik denk dikwijls aan die arme Wilfried Van Moer, die sedert vele maanden in ongelukkige omstandigheden moet voetballen. Wat vangen die Antwerpse verantwoordelijken toch aan met hem? Hebben ze een achterspeler nodig, dan roept men Van Moer op de mat... Moet het middenveld worden versterkt, dan is het vanzelfsprekend de beurt aan Wilfried... En wil men een of andere zet uithalen en is een onuitgegeven midvoor noodzakelijk, dan wil iedereen u doen geloven dat de man uit Beveren het wel zal klaren. Ik ken geen enkele speler, die onder deze omstandigheden voortdurend kan uitblinken. Maar indien ik een hoed zou dragen, nam ik hem graag af voor Wilfried.

Die harde kritiek van Van Himst kwam daags na de 0-5 pandoering die door Antwerp te Deurne tegen Anderlecht werd opgelopen.

— Nooit had ik op een voetbalveld al zo geleden als tijdens die match. Het was werkelijk onbegonnen werk te proberen alle bressen te dichten die door de paarswitten werden geslagen. Tijdens de tweede helft had ik het gevoel geen bal meer te zullen aanraken. We werden gewoonweg gek gecombineerd door Van Himst en zijn maats. Ik ben ondanks alles blijven vechten. Ik mocht om verscheidene redenen de armen niet laten zakken. Ik wilde niet weer het verwijt horen dat ik me te goed achtte om nog voor Antwerp te spelen. Men sleurde er al geregeld die Keulse aanbiedingen bij. Ik was bang geworden voor de kritiek. Ik vocht ook om nog wat morele weerbaarheid in de ploeg te kunnen houden. We moesten onze volgende tegenstanders laten zien dat we op de tanden konden bijten en er bleven in geloven dat Antwerp zich uit haar netelige situatie zou redden. Tenslotte, en niet in het minst, was er ook de nationale ploeg waarin ik mijn plaats te verdedigen had. Op die dag heb ik

ook voor de eerste maal volop beseft welke ramp me boven het hoofd hing als Antwerp zou degraderen. Ik wilde liefst dat vooruitzicht niet verder uitdiepen, maar het bleef steeds voor mijn geest opdoemen. De avond na die match tegen Anderlecht heb ik me tevens afgevraagd wat ik wel zou doen als Antwerp zakte. Ik kon, zoals me nogal vaak gebeurt na wedstrijden, niet aanstonds inslapen en lag in mijn bed te piekeren over van alles en nog wat. Toen heb ik voor het eerst de mogelijkheid overwogen mijn transfer aan te vragen als Antwerp naar tweede klasse moest.

*

* *

Het was voor Van Moer maar een magere troost dat hij voortdurend geciteerd werd voor zijn moed, ijver en talent, voor zijn knappe prestaties. Het was meestal allemaal nutteloos, want hoe schitterend hij ook speelde, een positief resultaat voor zijn ploeg leverde het niet op. Hij bleef nochtans wilskrachtig vechten. Hij wilde zich niet aan moedeloosheid overgeven. Ook niet in die Beerschot-Antwerp, met 3-1 verliescijfers voor de "Great Old" afgesloten.

— Ik speelde niet goed, ja zelfs slecht in die derby, die ik zonder overtuiging en moreel was begonnen. Het vermoeden dat Constant Vanden Stock of een van zijn medewerkers in de tribune zou zitten kon me evenmin de gewenste concentratie bijbrengen en me erg aansporen. Ik vertoefde in gedachten voortdurend bij het "incident" dat zich in de loop van de week had voorgedaan... en uitgelokt werd door Karel Beyers. In de drie voorgaande wedstrijden was ik kapitein van de ploeg geweest en we hadden driemaal 0-0 gespeeld, thuis tegen Beveren en op Sint-Truiden en Standard. Nu ga ik niet beweren dat we die uitslagen afdwongen omdat ik kapitein was en evenmin dat het kapiteinschap een brok van mijn leven was geworden, maar ik wil ook niet verbergen dat ik er een zekere fierheid

over voelde. En dan kwam Beyers voor de match tegen Beerschot terug in het elftal en... eiste direct ook het kapiteinschap op. Ik betwist geenszins dat zulks zijn goed recht was. Maar er was de manier waarop hij het deed. Die stootte me tegen de borst. Er kwam heibel en ofschoon het bestuur me liever als kapitein zou hebben behouden heb ik Karel maar zijn zin gegeven. Hij liep aan het hoofd van de ploeg het Olymisch Stadion op. Ik heb er geen drama van gemaakt. Moreel was ik er nochtans wat door aangeslagen. Dit "incident" en het feit dat Marcel Hermans, mijn Beerschot-bewaker, in een begenadigde dag verkeerde, alsmede andere onberekenbaarheden, die zich op sommige dagen tegen om het even welk sportman kunnen keren, waren de oorzaken dat ik nogal wat beneden mijn normaal rendement bleef. Ik kan echter met de hand op het hart verzekeren dat het nooit bij mij is opgekomen opzettelijk zwak te spelen en de nederlaag van Antwerp te bewerken om aldus weerwraak te nemen voor de weigering van mijn transfer naar Keulen. Die zaak was voor mij afgedaan. Ik dacht er gewoon niet meer aan en dus ook niet aan rebelleren. Trouwens, ik wist pertinent goed dat dit niet zou helpen. Zonder de toestemming van je club ga je niet weg. Dus kon je niet anders dan je er bij neerleggen. Dat had ik gedaan. Zonder ooit aan weerwraak te denken. Ik geloof dat ik niet meer onder de ogen van mijn maats had durven komen, indien ik met opzet had geknoeid tijdens een match. Ik ben geen saboteur, wat vele Antwerp-fans me enkele dagen later nochtans hardnekkiger en kwetsender dan voorheen verweten. De woensdag volgend op de derby had in een ware sneeuwstorm, op de Heizel België-Duitsland plaats. We verloren met 1-3, maar ik speelde een beste wedstrijd. Vraag me echter niet hoe zulks te verklaren is, tenzij wellicht door het feit dat ik in de nationale ploeg beter omringd was dan bij Antwerp. Hoe dan ook, met mijn uitstekende Heizel-verrichting had ik het deerlijk verkorven bij de Antwerpse leiders en supporters. Nu was het, zo verkondigden ze, wel duidelijk bewezen dat ik Antwerp naar tweede klasse wilde omdat dit paste bij mijn

zogezegd opzet naar een andere ploeg te kunnen gaan. Men deed het ook voorkomen alsof ik speciaal tegen Duitsland een opgemerkte verrichting had nagestreefd om te herinneren aan mijn geweigerde transfer naar F.C. Köln... en in de hoop dat die club opnieuw voor mij zou komen aankloppen. Ik leed geweldig onder al die aantijgingen en beschuldigingen. Voor mijn werk bij Dehing moest ik dagelijks in Antwerpen zijn en dat was voor mij geen pretje. Slechts weinigen schenen me nog volop te vertrouwen. Al de anderen lieten me goed voelen er rotsvast van overtuigd te zijn dat ik een saboteur was, een verrader. Het is zelfs meer dan eens gebeurd, dat een supporter me op straat begon uit te schelden. De "hel" van Deurne en Antwerp was voor mij losgebroken. Het toppunt van alles was evenwel dat ik bij het Antwerp-bestuur op het matje werd geroepen en me daar koudweg gevraagd werd hoe het kwam dat ik tegen Beerschot slecht en op de Heizel goed had gespeeld. Het was zo iets van "Beschuldigde sta op en verdedig je nu maar eens als je kan". Niemand zegde me ronduit: "Je deed het opzettelijk", maar zo liet men me het toch aanvoelen. Wat wil je dan voor zinnigs ter verantwoording aanvoeren, tenzij staande houden dat je de ene keer er beter in bent dan de andere keer, dat je je niets te verwijten hebt, dat het toeval is geweest en zweren dat alles wat wordt verteld van sabotage en zo meer je reinste onzin en volkomen vals is. Dat heb ik tijdens dat "verhoor" de voorzitter en het bestuur allemaal proberen aan het verstand te brengen. Ik meen ook dat sommigen me oprecht hebben geloofd. Maar wat wil je, van dat moment af aan was er bij mij als Antwerp-speler toch iets gebroken... Ik blijf erbij dat het Antwerp-bestuur, tegenover mij geen grotere flater kon begaan, dan met dat "verhoor". Het gaf hiermee blijk van wantrouwen en van een gemis aan takt. Van die mensen mocht ik normaal steun verwachten, zeker niet dat ze mee zouden doen aan supportersgeroddel. Dat was het laatste. Ze wakkerden bij mij alleszins de idee van een transfer weer fel aan. Die idee zou me trouwens van dan af

niet meer loslaten, ook al had men me tijdens "het verhoor" nog met nadruk herhaald dat ik in geen geval wegmocht. Waar ik eigenlijk in heel die zaak vooral tegen in opstand kwam, was dat men me een enkele slechte prestatie zeer kwalijk nam, maar met geen woord gesproken werd over al die andere matches, waarin ik had gezwogen en gespeeld alsof mijn zielezaligheid er had vanaf gehangen. Ik was ontzettend ontgoocheld. Later zou ik trouwens vernemen dat mijn pleidooi en ook mijn voortreffelijke prestaties in de negen laatste matches van de competitie sommige bestuursleden niet tot andere gedachten hadden gebracht. Toen ik al bij Standard was, verklaarde voorzitter Eddy Wauters dat ik Antwerp had laten zakken om gemakkelijker mijn transfer te krijgen. Die verdachtmaking heeft me geruime tijd razend gemaakt, vooral als ik daarbij bedenk welke "gouden zaak" Antwerp van mijn transfer heeft gemaakt. Ook bij vele supporters ben ik de zondebok gebleven. Toen ik in januari 1972 de match Beveren-Antwerp bijwoonde en in het lokaal bij Gerard Buyl een pint ging drinken werd ik er nog door enkele Antwerp-aanhangers met de vinger gewezen en hoorde hen onder elkaar zeggen: "Het is zijn fout dat we zakten."

*

* *

Waar was de tijd dat de Sinjoren hun Wilfried op de handen droegen, dat hij het idool was van alle Antwerp-fans. Nu hadden ze datzelfde idool op de dool gejaagd, verguisden ze Wilfried, die ze tijdens de matches beloerden als een horde wolven, gereed om bij de minste misser met gejuw en kwetsende verwijten hun slachtoffer moreel aan flarden te scheuren. Voor Wilfried werd het bij Antwerp de zwartste tijd uit zijn loopbaan. Het is zelfs bijna ongelooflijk dat hij onder die omstandigheden niet volledig is ten onder gegaan, dat hij er nog in slaagde de wilskracht en morele weerbaarheid op te brengen om te blijven voetballen. En zeer goed te voetballen ook nog.

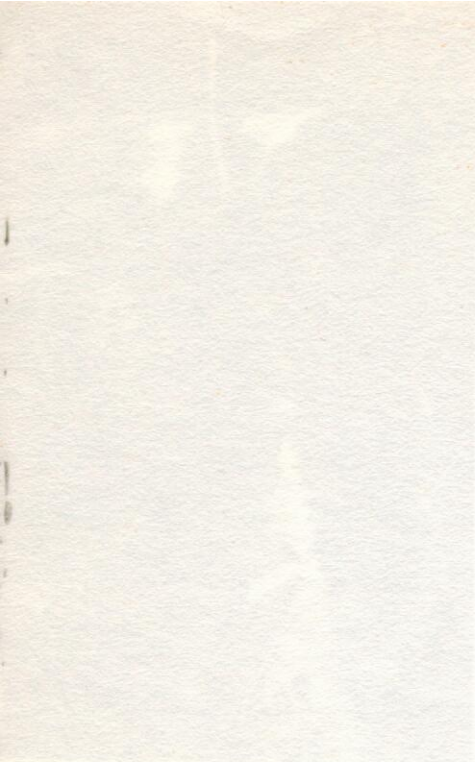
— In die periode heb ik mezelf dikwijls voor onnozelaar uitgescholden en gezworen geen voet meer op de Bosuil te zetten als men mij zo bleef belagen. Maar ik was braaf, te braaf misschien wel, en ik voetbalde doodgaarne. Ik klampte me vooral vast aan de nationale ploeg. Die was voor mij een obsessie geworden. Gelukkig, waren er ook nog mensen die me onvoorwaardelijk trouw bleven, die beseften dat Antwerp niet in die derby tegen Beerschot tot afdaling was veroordeeld, maar dat de ploeg al veel vroeger erg ziek was. Ik heb toen ondervonden hoe gauw men van idool, van wie men mirakels verwacht, het zwarte schaap wordt. Ik was geen mirakelman. Daarom had ik het verkorven. Ik zou het wel doen... In mijn eentje moest ik een zieltogende ploeg overeind houden. Al de rest was van ondergeschikt belang. Supporters kunnen soms hard, onmenselijk hard zijn. Ze gingen ook aan het roddelen over de slechte verstandhouding bij de spelers. Waarvan ik vanzelfsprekend ook de schuld kreeg. De verstandhouding en de geest in de ploeg, dat kunnen alle spelers getuigen, was echter nooit beter dan in die moeilijke tijd. Een echte ruzie onder spelers is er niet geweest. Ook al heb ik achteraf vernomen dat sommigen dit wel zouden hebben gewenst en zelfs probeerden een of andere speler tegen mij op te ruien. De Antwerp-ploeg van die tijd vormde gelukkig een blok van kameraden. Ook kritiek van de ene op de andere was er nooit. En zeker niet van mijnentwege. Dat heb ik nooit gedaan en zal het ook nooit doen, omdat ik aanneem dat mijn maats steeds trachten zo goed mogelijk te spelen. Ook daaraan zal het wel in zekere mate te wijten zijn dat ik op geen enkel ogenblik ben gaan wanhopen.

WILFRIED VAN MOER
EN DE VERZORGER...

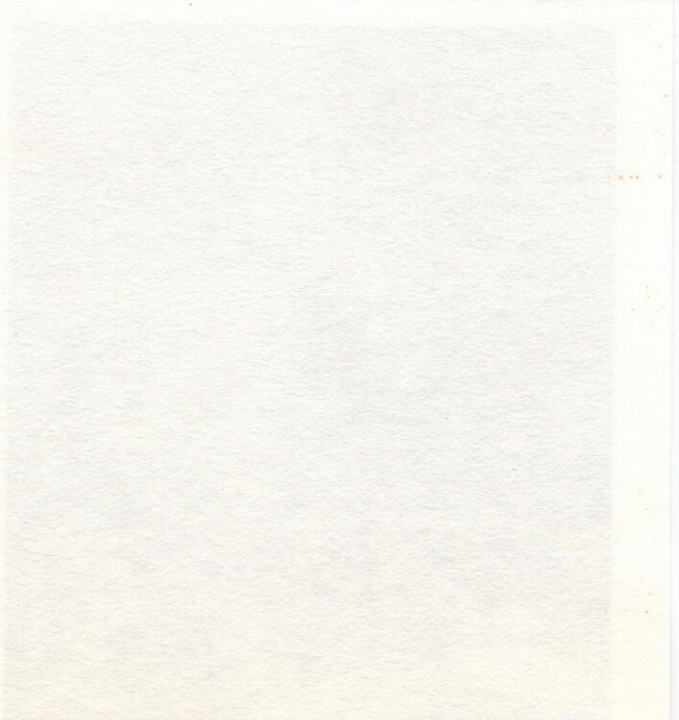

*Een hoofdstuk
in de
levensgeschiedenis
van de Beverse crack.
In zijn Antwerp-tijd
wordt hij door een
bereidwillig tweetal
naar de kleedkamers
van het Bosuilstadion
gedragen (boven, links) —
Wilfried is in de sneeuw
'gelegd' en zijn rode trui
draagt er de sporen van.
René Hauss, de 'chef',
buigt zich bezorgd
over zijn onmisbare
veldspeler (boven, rechts) —
Dit is het begin van
Wilfrieds Van Moer
zwart pechjaar.
Hij heeft zich
in Pittodrie Park te Aberdeen
in de belangrijke match
met de Schotten
aan de linkerzij bezeerd
en is naast de zijlijn
neergevallen.*

Group of people standing outdoors.

Faded, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is too light to read accurately.

''KICSI''

De transfer van Antwerp naar Standard zou veel belangrijker wijzigingen in de levenswijze van de Van Moers aanbrengen dan de overgang van Beveren naar de Antwerpse club.

Er diende in volle zomer verhuisd en van de geplande maand vakantie te Oostduinkerke kwam niets in huis.

Aanvankelijk kon men de Van Moers nog horen beweren dat zulks niets te betekenen had in vergelijking met die transfer, maar toen de zon op haar zomers begon te schijnen en toen vrienden en kennissen bekend maakten dat zij naar Torremolinos vertrokken ''en jullie?'' begonnen zij er anders over te denken. Om Pascale Van Moer, elf maanden, toch iets te gunnen, trokken zij zoveel mogelijk tijdens de week-ends naar de Belgische kust.

— Ik leed hier minder onder dan mijn echtgenote. Persoonlijk houd ik niet speciaal van de zon en indien wij in 1972 naar Palma zijn gevlogen gebeurde het vooral omdat voor mijn echtgenote zomervakantie gelijk staat met wuivende palmbomen en eeuwige zonneschijn.

De chef van de familie verkiest de bossen boven die harde

hemel die men in Spanje onveranderlijk boven het hoofd krijgt. Hij leest graag, vooral boeken met betrekking tot de jongste wereldoorlog. Hij is op dit gebied niet veeleisend al hoopt hij eens een verlof in de staat van Mark Spitz, California, te kunnen doorbrengen. Een tak van zijn familie heeft er zich destijds voorgoed gevestigd.

— Standards leiding heeft ons in 1968 vrij onze nieuwe woonplaats laten kiezen. Wij zochten eerst te Hasselt en vonden vervolgens wat we zochten te Tongeren. De geschikte flat ligt er in nummer 27 van de "18de Oogstwal". Wij kregen veel hulp van Willy Ruiters, die dagelijks bewijst dat een tandarts een jonge man met veel charmes kan zijn. Hij woont in onze building, enkele verdiepingen hoger dan wij. Als hij het druk heeft met tanden klieven en mijn echtgenote en de kuisvrouw de wanorde herstellen die Pascale en Tanja hebben aangericht, neem ik dikwijls de lift naar Willy Ruiters' vrijgezellenflat om er te lezen, platen te beluisteren, te filosoferen of me te concentreren.

— In vier jaar ben ik van Tongeren gaan houden. Ik heb nooit getracht het middelpunt van een vriendenkring te worden, maar men kent er Van Moer. Tongeren is speciaal. Het volgend dorp in de richting Luik is Waals. Het wemelt hier van volmaakt tweetalige Belgen en ik heb me voorgenomen dat Pascale en Tanja later tot deze categorie moeten behoren. Ikzelf heb, in het contact met Sclessin, mijn schoolfrans aanzienlijk verbeterd en antwoord thans, verstrooid, dikwijls in het Frans op een Nederlandse vraag. Het omgekeerde gebeurt ook.

Een eerste kennismaking met Standard vond plaats toen de afscheidnemende Michel Pavic werd gevierd en de pas aangekomen René Hauss werd verwelkomd. Het werd de avond van beide trainers, maar de nacht — zoals zovele andere nachten — van Roger Claessen die men zo pas naar Alemannia Aken had getransfereerd.

Dan begon het seizoen. Een journaust voorspelde dat Van Moer niet eens een aanpassingsperiode zou nodig hebben. "Vu-

rig als hij is'' schreef hij ''past hij volkomen in het temperament-
vol elftal van Standard''.

— Ik vond dit een welgemeende maar simplistische voorspel-
ling. De eigenlijke, vurige Luikse spelers vormden een minder-
heid tegenover de ingeweken Joegoslaven, Hongaren, Duitsers,
Luxemburgers, Limburgers en Waaslander Van Moer en de
zogezegde plaatselijke manier van ''Recht op het doel af'' be-
stond nog maar in de verbeelding van enkelingen die zich
steeds niet van het verleden hadden kunnen losmaken. Dit
Standard-ELFTAL beviel mij onmiddellijk, lang vóór ik
wist of ik me ooit in de CLUB zou thuisvoelen. De voornaam-
ste titularissen hadden gelijkaardige ideeën over voetbal en op
het terrein werd dit heterogeen gezelschap met zijn zes nationali-
teiten en evenveel talen, het homogeen elftal waarin ik ooit
had gespeeld. Nagy, Galic en Naumovic stamden uit voetbalna-
ties met een grote traditie. Depireux was toen reeds bereid voor
zijn principes te vechten. En met Kostedde hadden wij een
zwijgzaam, sober en niettemin autoritair aanvalsleider die onze
spelwijze feilloos dicteerde. Wij begonnen aan huis te oefenen
met Racing Gent. Wij overwonnen deze bescheiden tegenstander
met een banale 4-0 eindstand, maar de manier waarop mijn
nieuw elftal die avond speelde, had me volkomen gerustgesteld.
De Luikse journalisten waren het eveneens en ze beweerden
dat Standard zelfs in Kalocsay's tijd dergelijke vlotheid in het
m: neuver en dergelijke rijkdom op het gebied van ideeën nooit
had bereikt.

Wilfried Van Moer was dus in de wolken over zijn nieuwe
collega's, maar was het omgekeerde eveneens waar?

— Met de Limburgers, Nico Dewalque en Tony Van Schoon-
beek, bestond er geen enkel probleem, maar zou ik er in slagen
de waardering van de gesloten buitenlanders en van de Luike-
naars te verwerven? Wij begonnen dat seizoen met enkele mat-
chen tegen weinig gereputeerde maar moeilijke tegenstanders
in Duitsland en Frankrijk, en na twee weken was op dat gebied
alles geregeld! Mijn nieuwe collega's hadden voldoende gezien.

Ik was definitief aanvaard. Derwijze aanvaard dat men mij met een Hongaarse bijnaam bedacht. Ik kreeg hem van Antal Nagy, de gewezen linksbuiten van Honved Boedapest, die voor zijn eerste seizoen met Standard topschutter van de Belgische competitie zou worden. Nagy drukte mij na een van de eerste trainingen de hand en zegde "Au revoir, Kicsi"... "Tot weerziens, kleine". "Kicsi" wordt "Kitchi" uitgesproken. Het klinkt goed en de "Rouches" namen het over. Voortaan was ik, voor Nagy, voor Standard, voor gans Luik en zelfs voor Roger Petit, uitsluitend "Kicsi".

— Ook de trainingen te Sclessin werden meevallers. Hauss, nochtans voorafgegaan door een vreesaanjagende reputatie, hanteerde nooit de zweep. Hij deed mij dikwijls alleen met de bal oefenen of liet mij doen wat mij inviel. "Kicsi", zegde hij dan, "jij doet reeds meer dan genoeg tijdens de match".

Heeft Hauss nu echt dat Standard-elftal gedruild en geïnspireerd dat drie opeenvolgende kampioenschappen zou winnen? Of is hij vooral verdienstelijk omdat hij al die geboren voetballers liet voetballen zoals zij ademden?

— Ik meen dat de tweede veronderstelling het dichtst de waarheid benadert, maar dit maakt hem in mijn ogen niet minder verdienstelijk. Ik heb Hauss de spelers nooit stompzinnige of krankzinnige richtlijnen horen geven. Hij heeft vertrouwen in zijn spelers. Vooral mij laat hij volkomen vrij en dit is belangrijk. Voor de rest laat ik hem maar praten. En dat kan hij uitstekend...

Vóór Standards thuismatch met Inter Milaan in 1972, zegde Hauss me iets als: "Laat je vallen als je in het Italiaans strafschoepgebied geraakt: dan fluit men misschien een penalty."

"Geraken wij wel tot vóór hun doel?" heb ik hem toen meewarig gevraagd. Hauss bekeek mij hierop lang en peinzend alsof hij zich afvroeg waar die Antwerpenaars die wrange replieken toch halen.

Met de collega's en met de trainer verliep dus alles op zijn best, maar hoe was het gesteld met het klimaat?

— Ik antwoord hierop dat het "klimaat" aan de oevers van de Maas zo ongezond is dat het een match kan stilleggen. Dit is trouwens gebeurd. Tijdens onze avondmatch met Club Brugge van 4 maart 1972 draaide de wind naar de verkeerde kant zodat het rode stof van de hoogovens en van de fabrieksschouwen in het stadion werd gejaagd. Spelers en toeschouwers kregen tranen in de brandende ogen en zagen niets meer. Hierop gaf Vital Loraux een fluitsignaal, nam de bal onder de arm en begon zich met een grote, witte zakdoek de ogen te wrijven... Het klimaat nu in de club en onder de spelers is al eens gespannen, maar welke vereniging ontsnapt aan dit verschijnsel? Bij ons, bij Anderlecht en sedert een paar seizoenen bij Club Brugge, draait alles om het resultaat. Of beter nog, om het goede resultaat. Eén nederlaag wordt als een ongeluk beschouwd, maar twee opeenvolgende nederlagen vormen een werkelijke ramp. Twee opeenvolgende nederlagen heb ik trouwens nog niet beleefd sedert ik lid van Standard ben geworden.

— In antwoord hierop dat het "Kluis" een de over van
de klas zo belangrijk is dat het een macht kan uitoefenen. De
te bouwen gebouw. Tijdens onze verandering met het bouwen
van 4 maart 1933 heeft de wind naar de verkeerde kant waait
het toek en van de bouwers en van de leerschoolen
in het station werd gelykt. Spreek en te bouwen leeren
naam in de oetendek naar en naar naar naar. Hierop zal
Viel Loois een lichtegeest, naar de het onder de naar en
begeve niet een grote. Wilt u lichte de naar te wijzen
het kluis en in de club en onder de spreek in de club
gevoelen, naar welke veranderingen naar dit veranderingen
het een, het Aankomst en naar een naar aankomst bij Club
bouw, naar naar om het te weten. Of naar om het
grote te weten. Het verandering wordt als een onder de
aankomst, naar naar veranderingen te weten naar
verandering. — op twee veranderingen te weten in de
naam naar naar veranderingen in het naar naar naar.

KAMPIOEN, WEER KAMPIOEN, EEN DERDE MAAL KAMPIOEN

— Mijn eerste competitie-match in de rode trui van Sclessin vond plaats op 8 september 1968 tegen Union St. Gillis. Het draaide uit op een 5-1 zegepraal. Ik bezit nog de foto die op deze hete zondagnamiddag van ons elftal werd genomen. Ik zie er heel jong uit met kort geknipt haar. Wij leidden na 45 minuten reeds met 4-1 en het formidabel publiek van Sclessin hield van ons. Na de rust ging ik me echter afvragen of ik me met betrekking tot dit publiek niet had vergist. Wij konden namelijk wegens de hoge temperatuur, onze oorspronkelijke spelsnelheid niet tot het einde volhouden, maar achter de omheining hield men hiermede geen rekening en toen wij slordig gingen voetballen, begon het publiek te joelen en traag in de handen te klappen. Het spaarde zelfs Kostedde en Nagy niet die drie en twee doelpunten hadden aangetekend en die avond aan de top van de schuttersrangschikking verschenen. Ik geef er mij rekenschap van dat het éné publiek niet beter is dan het andere, maar soms vind ik dit van Sclessin grillig en veeleisend. Het aanbidt u, het verbrandt u vervolgens als had het spijt dat het u ooit heeft aanbeden en durft u zelfs in het openbaar ter verantwoording roepen. Zo werd ik op het einde van het

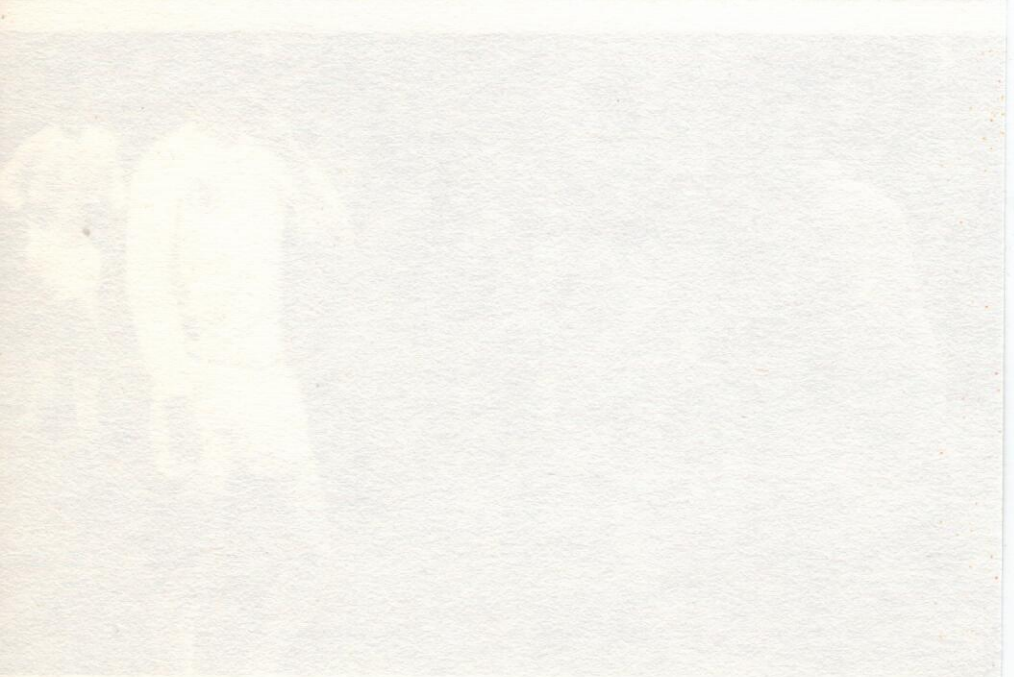
seizoen 1970-71 een paar maal hard aangepakt toen er voor de club nochtans geen enkel probleem bestond en wij ons reeds gereedmaakten om een derde opeenvolgende titel te vieren. Een eerste maal gebeurde dit tijdens het laatste weekeinde van de maand maart 1971. Wij overwonnen die avond Racing White met 1-0, maar ons publiek eiste meer panache dan wij konden opbrengen. Ik hoorde het publiek voortdurend manifesteren en besepte nog niet dat het tegen mij was gericht. Ik vernam dit slechts toen ik 's woensdags het sportweekblad "Sport 70" las. Een gedeelte van de Standard-supporters had vooral geprotesteerd toen Takac door Henrotay werd vervangen en Van Moer tussen de lijnen mocht blijven. Indien ik tijdens de match zelf de juiste betekenis van het geroep^b in de tribune had begrepen, had niemand mij op het terrein kunnen houden, schandaal of geen schandaal. Een week later was ik overtuigd opnieuw het harde hart van onze supporters te hebben veroverd. Wij gingen die zondag met 2-3 op Club Brugge de belangrijkste match van het kampioenschap winnen en volgens ernstige waarnemers had ik aan de Klokke wellicht de grootste competitie-match uit mijn loopbaan gespeeld. Ik had me vergist. Het publiek van Sclessin bleef mijn kleinste gebaar argwanend bespieden. Het wees me als de hoofdschuldige aan voor de "vernedering" die Anderlecht ons tijdens het volgend weekeinde toebrecht. Onze grote rivalen liepen tijdens de eerste 25 minuten tot 0-3 uit en toen het vaststond dat wij de match zouden verliezen en de kampioenenviering naar een latere datum was verschoven, stegen de tergende kreten aan mijn adres weer op. Tijdens de tweede helft werd het op zekere ogenblikken zo erg dat de Anderlechtse spelers de zaak niet langer amusant vonden en medelijdend in mijn richting begonnen te kijken. Ik liep woedend naar de bank, vastbesloten de onaangename boel in de steek te laten. Pol Van Himst kwam zich echter voor mij opstellen, greep me vast en bracht me met enkele tactvolle woorden tot bedaren. "Ik begrijp wat in je binnenste

Wilfried Van Moer heeft in het stadion van Sclessin zowel totale vreugde als diep leed beleefd.

België's beste veldspeler heeft tot nu toe driemaal dergelijke tonelen beleefd. Standard is kampioen van België en de ordediensten moeten Van Moer, die in de bestorming van de supporters zijn trui verloor, naar de kleedkamer helpen.

Hij verlaat met gebogen hoofd het beslijkte terrein. Achter hem toont Allan Clarke zich niet uitbundiger dan de Belg ondanks Leeds United met 0-1 van Standard heeft gewonnen.

With the exception of a few lines of text, the page is mostly blank. The text is extremely faint and illegible.

moet omgaan, maar ikzelf heb vóór enkele tijd nog pijnlijker zaken beleefd'' zegde de Anderlechtse aanvoerder. ''Binnenkort draagt men je hier opnieuw op de schouders rond''.

*

* *

— Tijdens mijn eerste Luikse seizoen had ik het bestaan van dit soort ''wolken'' aan de voetbalhemel nooit kunnen vermoeden. Iedere thuismatch was een feest, iedere verplaatsing een gebeurtenis. Toen wij voor de tweede match op Daring toekwamen, waren wij, de geldaanbrengers, er zichtbaar welkom. Een paar dagen vóór ons bezoek had de betreurde Molenbeekse voorzitter, Marcel Fluche, tijdens een vraaggesprek het gebed van de clubleider uitgesproken. ''Heer'' had Fluche gevraagd ''schenk ons regen op zaterdag, de regen die de voetbal liefhebbers de lust ontnemt een laatste weekeinde aan zee door te brengen. Schenk ons vervolgens vochtigheid op zondagochtend. En schenk ons tenslotte in de namiddag de zon''. Het gebed werd verhoord en het Molenbeeks stadion liep totaal vol. Wij wonnen met 0-3. Het derde doelpunt was van mij. Het viel in de 17de minuut van de tweede helft uit een afgeweerde hoekschop van Semmeling. Ik had mijn eerste competitiedoelpunt als titularis van Standard Club Luik gemaakt. Drie dagen later debuteerde ik voor Standard in de Europese Beker der Jaarbeurssteden. De loting had ons, met Leeds United, reeds in de eerste ronde tegenover een gevreesd tegenstander geplaatst. Ons publiek gaf zich hier rekenschap van en 35.000 toeschouwers woonden de eerste match bij die op een 0-0 uitliep. Sprake, Reany, Cooper, Bremner, Jacky Charlton, Hunt, Lorimer, Jones en Madeley speelden toen reeds in het regelmatigste en meest bekroonde Engels elftal van de laatste seizoenen en niemand schonk ons nog een kans voor de terugmatch die vijf weken later in Elland Road plaatsvond. Nochtans gaven wij Leeds tijdens de eerste helft een echte

voetballes. Wij leidden, zeven minuten na de rust, met 0-2 met doelpunten van Kostedde en Nagy. Toen Jacky Charlton een minuut later tegenscoorde met een van zijn steeds te vreezen kopballen, leek dit niet eens belangrijk. Zelfs toen Lorimer een kwartier vóór het einde uit vrijschop er 2-2 van maakte waren wij nog steeds geplaatst voor de tweede ronde. Billy Bremner, die ik later als aanvoerder van Schotland opnieuw heb ontmoet, heeft ons echter deze kwalificatië twee minuten vóór tijd in dramatische omstandigheden ontnomen. Van de banale hoekschopfase die het fatale derde doelpunt voorafging, heb ik na de match zes verschillende versies horen vertellen. De merkwaardigste was die van de snikkende Dewalque. 'Ik diende slechts op te wippen om die hoekschop van Bates aan de eerste doelpaal weg te koppen, maar ik geraakte niet van de grond...', zegde hij. Toen de niet bewegende Nico de bal doorliet, sprongen Depireux en ikzelf nog toe, maar Bremner wierp zich tussen ons beiden en scoorde... met de hiel. 'Ik speel liever tienmaal tegen Ferencvaros — onze tegenstander tijdens de vorige finales van de Jaarbeurssteden — dan éénmaal tegen Standard' heeft Don Revie na die dramatische match verklaard. De manager van Leeds heeft er aan toegevoegd dat hij bij de tegenstander vooral Van Moer had gewaardeerd, maar al deze vleiende verklaringen konden ons niet troosten en een ontgoocheld Standard vloog uit Yorkshire naar Luik terug. Wij waren geruime tijd onder de indruk van Bremners k.o.-doelpunt. Van onze offensieve kracht uit de eerste competitie-matchen bleef weinig over en van 10 november 1968 af speelden wij vier opeenvolgende, ontmoedigende, doodvervelende doelpuntenloze draws! De reeks begon aan huis tegen Racing White. Men schreef de eerste 0-0 toe aan de kennis van Standards erfelijke zwakheden die de trainer uit Woluwe, Vliers, tijdens zijn spelersjaren te Sclessin had opgedaan. Ik schreef de uitslag eerder toe aan het woud zwartwitte silhouetten dat de bezoekers voor hun doel hadden geplaat. De volgende zondag kon men in het Astridpark lang voor de aftrap geestdriftige tonelen bijwonen

die door een gedeelte van de 37.000 toeschouwers werden opgevoerd, maar toen het eigenlijke spektakel had moeten beginnen, was er geen reden tot juichen meer. Beide trainers bleken inderdaad nog banger dan hun elftallen en na afloop beweerden ze eenstemmig dat ze met die 0-0 een volslagen succes hadden verworven. Norberto Höfling had voor die topmatch Van Himst ergens in het Anderlechtse middenveld opgesteld en wij vonden dit een formidabele "zet". In ons voordeel, natuurlijk. Hierna kwam steeds voetbal zonder doelpunten tegen Lierse en op Gantoise. Dan toch 3-1 te Sclessin tegen Waregem en eens te meer 0-0 op Beringen. De vijfde op zes matches!

Standard was reeds een abnormaal hoog aantal punten kwijt en toch bevonden de "Rouches" zich met 19 punten uit 14 matches aan de leiding, want Club Brugge, Sporting Charleroi en Anderlecht hadden nog een punt minder gewonnen dan zij.

— Lichamelijk voelde ik me tijdens die eigenaardige eerste ronde nochtans uitstekend. Ik kon de critici dan ook niet volgen die beweerden dat onze bescheiden verrichtingen aan Hauss' zware trainingen moesten worden toegeschreven. Die trainingen waren in geen geval zwaarder dan bij Antwerp en alleszins aangenamer. Op de Bosuil liepen wij, volgens de Britse opvattingen van Harry Game, meestal als automaten rond de assepiste. Bij Standard waren de bal en het bos onze voornaamste oefenpartners. Er werd natuurlijk ook beweerd dat het met de uitgeweken Claessen beter zou zijn verlopen. Ik heb steeds getracht die bewering te weerleggen. Ik was namelijk op de hoogte van de manier waarop Standard destijds bijna uitsluitend in functie van Rogers gevreesde headings had gespeeld. Men stuurde iedere match tientallen hoge centers voor het doel van de tegenpartij met de zoete hoop dat er toch één, langs het voorhoofd van Claessen om, in het net zou terechtkomen. Kortom, men rekende voornamelijk op het toeval om aan doelpunten te geraken en het toeval is nooit een solide basis voor de uitbouw van een groot elftal geweest. Ik kon slechts een aanvaardbare reden vinden voor ons beperkt rendement: de 26 matches die wij

van augustus tot december hadden moeten spelen. Tijdens het kerstfeest dat door de club voor onze kinderen werd georganiseerd, hielden de vaders krijgsraad onder de groene boom. "Ik reken op u, Kicsi," zegde Roger Petit me toen een Kerstman met een rode neus geschenken begon uit te delen. "U zijt de motor van de ploeg". Wij beloofden de baas dat het na nieuwjaar zou veranderen, vooral toen hij had gemeld dat een premie van 150.000 fr. aan de verovering van de titel was verbonden.

Het veranderde inderdaad in 1969, van de eerste zondag af. Op 5 januari verkeerde iedere Standard-speler in een fantastische dag en zij verpletterden Beveren met 6-0. "Twee klassen sterker" zegde Mon Goossens, de besnorde super-technicien na de match. Op 12 januari begonnen zij in het Dudenpark aan een merkwaardige terugronde die Standard voor de eerste maal sedert 1963 de kampioenstitel zou bezorgen. Zij wonnen elf van de vijftien matches, verloren enkel met 1-0 op Club Brugge en op Beveren en speelden 1-1 op Racing White en aan huis tegen Anderlecht.

— Ingevolge een blessure miste ik de 28ste match die op Waregem plaatsvond en de bekroning van het seizoen kon worden genoemd. Standard haalde die namiddag snel een veilige 0-2 voorsprong en vijf minuten vóór het slot namen honderden Luikse supporters de assepiste in om, na Fred Delcourts eindsignaal, het terrein te bestormen. Tijdens die laatste seconden beging Semmeling echter in ons strafschoopgebied een overtreding op Stockman en Delcourt kende Waregem de logische strafschoop toe. Die fluittoon bracht de Luikse horde in beweging en de penalty kon slechts worden genomen nadat de plaatselijke orde-diensten het veld hadden vrijgemaakt. Eric Lambert, de broer van Raoul, had zijn concentratie verloren en schoot tegen een doelpaal aan. Enkele seconden later was het dan toch zo ver... Ik was voor de eerste maal kampioen van België. Ik was 24 jaar.

Een week later werd Sclessin op zijn beurt bestormd. Toen Joseph Minnoy dertig seconden vóór het afsluiten van de match

met Beringen een fout bestrafte, volgde een nieuwe voorbarige rush, een nieuwe evacuatie en dan een gevaarlijke rodeo die de spelers liefst hadden vermeden. Voor Van Moer eindigde het zonder trui, kousen en schoenen, op de schouders van twee rijkswachters die hem een lift naar de kleedkamer bezorgden. F.C. Beringen werd met 3-1 overwonnen, maar in feite had niemand zich nog om het verloop van deze match bekommerd.

— Het kampioenenjaar werd te Beveren afgesloten met een folkloristische dag en een spectaculaire verbroedering tussen de supporters van beide clubs. Mijn gewezen teamgenoten boden ons bloemen aan en schonken het publiek een demonstratie van formaat. Robert Rogiers kon de bal echter slechts vijf minuten vóór het slot onder de duikelende Piot schuiven en met die 1-0 nederlaag kwamen we er goedkoop van af.

*

* *

— Hebben wij de titel van 1969-70 gemakkelijker veroverd dan de eerste? Hierover kon worden gediscussieerd. Wij sloten het nieuw kampioenschap in ieder geval af met 49 punten tegen 45 punten voor het vorige. Alles begon nochtans met een 3-0 nederlaag op Beerschot. Onze verdedigers maakten er kennis met de Duitse linksbuiten Emmerich en kwamen bedremmeld uit die zaterdagavond. Die match op het Kiel leidde voor mij een nare periode in. Ik miste de volgende wedstrijden tegen Lierse, op Oostende en tegen Club Luik wegens een spierverrekking in een dij. Ik kon evenmin opgesteld worden voor de 1/16de finales van de Europese Beker der Landskampioenen tegen Nendori Tirana, kampioen van Albanië. Mijn voetballersleven werd bepaald somber toen ik in oktober van dat jaar 1969 met het nationaal elftal naar Skopje reisde waar wij door de Joegoslaven met 4-0 werden verpletterd. De voetballers uit Belgrado, Zagreb en Split hadden ons niet vergeven dat wij hun plaats in de eindbeurt van de "Mundial" hadden ingenomen.

Hierna kwam een gunstige kentering. Na een competitie-match zonder doelpunten te Beveren ("Van Moer was bijna feilloos in een vertrouwde omgeving" schreef iemand) en een snelle, bijna toeristische trip met de Belgische XI naar het Aztekenstadion van Mexico-City, legden de Luikenaars op Wapenstilstandsdag tegen Racing White slechts de wapens neer nadat zij de score tot 9-0 hadden opgevoerd. De jonge François, te groene plaatsvervanger voor de geblesseerde Willy Tack, had het eerste en derde doelpunt op zijn geweten, maar hij stopte een strafschoep van Takac en voorkwam nog een paar andere doelpunten. De Brusselaars hadden dan ook voldoende goede smaak om de verplettering niet in de schoenen van de debutant te schuiven.

— Wij hadden onze beste conditie weer vast. Geschikter ogenblik kon moeilijk worden gevonden vermits wij op 19 november 1969 en 3 december 1969 onze 1/8ste finales voor de Landskampioenen met Real Madrid moesten afwerken.

"Er is veel veranderd sedert het jaar 1962..." Dit was de eerste verklaring door Miguel Munoz afgelegd toen het Madri-leens gezelschap op Belgische bodem was geland. De trainer van de heenwedstrijd belet. Toen hij Depireux en mij een paar van de wederzijdse krachten niet meer dezelfde was als acht seizoenen vroeger toen Standard in de halve finales van de Landskampioenen door "El Madrid" eerst met 4-0 en vervolgens met 2-0 werd overwonnen en hij deze maal niet overtuigd was van de gunstige afloop van de dubbele ontmoeting.

— Zoals alle beroepsvoetballers pleeg ik me lang en volledig op iedere belangrijke Europese beker-match te concentreren, maar mijn goede vriend, Ludovit Cvetler, heeft dit op de dag van de heenwedstrijd belet. Toen hij, Depireux en mij een paar uur vóór de aftrap in zijn wagen van Chaudfontaine naar Sclessin voerde, kon hij een spectaculaire botsing niet vermijden. Geblesseerden waren er niet, maar ik verscheen bleek en bevend aan de kickoff. Mijn match-begin was niet zoals ik het had gewenst. De match werd trouwens even bewogen als de proloog. In de

20ste minuut van de tweede helft stuurde ik met de beste geborstelde vrijschop die ik ooit heb uitgevoerd, de bal direct achter Betancort, maar de Engelse referee Higgins kende het doelpunt niet toe. Terecht, vermits ik uit het oog had verloren dat hij een onrechtstreekse vrijschop had toegekend. Ik kreeg verder van Grosso een trap op een hand die een open wonde veroorzaakte. Maar al deze schaduwen overleefden het eindsignaal niet. Kostedde had drie minuten vóór de rust het enige doelpunt aangetekend en Standard had Real een eerste maal overwonnen. Munoz had gelijk. De tijden waren veranderd sedert 1962. Ik voelde geen vrees voor de terugmatch in het Estadio Bernabeu. Wij wonnen deze met 2-3 en waren meteen doorheen de tweede ronde geraakt. De Zwitserse referee Buchelli had ons een correct wedstrijdverloop gewaarborgd en hij hield ook woord. Nochtans werd ik in de 26ste minuut de centrale figuur van een onaangenaam incident. Onmiddellijk nadat Standard langs Depireux tot 1-2 was voorgelopen, beging ik een niet kwaadaardige, noch brutale overtreding op Grosso. De Zwitser had amper de vrijschop gefloten of van op de donkere staanplaatsen werd een fles geworpen die mij aan een been trof. Wat betekenen echter een paar minuten hinken in vergelijking met een 2-3 zegepraal die, de ganse voetbalwereld door ophef heeft gemaakt?

De supporters die Standard vier dagen later te Schaarbeek wilden vieren, zagen maar een flauw afgietsel van de veroveraars van het Bernabeu-stadion en Crossing behaalde een verdiende 3-1 zegepraal. Het uitvallen van Dewalque en zijn vervanging door Denis in de 54ste minuut, legden de Schaarbeekse flop zelfs niet gedeeltelijk uit.

— Hierna begonnen wij, in de competitie althans, de bittere smaak van de nederlaag te vergeten. De nederlaag op Crossing van 7 december 1969, werd de voorlaatste van het seizoen. De laatste kwam er, toevallig weer tegen Crossing, op de 29ste competitiedag. Voor de Beker van België daarentegen werden wij, half januari 1970, op Beerschot met 2-0 door Berchem uitgescha-

keld. Het Antwerps publiek verweet Standard zijn spinnijdig optreden, maar schonk mij soms enkele seconden applaus.

De Antwerpenaars waren vooral woedend op Pilot, nadat deze de Berchemse achterspeler, De Mot, er had uit getackeld. Diezelfde Pilot is thans, als lid van Antwerp F.C., een van de populairste voetbalfiguren uit de Scheldestad. "Monsieur Louis", noemt men hem nu met respect...

— Wij werden insgelijks uit de Europese Beker gewalst door onze oude vrienden uit Leeds. Wij verloren de eerste kwartfinale op Sclessin met 0-1 omdat, zoals een Engels journalist het uitdrukte: "De bezoekers er in geslaagd waren Van Moer te omsingelen". De terugmatch ging twee weken later met eenzelfde score verloren.

De beslissing viel te Leeds twaalf minuten voor het slot. Sylvester Takac verloor de bal aan Norman Hunter en langs Johnny Giles ging het naar Mick Jones die gevaarlijk het strafschopgebied binnendrong. Jean Thissen vond geen andere uitweg dan de middenvoor tegen het veld te lopen en Concetto Lo Bello aarzelde geen ogenblik. De politicien uit Siracusa wees naar de witte stip zoals hij het drie dagen vroeger in de ontmoeting Cagliari-Juventus zelfs tweemaal had gedaan. Giles, specialist, stuurde de penalty binnen en Standard had zijn Europese dromen eens te meer voor een seizoen opgedroomd.

— Wij hebben ons getroost met de verovering van de tweede opeenvolgende titel. Wij gaven de beslissende lendenruk op de 28ste competitie-dag. "Modder-catch" heeft men deze match op Union St. Gillis toen gedoopt en meteen weet men dat de Unionisten het ons allesbehalve gemakkelijk hebben gemaakt. Philipp opende in de 38ste minuut zelfs de stand. Galic maakte zes minuten na de rust gelijk uit een strafschop en bezorgde ons, tien minuten vóór het slot, gelijktijdig het winnend doelpunt en de titel. Dit werd het afscheidsgeschenk van de gewezen middenvoor van Partizan Belgrado. De zachte Milan werd enkele

weken later naar Stade Reims getransfereerd en verdween uit mijn leven. Vóór onze laatste match tegen 't bedreigde Crossing werden wij letterlijk onder de bloemtulpen bedolven, maar wij dankten met het afschuwelijkste spektakel dat men sedert seizoenen te Sclessin had gezien. De Schaarbekenaars wonnen met 0-3 en bereikten de veilige zone. Talrijke Standard-aanhangers scheurden hierna hun abonnement tot confetti. Het gebaar bleef zonder onmiddellijke gevolgen vermits de kaart inmiddels waardevol was geworden, maar de snippers hadden een symbolische betekenis die door onze verantwoordelijken niet werd onderschat.

— Juist een jaar na het confetti-incident legden wij tegen ditzelfde Crossing onze derde opeenvolgende zege in het kampioenschap vast. Het elftal van Omer Van Boxelaer had ook toen de veilige zone nog niet bereikt, maar deze maal toonden de "Rouches" genade noch geduld. Wij hadden namelijk beide voorafgaande matches, tegen Anderlecht en op Lierse, verloren en het moest dus absoluut op de voorlaatste zondag gebeuren. Het gebeurde en met 4-1 nog wel. Wij hadden voor anderhalf uur onze vermoeidheid en onze voetbalverzadiging vergeten. Crossing kreeg geen schijn van een kans. Cvetler en Kostedde scoorden ieder tweemaal en het tegendoelpunt van Karoly Kremer werd amper opgemerkt. Na het eindsignaal van Fred Delcourt bleken de wrijvingen tussen Standard-aanhangers en Standard-spelers totaal vergeten. Eens te meer reisde ik, half ontkleed, op transpirerende supportersschouders naar de kleedkamer. Juist zoals Pol Van Himst het me twee weken vroeger had voorspeld.

Tussen de twee seizoenen in had men verzekerd dat Standard met de aanwerving van de linksvoetige Joegoslaaf Petrovic, nog sterker was geworden, maar toen tegen Gantoise werd begonnen, was de nieuweling reeds gewogen. Standard deed het met Semmeling, Kostedde, Depireux en Takac vooraan en beschikte meteen over het beste offensief compartiment uit de laatste seizoenen. Anderlecht zou slechts een ronde meedoen.

Club Brugge bleef de enige waardige tegenstander, maar drie matches vóór het slot stonden de Bruggelingen op vijf punten. Uiteindelijk werd Standard kampioen met 47 punten tegen 46, want tijdens de laatste ontmoetingen was het nonchalant te werk gegaan.

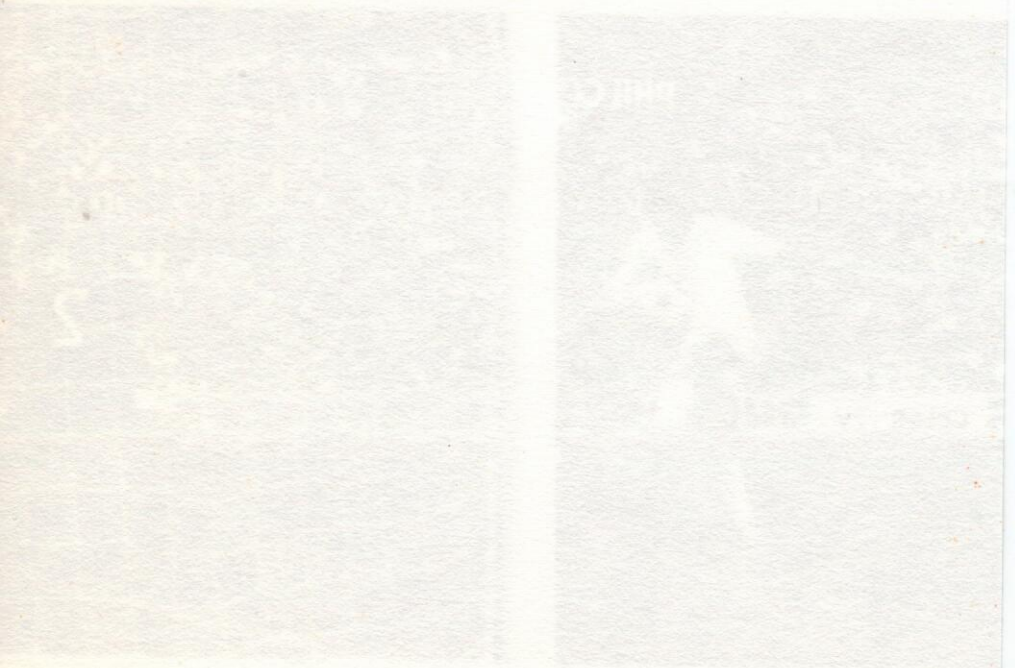
— Wij hadden trouwens opnieuw 49 punten moeten bereiken, maar wij gaven Antwerp, de zwakste ploeg van de reeks, twee punten cadeau, een enige gebeurtenis uit het Belgisch voetbal die op 23 oktober 1970 in de Bosuil door 17.000 toeschouwers werd bijgewoond. Wij leidden na 26 minuten reeds met 0-2 langs Pilot en Kostedde en wandelden meteen zonder zorgen naar het einde. Zonder zorgen, zo geloofden wij, naïevelingen. Want vóór de match hadden Standards verantwoordelijken de naam van vier buitenlanders — Takac, Cvetler, Kostedde en Petrovic — op het scheidsrechtersblad ingeschreven wat op zichzelf reeds gelijkstond met een 0-5 forfait nederlaag. Toen Petrovic dan 10 minuten vóór het einde in de plaats van Kostedde op het terrein verscheen, was het voor iedere aanwezige duidelijk dat wij de eerlijk gewonnen punten reeds hadden verloren. Sedertdien heeft men mij honderden malen gevraagd hoe een uitstekend georganiseerde club dergelijke blunder kan begaan. Maandenlang heb ik naar het antwoord moeten zoeken. Ik ken de gepaste repliek slechts sedert de Olympische Spelen van München. "Hoe is het mogelijk dat Eddy Hart en Rey Robinson de start van de halve finales van de 100 meter hebben gemist?" antwoord ik thans. René Hauss, bleek als linnen, heeft op die oktober-zondagnamiddag onmiddellijk alle schuld op zich genomen. Zoals de Amerikaanse sprint-coach, Stan Wright, het minder dan twee jaar later eveneens heeft gedaan. Wij hebben op deze tegenslag gereageerd als waardige kampioenen. Wij voelden ons toen superieur genoeg om zelfs Club Brugge en Anderlecht twee punten voorgift te schenken. Het verloop van dit kampioenschap wees uit dat wij niet aan zelfoverschatting hadden gezondigd...

Van Moer werd tijdens de 'Mundial' in Mexico een van de groten van het wereldvoetbal.

Wilfried maakt zich klaar om het tweede Belgische doelpunt tegen het net van El Savador te duwen tijdens de eerste match van de Belgen die met 3-0 werd gewonnen.

In de 13de minuut schiet Van Moer een voorzet van Semmeling tegen de dwarslat van het door Kazavashvili verdedigde Russische doel. Kort daarop maakten de Sovjets de eerste van hun vier goals.

Faint, illegible text at the bottom of the page, possibly a footer or a small note.

GROETEN UIT MEXICO

Welke Belgische voetballiefhebber durfde te vermoeden toen de loting van de groepen voor de schiftingen van de Wereldbeker 1970 bekend werd dat onze (toenmalige nog) "Rode Duivels" tot de eindronde in Mexico zouden doordringen? Slechts enkele onverbeterlijke optimisten geloofden in een "kleine" Belgische kans.

— Ik ben nogal aan de pessimistische kant en zag er oprecht niet veel in. We hadden het voorzeker niet getroffen met de samenstelling van onze groep, waarin benevens het zwakke broertje Finland, twee Europese voetbalgrootheden, Spanje en Joegoslavië, waren ingedeeld. Ik was er van overtuigd dat we het tegen die twee landen niet zouden kunnen rooien. En toch veroverden we ons ticket voor Mexico. Geluk? Dat was er zeker bij, maar daarmee alleen geraakt men niet voorbij tegenstanders van het formaat van Spanje en Joegoslavië. België had een ploeg met talent, die het bovendien in matches met inzet kon waarmaken. Wat een plezier trouwens in dat elftal te kunnen spelen.

Mexico-City... De "Mundial"... België leefde in een euforie. De onverhoopte kwalificatie van ons land deed velen oogglappen om. De verwachtingen gingen uitermate hoog.

Met beide voeten nog stevig op de grond blijven staan, scheen in die periode uit den boze. De wonderen leken voor vele Belgen de wereld nog niet uit. Voor die mensen was niets nog onmogelijk met de "Witte Duivels", die ze zowaar onder de favorieten gingen rekenen in Mexico.

— Ik betwijfel geenszins de goede bedoelingen van de verantwoordelijken voor onze Mexico-reis, maar dit neemt niet weg dat er in de voorbereiding van de Mexico-expeditie fouten werden begaan. De grootste flater, die echter kon gemaakt worden, was ons met de slag te vergelijken met Engeland, Brazilië en zo meer, wat de voorbereiding betreft. Men vergat dat de spelers in die landen al sedert jaren een echte profmentaliteit hebben en dat men bij ons in de grond nog altijd met semi-professionalisme te doen had. Bovendien was het voor ons de eerste maal dat we zo lang van huis zouden zijn. Voor de Engelsen en de voetballers van de meeste andere landen die in Mexico deelnamen was die lange uithuizigheid niets nieuws. Ze waren het gewoon. Eigenlijk kwam het er zowat op neer dat we ons hals over kop in een avontuur gooiden en te veel aan improvisatie werd gedaan. Daarbij waren voor ons, spelers, essentiële zaken over het hoofd gezien, zoals — waarom het niet bekennen — de financiële verdiensten. Die waren zo laag als de eer voor ons aan de "Mundial" te kunnen deelnemen hoog werd geschat. We moesten al protesteren. Dat hebben we eendrachtig gedaan. We zouden verscheidene weken van huis zijn. Een regime van echte profs dus... Maar qua verdienste zouden we het moeten stellen hebben als semi-profs. Daar was iets dat niet klopte. En dan was er het Puebla-verblijf in het luxueuze "Meson del Angel". Doodvervelend al na enkele dagen om de goede reden dat we er, om de aanpassing aan de hoogte niet te verstoren, absoluut niets mochten doen, tenzij luieren, ping-pongen en biljarten. Ik behoor niet tot diegenen die spoedig door heimwee worden aangegrepen, maar zoals men het daar voor ons had beredderd kon men er moeilijk aan ontsnappen tenzij men buiten de schreef ging lopen... En dat hebben

de meesten gedaan. Ik ook. Tijdens de eerste drie weken althans. Dan waren er nog geen matches. Ik moet het me zeker niet beklagen, want per slot van rekening is de "Mundial" een onvergetelijke gebeurtenis geworden in mijn loopbaan.

Wilfried Van Moer werd er een wereldfiguur van het voetbal. Bobby Charlton had zich niet vergist. Hij had de Standard-motor een plaats gegeven in de galerij van de 24 groten van Mexico. Schreef de Engelse vedette over Van Moer enkele weken voor de "Mundial" in "Sport '70":

"Wilfried Van Moer bekleedt een sleutelpositie in de Belgische ploeg. Als opbouwende middenveldspeler kan hij moeilijk zijn neiging bedwingen om zelf voor de goede afwerking van een aanval te zorgen. Toen Engeland te Brussel tegen België speelde opereerde hij op de rechterflank van het terrein met al het brio en de stielkennis van een doorgewinterde internationaal. Ik heb hem almaardoor moeten bewonderen om de manier waarop hij zorgde voor de verbinding tussen verdediging en aanval. Zagen zijn aanvallers geen onmiddellijke oplossing voor een directere uitbouw van hun aanval dan speelden ze hem het leder terug toe en ging er van zijn pas steeds iets positiefs uit. Van Moer weet van ieder balbezit een nuttig gebruik te maken. Daarbij is hij een aanklamper, een speler die nooit aflaat en ook geen vermoeidheid schijnt te kennen. Zijn stijl herinnert me voortdurend aan die van Johnny Haynes

"Ik vind deze kleine geblokte Belg een bijzonder begaafd voetballer, die intuïtief het samenspel raadt en een snel oog heeft voor alles wat er in zijn onmiddellijke nabijheid gebeurt. Daarom kan hij met zijn temperament en overgave ook in zijn eentje een wedstrijd winnen."

Dit laatste deed Wilfried in zekere zin al van bij de eerste match van de "Witte Duivels" in Mexico tegen San Salvador. Hij werd algemeen geciteerd als de held van die ontmoeting. Hij was de draaischijf van de Belgische ploeg en maakte ook twee van de drie doelpunten. In de Mexicaanse pers werd hij in een adem vernoemd met Pélé.

— Van de gevreesde ademhalingsmoeilijkheden heb ik werkelijk niet veel last gehad. Tijdens de eerste helft heb ik me volop gegeven en het viel bijzonder mee. Ook de warmte hinderde me maar weinig. Na de rust heb ik echter niet meer doorgepeeld. Mijn twee doelpunten? Die had iedereen kunnen maken...

Zoals steeds bleef Wilfried bescheiden en kreeg men van hem niet de minste kritiek te horen op andere spelers die het minder goed was vergaan tegen San Salvador.

— Het is niet mijn gewoonte mijn maats te beknibbelen. Er is weinig nodig om onder de maat te blijven. Neem het geval Pol Van Himst, die uitstekend begon tegen San Salvador en tijdens het eerste kwartier op weg scheen voor een puike match. Pol wou het blijkbaar te goed doen, vergaloppeerde zich wat, verloor wellicht een groot part van zijn veerkracht, liet eens een gemakkelijk balletje onder zijn voet glippen, wat ook nog zijn zelfvertrouwen aantastte, en miste hierdoor tot overmaat van ramp twee doelkansen. Welnu, ik zal de laatste zijn om hem de steen te werpen voor zijn mislukte San Salvador-match. Pol had gewoon pech. Dat kan ieder van ons al eens overkomen. Ik kan me best voorstellen hoe hij zich daar in het enorme Aztekenstadion moet hebben gevoeld. Ellendig!

— Mij is het meegevallen. Ik was de gevierde ster. Waar of wanneer ik me ook maar vertoonde, werd ik door journalisten en fotografen aangeklampt. Ik heb er toen zelfs eentje weggestuurd, die van mij speciale foto's wenste te maken, en hem gezegd eens terug te komen na de match tegen Rusland als ik dan ook goed had gespeeld... Nu wil ik het ook niet doen voorkomen alsof het me allemaal geen plezier deed en ik er ongevoelig voor bleef dat mijn naam bij die van de allergrootsten van het wereldvoetbal werd vermeld. Ik was bijzonder fier toen ik vernam dat er gesproken werd van een mogelijke match Amerika-Europa na afloop van de Wereldbeker en ik door vele journalisten als een vaste waarde in hun Europese selectie werd opgenomen.

De sterrenelftallen, meest vooropgezet voor die wedstrijd, die er nooit is gekomen, waren als volgt samengesteld:

Amerika: Mazurkiewicz (Uruguay), Carlos Alberto (Brazilië), Pena (Mexico), De la Torre (Uruguay) en Ubinaz (Uruguay), Revelino (Brazilië), Mifflin (Peru) en Gerson (Brazilië), Jairzinho (Brazilië), Pél   (Brazilië) en Sotil (Peru).

Europa: Banks (Engeland), Olsson (Zweden), Beckenbauer (West-Duitsland), Moore (Engeland) en Facchetti (Italië), Van Moer (België), Mazzola (Italië) en B. Charlton (Engeland), Petras (Tsjechoslovakije), Muller (West-Duitsland) en Riva (Italië).

— De match tegen de Russen viel voor mij niet zo gunstig uit als die tegen San Salvador. Het was snikheet — ik heb gehoord van 45 graden — in het Aztekenstadion en reeds tijdens de autobusreis van Puebla naar Mexico hadden enkele Belgen zich onwel gevoeld wegens die drukkende warmte. Ik achtte me gelukkig dat ik er weinig last van had. Maar heel wat minder gelukkig voelde ik mij na 13 minuten van de match. Ik kopte van dichtbij een vrijschop van Semmeling op de Sovjet-keeper en toen de bal weer voor mijn rechterschoet sprong schoot ik op de deklat. Ik had me de haren uit het hoofd kunnen rukken. Maar het was nog niet alles. Enkele seconden later hinderden Heylens en ik elkaar op een voorzet van Van Himst. We hadden de kans gehad om op voorsprong te komen. En wie weet... Nu werd het 1-4 voor de Russen. In twee opeenvolgende wedstrijden hadden geluk en tegenslag voor mij dicht bij elkaar gelegen. Die fotograaf is niet teruggekomen...

Hoe het verder met de Belgen verging in hun derde en beslissende match tegen Mexico is voldoende geweten.

— Die wedstrijd hadden we nochtans kunnen winnen, daar blijf ik rotsvast van overtuigd. Tot en met dat penalty-schandaal in de 15de minuut hadden we de Mexicanen steeds goed opgevangen. En was het verlopen zoals Raymond Goethals het ons had gevraagd. Hij had voorzien dat de Mexicanen in het begin de volle maat zouden geven om te proberen ons te "verstikken".

Hij vroeg ons dat we het rustig aan zouden doen en de Mexicaanse storm zouden laten overwaaien. Dan zou ons ogenblik komen. Die verkochte Argentijnse scheidsrechter Coerrezza heeft ons dan de das omgedaan. Hij maakte ons moreel totaal kapot. Men had ons de dagen vóór de match van alle zijden laten verstaan dat we niet "mochten" winnen. Mexico moest, voor het financieel succes van de organisatie, in de kwartfinales. We stoorden er ons echter niet aan. Elke wedstrijd moest gespeeld worden. Voor die ontmoeting met Mexico waren we geprikkeld door al die "voorspellingen". We waren vastbesloten de Mexicanen te tonen dat het vel van de "Witte Duivels" niet te vroeg mocht verkocht worden. Toen Coerrezza die penalty floot wisten we echter zeer duidelijk waar we aan toe waren. Dat men zo ver zou gaan om de Belgen te doen verliezen had ik echter nooit durven veronderstellen. Het was gewoon schandelijk. Ik maak me niet gauw kwaad op een voetbalveld, omdat ik heb ondervonden dat niets schadelijker is voor de concentratie en de prestatie er onvermijdelijk onder lijdt, maar die "vent" had ik kunnen wurgen. Hij heeft daar de grootste onrechtvaardigheid begaan die in mijn ogen ooit in een voetbalstadion is gebeurd. Voor mij is er geen twijfel: Coerrezza heeft een dik pak geld gekregen om Mexico te doen winnen. Ik hoop dat het Judas-geld hem geen geluk heeft gebracht.

De Belgen lagen er uit. Het Mexico-avontuur was ten einde. Wilfried Van Moer had echter de vierde stap op de weg van de bekendheid gezet: regionaal met Beveren, nationaal met Antwerpen, Europees met Standard en universeel met de "Witte Duivels" in Mexico.

— Mexico met zijn lief en zijn leed... Het was geweldig. Ik denk er nog vaak met weemoed aan terug.

Op 29 april 1972 spelen de 'Witte Dui-vels' in San Siro... Italiaanser dan de Italianen en houden, tot verbazing van voetballend Europa, de tegenstander in bedwang.

Wilfried bewijst hier dat voetbal niet altijd lopend en stormend wordt gespeeld. Hij kijkt, bijna stilstaande, uit om de bal tussen twee Italianen door naar een maat te spelen.

Het Belgische nummer 8 in een bitsig duel gewikkeld met Domenghini.

On 18 April 1911
London W. 11. 11. 11
Dear Mr. [Name]
I have the pleasure
to acknowledge the
receipt of your letter
of the 14th inst.
and in reply to inform
you that the same
has been forwarded
to the proper
authorities for their
consideration.
I am, Sir, very
truly yours,
[Signature]

MIJN "CAPS"...

Pol Van Himst werd meer dan zeventig maal in het Belgisch nationaal elftal opgesteld. Van Moer is nog niet aan dertig "caps" toe en nochtans is de Anderlechtenaar slechts anderhalf jaar ouder dan Wilfried. Hoe komt het dat Van Moer nooit dat record van de Anderlechtse aanvoerder zal benaderen?

— Hiervoor bestaan twee voorname redenen. In de eerste plaats begon Pol zijn internationale loopbaan aanzienlijk vroeger dan ik. Hij was, juist geteld, 17 jaar en 17 dagen toen hij te Stockholm tegen Zweden voor België debuteerde. Ik was 21 jaar en 236 dagen alvorens Constant Vanden Stock mij een eerste maal vertrouwen schonk. Verder werd Van Himst minder door blessures gehinderd dan ik. Hij miste slechts tien competitie-matchen in dertien volledige seizoenen en stond bijna altijd ter beschikking van de nationale ploeg. Ik ben niet zo gelukkig geweest. Tijdens het jaar 1967 alleen, greep ik naast de internationale matches met Nederland te Antwerpen, met Polen in het Heizelstadion, met Frankrijk te Nantes en met Luxemburg te Brugge. Het volgend jaar was ik er niet bij tegen Nederland te Amsterdam en evenmin tegen Finland te Helsinki. Ik was nochtans bij deze laatste twee gelegenheden volkomen fit, maar men deed liever geen beroep op een titularis van het

Antwerp-elftal dat de strijd om behoud in eerste klasse had verloren. Op 26 mei 1971 te Kopenhagen kwetste ik mij tijdens de opwarming, die onze Europese bekermatch met Denemarken voorafging, zodat de Belgische televisiekijkers met verbazing Jan Verheyen in mijn plaats op het terrein zagen verschijnen. Maar mijn werkelijk koppige, vervloekte pechperiode begon op 10 november 1971 in het Pittodrie Park te Aberdeen. Ik werd er na een uur aan de dij geblesseerd toen ik in het Schots doelgebied op zoek ging naar de gelijkmaker die ons voor de kwartfinales van de Europese Beker der Naties had kunnen plaatsen. Ik voelde onmiddellijk dat het ernst was.

Nooit hebben de internationalen Raymond Goethals zo down en zo defaitistisch gezien als tijdens de terugreis uit Schotland. "Sommige titularissen van het nationaal elftal kan ik moeilijk vervangen," zegde de trainer tot de journalisten. "Dewalque en Piot behoren tot deze categorie. Maar Van Himst en Van Moer kan ik in het geheel niet missen. Het is naar de vaantjes! Om zeep! Kaput! Wij hebben al onze inspanningen tevergeefs geleverd!"

— Natuurlijk hadden wij ze niet tevergeefs geleverd, want België speelde op 21 november 1971 in het Estadio da Luz de 1-1 die ons het fel betracehte punt opleverde. Ik wil echter nooit meer beleven wat ik met Goethals, met de invallers en de medische staf in de trainers-"put" heb beleefd.

— Het duurde vijf volle maanden alvorens ik er weer bovenop geraakte. Op zaterdagmiddag, 29 april 1972, leverde ik met Mazzola een robber van belang in het middenveld van San Siro en alle gunstige voortekens van de allergrootste vorm waren aanwezig. Het was niets te vroeg. Twee weken later volgde de terugmatch met de "squaddra" in het Astridpark. Tien minuten vóór de rust van die tweede kwartfinale brak Bertini mij een kuitbeen. Hij deed mij met zijn welgemikte trap volgende vijf belangrijke matches missen: de dubbele ontmoeting tegen IJsland, die telde voor de voorronde van de Wereldbeker van 1974, de halve finale voor de "Naties" tegen West-Duitsland,

de troosting van dit toernooi tegen Hongarije en tenslotte de finale van de Beker van België tegen Anderlecht !

Van Moer had de competitie 1971-72 geblesseerd afgesloten, hij zou de volgende gekwetst beginnen. Nauwelijks had zijn been zijn normale vorm en hadden zijn spieren hun elasticiteit weergevonden of hij maakte tijdens een augustus-ontmoeting met Bayern München op Las Palmas, kennis met een rivaal voor Bertini. Franz Roth richtte zijn trap met bewonderenswaardige juistheid op de plaats waar de Italiaan zijn kuitbeen had doen springen en eens te meer ging hij in de vertrouwde armen van de Standard-verzorgers naar de kleedkamer. Tot de volgende ochtend werd voor een nieuwe breuk gevreesd, maar hij kwam er met een barst en een kneuzing van de kuitspier goedkoop van af. Als we ons zo mogen uitdrukken... Opnieuw bevond Van Moer zich in dokters- en verzorgers handen in plaats van te kunnen trainen en hij miste de eerste competitie matches, de 1/16de finales voor de "Bekerhouders" met Sparta Praag en de interland tegen Noorwegen te Oslo.

de toewijding van de toonnet tegen Hooghe en van de
kant van de Beker van Heilig tegen Andehart!
Van Hoer had de competitie 1911-12 gediensd afgelopen,
hij zou de volgende gekwate begonnen. Hoewel hij had zijn
deur niet gesluit want ze hadden zijn sporen niet eelaten
weggevoerd. In hij laatste tijden een agustus-voeding
met Hagenen Bienen op Las Finken, konde met een stiel
voor Hoer. Fink kochte die tijd een niet bewoondswa-
dige jachtveld op de plaats waar de Hagenen zijn kuitden had
heen springen en een in twee tijd in de eerste tijd
van de jacht-voeding van de Hoer. In de volgende
actied werd met een nieuw stuk gevoerd, maar hij kwam
er niet een heel in een kweeking van de kweeking
van 1/2. Als we met de kweeking...
Van Hoer is in de kweeking en veranderingen in plaats van
te kweeken want en hij wilde de eerste competitie
de Hagenen kweeken voor de Hoer... met de kweeking
en de kweeking tegen Hoer... 1/2.

*De voor Wilfried tragische zaterdag 13 mei 1972 in beeld...
Van Moer is in strijd gewikkeld met Bertini, die hem enkele minuten later het
kuitbeen overtrapte. Links staat Facchetti en rechts loopt Semmeling.*

De match is gedaan... Wilfried spurt met de bal als een trofee onder de arm naar de kleedkamer. De taak is volbracht.

MIJN 28 INTERLANDS

1 BELGIE-ZWITSERLAND 1-0 (Vriend. 22.10.1966 — Brugge)

Nicolay (Stand.), Heylens, Hanon, Plaskie (Anderl.), Baré (Club Luik), Van Moer (Antwerp), Jurion (Anderl.), Semmeling (Stand.), Stockman (Anderl.), Claessen (Stand.), Thio (Club Brugge)

— Ik was dertienmaal leger-internationaal en tweemaal B-internationaal geweest en toch ben ik nog verrast als ik, langs de radio, mijn eerste selectie voor het Belgisch A-elftal verneem. Ik ben niet de eerste Beverenaar die een "full cap" krijgt. Robert Weyn, trad een jaar vroeger, als lid van Beerschot, met de nationale ploeg in Israël (0-5) op. Jef Jurion helpt mij over mijn geweldige plankenkoorts heen. Ik krijg vanwege het publiek zoveel applaus dat ik er van verdacht werd mijn persoonlijke "claque" in de tribune te hebben geïnstalleerd. De pers toont zich weinig geestdriftig over de zege op de Zwitsers, maar des te meer over mijn debuut.

2 BELGIE-FRANKRIJK 2-1 (Voorronde E.B. Naties
11.11.1966. — Heizel)

Nicolay (Stand.), Heylens, Hanon, Plaskie (Anderl.), Baré (Club Luik), Van Moer (Antwerp), Jurion (Anderl.), Thio, Lambert (Club Brugge), Van Himst, Puis (Anderl.)

— Voor mijn eerste competitie-match met het Belgisch elftal kom ik in een paars getinte elf terecht. Volgens de traditie wordt Frankrijk overwonnen. Van Himst, steeds op zijn best tegen de blauwhemden, scoort tweemaal. Jurion, zo vertelt hij later, heeft mij voortdurend moeten intomen. Ja, mein Temperament...

3 LUXEMBURG-BELGIE 0-5 (Voorronde E.B. Naties
19.3.1967 — Luxemburg)

Nicolay (Stand.), Heylens, Hanon, Plaskie (Anderl.), Bohez, Van Moer (Antwerp), Jurion (Anderl.), Thio (Club Brugge), Stockman, Van Himst, Puis (Anderl.)

— Match zonder geschiedenis behalve voor mijn club. De "liefdevolle kleuren" bezitten met de debuterende Flor Bohez en mijzelf voor de eerste maal sedert vele seizoenen twee A-internationalen.

4 POLEN-BELGIE 3-1 (Voorronde E.B. Naties 21.5.1967
— Katowice)

Nicolay (Stand.), Heylens (Anderl.), Albert Sulon (Club Luik), Plaskie (Anderl.), Bohez (Antwerp), Jurion (Anderl.), Van Moer (Antwerp), Bettens (Waregem), Stockman, Van Himst, Puis (Anderl.)

— De Rode Duivels, tot dan wereldkampioenen van de offensieve show en de lievelingen van Parijs en andere Europese hoofdsteden, trekken met de... verdedigendste opstelling uit hun geschiedenis naar Polen. Zoals het nog gebeurt als men eerst aan verdedigen en dan slechts aan aanvallen denkt, gaat de match verloren in gevolge defensieve blunders.

5 ISRAEL-BELGIE 0-2 (Vriend. 10.1.1968 — Tel Aviv)

Boone (Club Brugge), Heylens (Anderl.), Alfons Peeters (Olymp. Ch.), Plaskie (Anderl.), Thissen (Stand.), Van Moer (Antwerp), Dewalque (Stand.), Thio (Club Brugge), De Vrindt (Anderl.), Claessen (Stand.), Puis (Anderl.)

— Wij danken deze uitstap aan sommige bondsleiders die twee jaar vroeger onder de bekoring van het Heilig Land waren gekomen en opnieuw langs de oevers van de Jordaan willen wandelen.

6 BELGIE-WEST-DUISSLAND 1-3 (Vriend. 6.3.1968 — Heizel)

Boone (Club Brugge), Heylens (Anderl.), Stassart (Racing White), later Hanon (Anderl.), Plaskie, Cornelis (Anderl.), Van Moer (Antwerp), Dewalque (Stand.), Thio (Club Brugge), De Vrindt, Van Himst, Puis (Anderl.)

— Tienduizend toeschouwers trotseren een sneeuwstorm om drie World Cup-finalisten van 1966 (Beckenbauer, Schulz en Hoettges) en drie Duitse doelpunten in de eerste 25 minuten te zien. Helmut Schoen vindt me de beste Belg. Mijn Antwerp-leiders vragen mij waarom ik drie dagen vroeger tegen Beerschot zo slecht heb gespeeld en nu zo goed tegen West-Duitsland. Ja, hoe komt dat?

7 SOVJET-UNIE-BELGIE 1-0 (Vriend. 24.4.1968 — Moskou)

Boone (Club Brugge), Heylens (Anderl.), Beurlet (Stand.), Plaskie (Anderl.), Thissen (Stand.), Van Moer (Antwerp), Dockx (Racing White), Polleunis (St. Truiden), De Vriendt (Anderl.), Claessen (Stand.), Verheyen (Beerschot)

— Wij spelen zonder Van Himst en Dewalque en dat betekent altijd een handicap voor het nationaal elftal. Het gaat ook om de laatste match van Constant Vanden Stock als technisch directeur. Wij lopen ons leeg voor hem. In de 90ste minuut plaatst de Russische veldspeler, Sabo, een vrijschop voor hands van Heylens in Boones net, vrijschop die er nooit zou zijn gekomen indien de Joegoslaafse referee Gogovic, Heylens om zijn advies had gevraagd...

8 BELGIE-FINLAND 6-1 (Voorronde W.B. 1970 9.10.1968 — Waregem)

Boone (Club Brugge), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), later Dockx (Racing White), Alfons Peeters (Anderl.), Thissen (Stand.), Van Moer (Stand.), Bettens (Waregem), Semmeling (Stand.), Polleunis (St. Truiden), Van Himst, Puis (Anderl.)

— Van Himst scoort niet, maar hij legt vier doelpunten voor de collega's klaar. Bij de Finnen speelt een atletisch middenvoor, Tolsa genaamd. Niets laat op die vochtige avond vermoeden dat wij hem nog bij Beerschot zullen weervinden.

9 BELGIE-JOEGOSLAVIE 3-0 (Voorronde W.B. 1970 16.10.1968 — Anderlecht)

Trappeniers (Anderl.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Peeters Alfons (Anderl.), Thissen, Van Moer (Stand.),

Polleunis (St. Truiden), Semmeling (Stand.), De Vrindt, Van Himst, Puis (Anderl.)

— Het Astridpark gaat aan het koken als de Tsjechische ref Krnavek in de 25ste minuut, na een fout van Zambata op Semmeling in het strafschoopgebied, de bal aan de verkeerde kant van de lijn gaat leggen. Heylens, Trivic en Djajic moeten er later uit en het regent incidenten. Gelukkig denken wij ook aan voetbal en domineren tijdens de laatste minuten... acht valiede Joegoslaven.

10 SPANJE-BELGIE 1-1 (Voorronde W.B. 1970
10.12.1968 — Madrid)

Trappeniers, (Anderl.), Jeck (Stand.), Hanon (Anderl.), Dewalque, Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Semmeling (Stand.), De Vrindt (Anderl.), Polleunis (St. Truiden), Verheyen (Beerschot)

— De Vrindt exploiteert in de derde minuut een flater van Eladio om de stand te openen en wij houden deze 0-1 vijf kwartier op het scorebord. Dan stellen de Spanjaarden gelijk en Hanon moet naar de kleedkamer omdat de Portugese ref Garcia zijn gebaar — duim tegen de wijsvinger — niet waardeert. De "Poep" krijgt een erewacht van Spaanse politiemannen met zich. De Belgische pers praat en schrijft lovend over mij omdat ik op het terrein van Chamartin, dat het breedste van Europa zou zijn, alle bressen heb dichtgelopen. Wij hebben zeven punten op acht. Mexico, here we come.

11 BELGIE-SPANJE 2-1 (Voorronde W.B. 1970
23.2.1969 — Sclessin)

Trappeniers, Heylens (Anderl.), Jeck, Dewalque, Thissen en Van Moer (Stand.), later Dockx (Racing White), Pol-

leunis (St. Truiden), Semmeling (Stand.), De Vrindt, Van Himst, Puis (Anderl.)

— "Politie-ploeg" noemt René Mariën van de Gazet van Antwerpen ons. Er komt inderdaad, voor de derde opeenvolgende maal, politie aan te pas en er wordt in de neutrale zone duchtig geknokt als Eladio van het veld moet worden... gedreven. Te Sclessin is, met de onvrijwillige medewerking van de arme Deense ref Hansen, van "alles" te zien. Ik krijg van Grosso een trap in de onderbuik en ontsnap bij wonder aan een verminking. Nu, ik geef toe dat ik er in het begin van de match veel heb uitgedeeld. Ik kronkel in de kleedkamer een half uur lang van de pijn en durf tijdens het laatste kwartier niet meer te gaan kijken. Onze kwalificatie staat om zo te zeggen vast.

12 BELGIE-MEXICO 2-0 (Vriend. 16.4.1969 — Heizel)

Trappeniers, Heylens (Anderl.), Dewalque, Jeck, Thissen en Van Moer (Stand.), later Dockx (Racing White), Polleunis (St. Truiden), Semmeling (Stand.), later Verheyen (Beerschot), De Vrindt, Van Himst, Puis (Anderl.)

— Het Heizelstadion is leeg, koud, ongezellig en slecht verlicht. De 4.000 toeschouwers en wijzelf hebben na afloop de indruk dat het over een goed jaar in Mexico niet bijster moeilijk zal worden. Calderon, Vantobra, Pena en consoorten lijken mak en traag.

13 JOEGOSLAVIE-BELGIE 4-0 (Voorrunde W.B. 1970 19.10.1969 — Skopje)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Beurlet, Jeck, Thissen (Stand.), Hanon (Anderl.), Van Moer (Stand.), later Verheyen

(Beerschot), Polleunis (St. Truiden), Lambert (Club Brugge), Van Himst, Puis (Anderl.)

— De Joegoslaven gebruiken alle geoorloofde en ongeoorloofde middelen om ons te vernederen, want zij hebben het ons niet vergeven dat wij in hun plaats aan de "Mundial" deelnemen. De Poolse ref Pitrovitch steekt ze een geweldige hand toe. De debuterende Chistian Piot redt ons van een nog zwaardere nederlaag.

14 MEXICO-BELGIE 1-0 (Vriend. 5.11.1969 — Mexico-City)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque, Jeck, Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Verheyen (Beerschot), Polleunis (St. Truiden), Van Puymbroeck (Beerschot), Jean Janssens (Beveren), later Depireux (Standard)

— Als er ooit een ploeg gehandicapt vertrok, dan zijn wij het... Onze beste aanvallers blijven in België en dan zijn er die snelle heen- en terugreis, verandering van klimaat, hoogte, ongewone sfeer, gebrek aan voorbereiding. Piot laat na twee minuten een schot van Onofre door de handen binnenwippen en wij reageren niet. Wij hadden trouwens veel moeite om al eens op de speelhelpt van de Mexicanen te geraken.

15 BELGIE-ENGELAND 1-3 (Vriend. 25.2.1970 — Anderlecht)

Trappeniers, Heylens (Anderl.), Dewalque, Jeck, Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Polleunis (St. Truiden), later Verheyen (Beerschot), Semmeling (Stand.), De Vrindt, Van Himst (Anderl.)

— Wij domineren de wereldkampioen, missen drie kansen, begaan flaters in defensie en vallen als slachtoffer van het opportunisme van Alan Ball en het kopspel van Geoffrey Hurst. Wij leveren, in Britse weersomstandigheden, onze beste verrichting van het seizoen.

16 EL SALVADOR-BELGIE 0-3 (Eindronde W.B. 1970
3.6.1970 — Mexico-City)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Dockx (Racing White), Thissen, Van Moer (Stand.), Puis (Anderl.), Semmeling (Stand.), De Vrindt, Van Himst (Anderl.), Lambert (Club Brugge), later Polleunis (St. Truiden)

— Ik teken mijn eerste doelpunt voor België aan en voeg er zelfs een tweede aan toe. Tegen Magana echter, die als de zwakste doelman van de eindbeurt wordt beschouwd. Wij winnen, maar sommigen worden ongenadig becritiseerd. Ik ben de held van de match.

17 SOVJET-UNIE-BELGIE 4-1 (Eindronde W.B. 1970
6.6.1970 — Mexico-City)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque, Jeck, Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Puis (Anderl.), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), Lambert (Club Brugge)

— Het is zo heet dat zelfs de journalisten ongesteld worden. Ik kop in de 13de minuut tegen de dwarslat en op de tegenaanval slipt Bishovetz doorheen onze defensie en scoort. Zo begint een martelgang die een vol uur zal duren.

18 MEXICO-BELGIE 1-0 (Eindronde W.B. 1970
11.6.1970 — Mexico-City)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Jeck, Dewalque, Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Polleunis (St. Truiden) later De Vrindt (Anderl.), Semmeling (Stand.), Van Himst, Puis (Anderl.)

— De TV-camera's stellen onmiddellijk nadat Pena in de 14de minuut de strafschop heeft omgezet, de Argentijnse scheidsrechter Coerreza in het ongelijk. Jeck heeft Valdivia op correcte wijze de bal ontnomen. Die avond maken wij nochtans onze koffers niet klaar. Die stonden reeds gepakt.

19 BELGIE-FRANKRIJK 1-2 (Vriend. 15.11.1970 — Heizel)

Piot (Stand.), Bastyns (Club Brugge), Dewalque, Jeck, Thissen, Van Moer (Stand.), Van den Daele (Club Brugge), Dockx (Racing White), Semmeling (Stand.), Thio (Club Brugge), Carteus (Club Brugge), Teugels (Union)

— Pol Van Himst heeft de oorlog verklaard aan de Guimardstraat en de Fransen scheppen moed. Ik breng 15 minuten voor het slot de stand op 1-1, maar langs Molitor verwerft Frankrijk een eerste zege tegen de Belgen in 14 jaar. Goethals (en ook wij...) roepen verzachtende omstandigheden in vermits, benevens de Polle, ook Lambert, De Vrindt en Puis niet beschikbaar waren.

20 BELGIE-DENEMARKEN 2-0 (Voorronde E.B. Naties 1972 25.11.1970 — Club Brugge)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque, Jeck, Thissen en Van Moer (Stand.), later Verheyen (Beerschot), Van den Daele, Thio, Lambert, Carteus (Club Brugge), De Vrindt (PSV Eindhoven)

— Wij verwerven een eerste zege in de Europese Beker der Naties maar, laten wij het toegeven, de tegenstander is aan de zwakke kant. Twee van de Denen, Olsen en Nielsen, zullen later bij Cercel in dezelfde stad een loopbaan als beroepsvoetballer beginnen. Goethals schenkt mij een kwartier respijt in het vooruitzicht van onze ontmoeting met Anderlecht van drie dagen later.

21 BELGIE-SCHOTLAND 3-0 (Voorronde E.B. Naties 1972 3.2.1971 — Sclessin)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Plaskie (Anderl.), Thissen, Van Moer (Stand.), Van den Daele (Club Brugge), Depireux (Stand.), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), De Nul (Lierse)

— Schotse journalisten beweren na onze zege dat ik in het Brits voetbal 24 miljoen frank zou waard zijn en dat ik veel meer verdien dan die 24.000 frank die men ons uitbetaalt, maar eens te meer tonen zij zich zeer vrijgevig met het geld van de anderen. En wat gezegd van Pol Van Himst die driemaal scoort en door het publiek van Sclessin wordt gevierd op een wijze om ieder van de zes aanwezige Standard-spelers jaloers te maken.

22 BELGIE-PORTUGAL 3-0 (Voorronde E.B. Naties 1972 17.2.1971 — Anderlecht)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Plaskie (Anderl.), Thissen, Van Moer (Stand.), Van den Daele (Club Brugge), Semmeling (Stand.), later Thio (Club Brugge), Lambert (Club Brugge), Van Himst (Anderl.), De Nul (Lierse)

— In de eerste helft geraken Pol en ik moeilijk op dreef. Wij hebben de 120 minuten bekervoetbal nog in de benen die

wij vier dagen vroeger als tegenstanders (Anderlecht won die 1/8ste finale dank zij een doelpunt van Ejderstedt) hebben gespeeld. Maar als wij warmgelopen geraken, bestaan er geen problemen meer. De geest in onze elf is onverbeterlijk. Met Van den Daele en Lambert hebben twee klasmannen definitief hun intrede gedaan. Pol en ik bereiden het derde doelpunt voor waarop wij thans nog fier zijn.

23 LUXEMBURG-BELGIE 0-4 (Vriend. 20.5.1971 — Luxemburg)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Van den Daele (Club Brugge), Plaskie (Anderl.), Thissen, Van Moer (Stand.), Dockx (Racing White), Verheyen (Beerschot), Semmeling (Stand.), De Vrindt, Van Himst, Puis (Anderl.)

— Training in het vooruitzicht van de E.B.-match met Dene-marken van zes dagen later. Ik voel me uitstekend, teken het vierde doelpunt aan na een balwisseling met Pol en kwets me aan een spier tijdens de opwarming te Kopenhagen!

24 BELGIE-LUXEMBURG 1-0 (Vriend. 7.11.1971 — Verviers)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Van den Daele (Club), Dolmans (Stand.), Van Moer (Stand.), later Polleunis (St. Truiden), Dockx (Anderl.), later Stassart (Racing White), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), later Martens (Racing White), Lambert en Puis (Club)

— Dank zij een doelpunt van Van den Daele wordt een rampzalige 0-0 vermeden. Tom Docherty, nieuw manager van Schotland, ziet slechts drievierde van de match, maar laat zich niet vangen. Wij hebben op het hobbelig terrein enkel geoefend.

25 SCHOTLAND-BELGIE 1-0 (Voorrunde E.B. Naties
10.11.1971 — Aberdeen)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Dewalque (Stand.), Stassart (Racing White), Dolmans (Stand.), Van Moer (Stand.), later Martens (Racing White), Van den Daele (Club), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), De Vrindt (PSV Eindhoven), Puis, later Lambert (beiden Club)

— Wij domineren de Schotten tijdens de tweede helft, maar slagen er niet in het vroege doelpunt van O'Hare, uit voorzet van Johnstone, op te halen. Wij zijn steeds niet in de kwartfinales van de "Naties". Ik loop na een uur een ernstige dijblessure op. Het zwarte jaar uit mijn loopbaan is begonnen.

26 ITALIE-BELGIE 0-0 (Kwartfinale E.B. Naties 29.4.1972
— San Siro)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Van den Daele (Club), Thissen (Stand.), Martens (Racing White), later Dolmans (Stand.), Van Moer (id), Dockx (Anderl.), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), Lambert (Club), Verheyen (Anderl.)

— Wij spelen Italiaanser dan de squaddra, leggen het elftal van Valcareggi volkomen lam en voetballend Europa grinnikt. Aantrekkelijk is het "geval" echter niet. Wij verliezen Martens wegens blessure en onze trainer wegens zijn houding... Goethals wordt door de Bulgaarse ref Nicolov wegens zijn optreden in de neutrale zone in de tweede helft naar de kleedkamer gestuurd.

27 BELGIE-ITALIE 2-1 (Kwartfinale E.B. Naties 13.5.1972
— Anderlecht)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Van den Daele (Club Brugge), Thissen (Stand.), Dolmans (Stand.), Van Moer (Stand.),

later Polleunis (St. Truiden), Dockx, Verheyen (Anderl.), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.), Lambert (Club Brugge)

— Wij schakelen Italië uit en bereiken de eindbeurt, maar ik betaal een zware tol. Ik kop uit een vrijschop van Semmeling het openingspunt binnen en word hierop door de Italianen gevisseerd. Tien minuten vóór de rust sluiten een drietal blauwhemden mij in een driehoekje op en Bertini breekt mij met een geweldige, vrijwillige trap een kuitbeen. Wie zegde ook weer dat de Italianen het "driehoeksspel" niet meer beheersen?

28 BELGIE-NEDERLAND 0-0 (Voorronde W.B.
1974 19.11.1972 — Deurne)

Piot (Stand.), Heylens (Anderl.), Van den Daele (Club Brugge), Dewalque, Thissen (Stand.), Martens (Racing White), Dockx (Anderl.), Van Moer (Stand.), later Verheyen (Anderl.), Semmeling (Stand.), Van Himst (Anderl.) en De Vrindt (Club Brugge)

— De zogezegde "derby van de eeuw" wordt voor mij de "match van de opluchting". Ik heb pas veertien dagen geleden mijn wederoptreden gedaan en mijn competitie-conditie is zeker nog niet 100 procent. Ik verschijn dan ook vreselijk zenuwachtig en zelfs pessimistisch aan de aftrap, maar ben toch in staat vijf kwartier lang een rol te spelen in deze genadeloze match. Mijn kuitspier en mijn speciaal vervaardigde scheenbeschermer hebben stand gehouden... Ik durf opnieuw aan de toekomst denken.

1891

1892

1893

1894

1895

EUROPESE BEKER DER JAARBEURSTEDEN

1 GLENTORAN-ANTWERP 3-3 (6.10.1965 — Belfast)

— Ik mis de thuismatch met de "Glens" ingevolge een blessure. Mijn nieuwe club wint met 1-0. Ik speel mijn eerste Europese bekermatch in een dikke erwtensoep. "Het werd de meeslependste match die wij nooit hebben gezien" schrijft Bob Geuens in "Het Laatste Nieuws". "Een toneelvoorstelling waarvan het doek nooit werd opgehaald". In de tribune tracht een eenzaam doelzakspeeler de verveling bij het indommeland publiek te verdrijven. Op het terrein wordt het een correcte, aardige match. Ik stel Van de Velde in de laatste minuut in de gelegenheid te scoren. Meteen wordt een testmatch in Amsterdam vermeden.

2 ANTWERP-C.F. BARCELONA 2-1 (17.11.1965 — Deurne)

— Wij tekenen twee onverhoopte doelpunten in 13 minuten aan, maar als Rife, in verdachte omstandigheden, tegenschoort, beleven wij een moeilijke tweede helft. Pereda, de roodblauwe veldspeler, is de ster van het veld.

3 C.F. BARCELONA-ANTWERP 2-0 (1.12.1965 — Nou Camp)

— Voor "slechts" 25.000 toeschouwers incasseren wij een logische 2-0 nederlaag. De plaatselijke pers noemt Antwerp een "droog" elftal en Van Moer zijn beste titularis. Ik ben vijf dagen voor de match te Haasdonk afgezwaaid en dit is dus mijn eerste Europese bekermatch als burger.

4 U.S. LUXEMBURG-ANTWERP 0-1 (21.9.1966 — Luxemburg)

— De honderd Antwerp-supporters onder de 1.500 toeschouwers juichen mij toe als ik na 24 minuten drie man dribbel en met een ver schot een doelpunt aanteken. Het wordt trouwens de enige treffer.

5 ANTWERP-U.S. LUXEMBURG 1-0 (28.9.1966 — Deurne)

— Wij domineren opnieuw, maar moeten ons tevreden stellen met een mini-zegepraal. De 4.000 toeschouwers eveneens.

6 ANTWERP-KILMARNOCK 0-1 (25.10.1966 — Deurne)

— Queen, de brutaalste rekel van de "Killies", haalt mij voortdurend neer, maar de zwakke Deense ref Michaelssen grijpt niet in. De toeschouwers komen op het veld als McInally een brutaliteit op Van de Velde begaat en Theo replikeert. Tegen het einde ontstaat er een felle haat tegen alles wat Schots is. Het Black Watch Highland Regiment, dat aanvankelijk gul wordt toegejuicht, geraakt moeilijk buiten het stadion en de politie moet tussenbeide komen om te beletten dat een muzikant zijn kilt verliest. Alvorens het banket begint, draagt onze voorzitter, Carlo Koevoets, zijn toast ironisch op aan de... Queen.

Het leven is niet altijd rooskleurig op de voetbalvelden.

Tijdens de kwartfinale voor de Europese Beker der Landskampioenen tussen Standard en Inter Milaan houdt Bedin Van Moer letterlijk in een wurgende greep in het Italiaanse strafschoopgebied. Het leverde Standard een penalty op.

Wilfried wordt door Unions veldspeler Michel Desmecht hardhandig aangepakt. Bemerkt tevens het verband omheen Wilfrieds linkerdijs en de gaping in zijn linkerkous...

The present work is a continuation of the author's
former work on the subject of the development of the
mind in early childhood. It is based on the results of
his observations and experiments with young children
in the laboratory of the University of Chicago.
The author's conclusions are that the mind of the
child is not a blank slate at birth, but is
equipped with certain innate capacities which
develop and expand as the child grows.

7 KILMARNOCK-ANTWERP 7-2 (2.11.1966 — Kilmarnock)

— De Schotten, overtuigd dat zij te Antwerpen té streng werden beoordeeld, hebben in hun Rugby Park een totale weerwraak voorbereid. Wij worden door de 10.000 aanwezigen uitgefloten als wij op het terrein lopen en zij zingen "God save the Queen" als... Queen het tweede doelpunt maakt. Hierna komen er nog vijf bij en dan eerst laten zij ons toe twee doelpunten op ons "actief" te brengen.

8 GOEZTEPE IZMIR-ANTWERP 2-0 (18.10.1968 — Izmir)

— Het blijkt snel dat Antwerp drie weken vroeger tijdens de heenmatch zijn kansen op kwalificatie heeft laten ontsnappen. Onze 1-0 voorsprong is niet voldoende, vooral als Van der Wee en ikzelf dan nog tijdens de eerste tien minuten schitterende kansen missen door op een doelpaal te schieten.

9 STANDARD-LEEDS UNITED 0-0 (18.9.1968 — Sclesin)

— In de eerste twee competitie-matchen hebben wij achtmaal gescoord: vijfmaal tegen Union, driemaal op Daring Molenbeek. De defensie van Leeds "kraken" blijkt iets anders. Het offensief optreden van linkback, Terry Cooper, wordt voor de 35.000 aanwezigen een revelatie.

10 LEEDS UNITED-STANDARD 3-2 (23.10.1968 — Leeds)

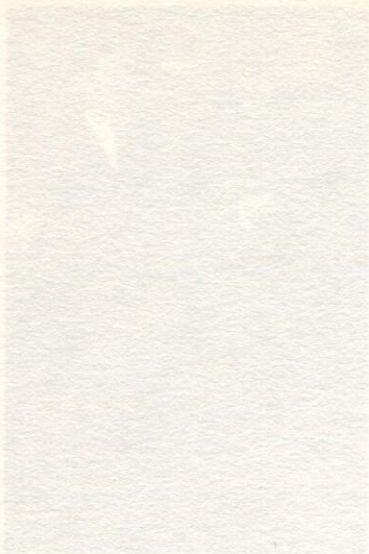
— Wij worden tijdens de laatste seconden geschift wegens het derde doelpunt dat Billy Bremner op hoekschoep aantekent. Het publiek uit Yorkshire, doorgaans sportief, toont geen medelijden met ons. Wij zijn trouwens midden een fluitconcert aan

de kickoff verschenen. Aan de basis hiervan ligt een truienincident dat de bekerhouders van Engeland moest zenuwachtig maken, maar in ons nadeel uitdraait. Een zenuwoorlog voeren, die meer en meer tot de geplogenheden van de internationale matches met inzet is gaan behoren, lijkt me niet in alle gevallen aangewezen. Zeker niet als men op het veld van de tegenstanders aan de slag moet.

Tijdens een bal heeft Wilfried de dirigeerstok ter hand genomen en leidt het orkest met de zelfzekerheid van een Count Basie...

De ogenblikken van totale ontspanning zijn echter zeldzaam in het leven van de beroepsvoetballer. Wilfried, in de witte training van de Belgische internationalen, voert de laatste opwarmingsoefeningen uit. Hij is volkomen geconcentreerd op de 90 minuten die gaan volgen.

The first part of the report
is devoted to a general
description of the
method used in the
investigation. The
second part contains
the results of the
experiments and a
discussion of the
factors which influence
the rate of reaction.
The third part
contains the conclusions
drawn from the
experiments.

EUROPESE BEKER DER LANDSKAMPIOENEN

1 STANDARD-REAL MADRID 1-0 (19.11.1969 — Sclesin)

— Ik mis Standards eerste twee E.B.-ontmoetingen met Nendori Tirana en doe mijn debuut in de "Landskampioenen" in de novembermaand. Wij domineren deze correcte match (de Brit Higgins fluit slechts 18 overtredingen), temeer daar Real weinig offensieve ambities heeft. Ik heb iets ontdekt: Velasquez is bevreesd om met mij te duelleren. Als wij aan de kickoff verschijnen, neemt hij Grosso bij de arm en vraagt hem de zaak met mij uit te vechten. Nochtans was hij mijn tegenstander.

2 REAL MADRID-STANDARD 2-3 (3.12.1969 — Madrid)

— Wij scoren driemaal zoals Anderlecht het in 1962 heeft voorgedaan, maar wij krijgen een doelpunt minder tegen en schakelen de Madrilenen uit. Doelman Junquera steekt ons — laten wij eerlijk zijn — bij onze eerste twee doelpunten een hand toe.

3 STANDARD-LEEDS UNITED 0-1 (4.3.1970 — Sclessin)

— Een helicopter wordt gehuurd om het veld te drogen en bespeelbaar te maken. Pilot en ikzelf verkeren niet in onze beste dag en de rest van ons elftal ondervindt hier de nadelen van.

4 LEEDS UNITED-STANDARD 1-0 (18.3.1970 — Leeds)

— Verscheidene Standard-supporters die de verplaatsing met eigen middelen ondernamen, bevinden zich op het uur van de kickoff te... Newcastle waar Anderlecht voor de "Jaarbeurssteden" optreedt! Wij houden onze reputatie hoog, maar vermogen niets tegen een elftal dat vier belangrijke matches in tien dagen wint en voor een ontvangst van 18 miljoen Belgische fr. zorgt.

5 ROSENBERG-STANDARD 0-2 (16.9.1970 — Trondheim)

— Racing Mechelen steekt ons een hand toe. Zij haalde de twee plaatselijke vedetten, Iversen en Sunde, weg en meteen winnen wij zonder moeite. Met dezelfde 0-2 waarmee Standard negen seizoenen vroeger in een andere Noorse stad, Fredrikstad, had gewonnen.

6 STANDARD-ROSENBERG 5-0 (30.9.1970 — Sclessin)

— Na 26 minuten leiden wij met 3-0 en voor de tweede helft sta ik mijn plaats af aan Johnny Lambrichts. Het debuut van de begaafde jongere bevalt ons publiek zo zeer dat het zes minuten vóór het slot, Johnny als penalty-nemer aanduidt... Johnny, ziek door zoveel emoties in éénzelfde speelhelpt, schiet de strafschoep in het bereik van doelman Karlssen.

7 STANDARD-LEGIA WARSCHAU 1-0 (21.10.1970 — Sclessin)

— Slechts 25.000 toeschouwers voor deze 1/8ste finale. Legia Warschau is wellicht geen "naam" van het Europees voetbal, maar een ondankbaar, moeilijk te bekampen tegenstander is het in ieder geval. Een forcing van zes kwartier levert slechts één (weinig klassiek) doelpunt langs Pilot op. Voor de rest worden wij door de defensieve Polen opgevangen.

8 LEGIA WARSCHAU-STANDARD 2-0 (4.11.1970 — Warschau)

— Het regent ongenadig en het peil van de Weichsel klimt zienderogen. Het niveau van onze verrichting blijft daarentegen aan de lage kant. Pieszko scoort met het hoofd uit voorzet van Smijewski (8ste minuut) en 11 minuten later staan wij, ingevolge een doelpunt van zelfde Smijewski, op een globale 1-2 achterstand, die wij niet kunnen ophalen. Smijewski, ingevolge deviezensmokkal geschorst voor de heenmatch, schakelt ons in zijn eentje uit. Waarom heeft de Poolse federatie zich tegenover Smijewski niet een paar weken strenger getoond?

9 STANDARD-LINFIELD 2-0 (15.9.1971 — Sclessin)

— De Ieren trachten de schade te beperken en wij spelen doorlopend met 21 op hun helft. Semmeling scoort na 32 minuten en deze 1-0 stand blijft 55 minuten lang op het bord. Dan komt het lang verwacht tweede doelpunt langs Takac. Wij reizen gerustgesteld naar Noord-Ierland.

10 LINFIELD-STANDARD 2-3 (29.9.1971 — Belfast)

— Regen en mist te Belfast. Om het klimaat nog onheilspellender te maken, horen wij tijdens de uren die de match vooraf-

gaan een paar bommen ontploffen. Standard loopt uit tot 0-2 (Van Moer en Takac) maar in zes minuten tijd (57ste en 63ste minuut) maken Magee en Larmour gelijk. Twee minuten vóór het slot zet Piot een strafschop om, nadat Svensson door Bowyer werd gefouled, en verschijnt aldus op de erelijst van Standards E.B.-schutters.

11 CSKA MOSKOU-STANDARD 1-0 (20.10.1971 — Moskou)

— Het stadion van de Sovjet-Russische legerclub hangt vol mist. Er is plaats voor 103.000 toeschouwers, maar er zijn er slechts 5.000 opgekomen. Onder hen duizend Luikenaars die na de match Moskou doorkruisen op zoek naar bier. Wij verliezen met 1-0 ingevolge een own-goal van Dewalque, maar doen de overtuiging op dat wij de terugmatch kunnen winnen.

12 STANDARD-CSKA MOSKOU 2-0 (3.11.1971 — Sclesin)

— Standard begint overweldigend en Takac scoort na zes minuten. In de tweede helft gaat het minder vlot, maar de Duitse ref Schulenburg steekt ons een hand toe. Kaplinski ontnemt Semmeling de bal en... wij mogen een strafschop nemen die door Takac wordt omgezet. De Sovjets, uitstekende voetballers en goede sportmannen, protesteren gedurende een paar seconden op zeer gedisciplineerde wijze.

13 INTER MILAAN-STANDARD 1-0 (8.3.1972 — San Siro)

— Tweeduizend Luikenaars vergezellen ons naar Milaan, waar Inter in volle crisis verkeert. Liedholm staat reeds klaar om Invernizzi te vervangen, maar deze wordt gered door een doelpunt van Boninsegna dat in buitenspelstand werd aangete-

kend. Wij krijgen weinig tijd om te protesteren, want vijf minuten later wordt afgefloten.

14 STANDARD-INTER MILAAN 2-1 (22.3.1972 — Sclesin)

— Die 1-0 achterstand ophalen tegen Inter is geen klein bier. Bedin hangt mij als een bloedzuiger op het lichaam, maar voor de rest doet de Italiaanse kampioen het fair. Alle voetbal komt tijdens de tweede helft. Wij spelen Semmeling tegen Facchetti uit en Cvetler maakt er zeven minuten na de rust 1-0 van. De listige Mazzola stelt echter 10 minuten vóór het einde gelijk en meteen zijn de Interisten op weg naar de finale. Ik "ontfutsel" de ref drie minuten later nog wel een strafschoep, die door Takac wordt omgezet, maar wij zijn, ondanks de 2-1 zege, uitgeschakeld.

... van vijf ...

IN STANDARD-INTER MIT AAN 1 1111 1111 — 1111

1111

... De 1-1 ...

MIJN DRIE "SCHOENEN"

— Men heeft mij driemaal de "Gouden Schoen" toegekend en iedere maal heeft dit mij verbaasd. Ik ontving de trofee van "Het Laatste Nieuws" een eerste maal op het einde van het jaar 1966. Jos Dehing, destijds mijn werkgever, had weken op voorhand voorspeld dat ik zou worden gekozen. Ik had daarentegen aan Raoul Lambert of Roger Claessen gedacht en mijn verbazing was oprecht toen de onderstaande klassering werd bekendgemaakt:

1. WILFRIED VAN MOER (Antwerp) 129 punten;
2. Raoul Lambert (Club Brugge) 70 punten;
3. Yves Baré (Club Luik) 29 punten;
4. Jan Mulder (Anderlecht) 23 punten;
5. Pierre Hanon (Anderlecht) 20 punten;
6. Georges Heylens (Anderlecht) 19 punten;
7. Johnny Thio (Club Brugge) 17 punten;
8. Roger Claessen (Standard) 14 punten;
9. Jef Jurion (Anderlecht) en Leon Semmeling (Standard) 10 punten.

Van Moer werd er door de sportredacties om verzocht uiteen te zetten hoe een voetballer zich voelt als men hem tot num-

mer 1 van zijn land uitroept. Hij antwoordde nooit te hebben verwacht de trofee reeds tijdens zijn tweede seizoen in de hoogste klasse te ontvangen. Hij voegde er aan toe dat twee personen hem de onderscheiding hadden helpen veroveren: de Antwerp-trainer, Game, die hem gedwongen had zijn positie als rechtsbuiten op te geven, en de toenmalige aanvoerder van de "Rode Duivels", Jurion, die zijn internationaal debuut tegen Zwitserland had vergemakkelijkt.

De "Gouden Schoen" bracht Wilfried aanvankelijk geen geluk bij. Vóór de volgende match op Beringen kreeg hij vanwege Cyriel Van Herle een zware bloempot en dankte ieder Limburgs speler met een handdruk. Vóór de rust werd hij echter door Ziembicki in de sneeuw gelopen en voor de tweede helft moest hij zijn plaats aan Jef Janssens afstaan.

— Ik was in die periode ver van fris en kon mijn vleiende onderscheiding slechts bij uitzondering op de slijkerige, veeleisende velden wettigen. Eén week na de match te Beringen ontvingen wij St. Truiden aan de Bosuil. Dit keer werd ik na een botsing met de correcte Jean Claes weggedragen. Ik miste beide volgende matches, op Daring en op Lierse, maar was tijdig speelklaar voor de Antwerpse derby van 20 februari 1967 die door de officiële overhandiging van de "Schoen" werd voorafgegaan. Beerschot maakte het ons tijdens die derby niet gemakkelijk. De Kielse club zat in slechte papieren en haar trainer, Louis Van Beneden, deelde tijdens de week mede dat hij een beroep op een libero zou doen. "Voor de eerste maal sedert 67 jaar," zegde hij. Ik kreeg Marcel Hermans op het vel, een niet onbegaafd voetballer die door het Kiel soms met vernielingsopdrachten werd gelast. Ik voelde me steeds vermoeid, had pijn in een lies en kon niet verhelpen dat de derby zonder doelpunten werd afgesloten.

— De aangenaamste ogenblikken kwamen na de match. Ik ontmoette de vroegere "Gouden Schoenen" Coppens en Mees tijdens de receptie en om de fotografen genoeg te doen dronken wij champagne uit mijn trofee. Iemand vond dat ik een enorme

voet bezat voor een gestalte van 1,68 meter. Ik nam hem mede naar een hoek van de zaal en bekende hem dat men mij een van Pol Van Himsts "Gouden Schoenen", maat 45, had overhandigd in afwachting dat een van mijn schoentjes, maat 39, met een metaallaag zou worden overdekt.

*

* *

— Ik won mijn tweede "Gouden Schoen" op het einde van het jaar 1969. Deze maal was ik niet enkel verbaasd. Ik was vooral geschrokken en zelfs een weinig verveeld. Dewalque had volgens mij de trofee verdiend en ik had hem enkele dagen vroeger de raad gegeven de champagne op ijs te zetten. Nico's gemeente, Zichem-Zussen-Bolder, was even voortvarend geweest en men had er reeds een feestprogramma opgemaakt! Ik verscheen echter aan de top van de lijst met 46 punten voor-sprong op mijn vriend en (tijdens de buitenlandse reizen en retraites) kamergenoot.

Wat kon Dewalque hierop zeggen? Dat hij diep ontgoocheld was natuurlijk en dat het voor een achterspeler onmogelijk was geworden de "Gouden Schoen" te winnen. En de gelukkige winnaar? Die was ontroostbaar! Anita Van Moer had alle moeite om hem te overtuigen dat hij er geen schuld aan had...

De rangschikking luidde:

1. WILFRIED VAN MOER (Standard) 152 punten;
2. Nico Dewalque (Standard) 106 punten;
3. Jean Dockx (Racing White) 81 punten;
4. Jef Jurion (Gantoise) 52 punten;
5. Sylvester Takac (Standard) 30 punten;
6. Georget Bertoncello (Sporting Charleroi) 28 punten;
7. Johan De Vrindt (Anderlecht) en Christian Piot (Standard) 15 punten;
9. Istvan Sztani (Gantoise) 14 punten;

10. Kurt Axelsson (Club Brugge) 12 punten.

*

* *

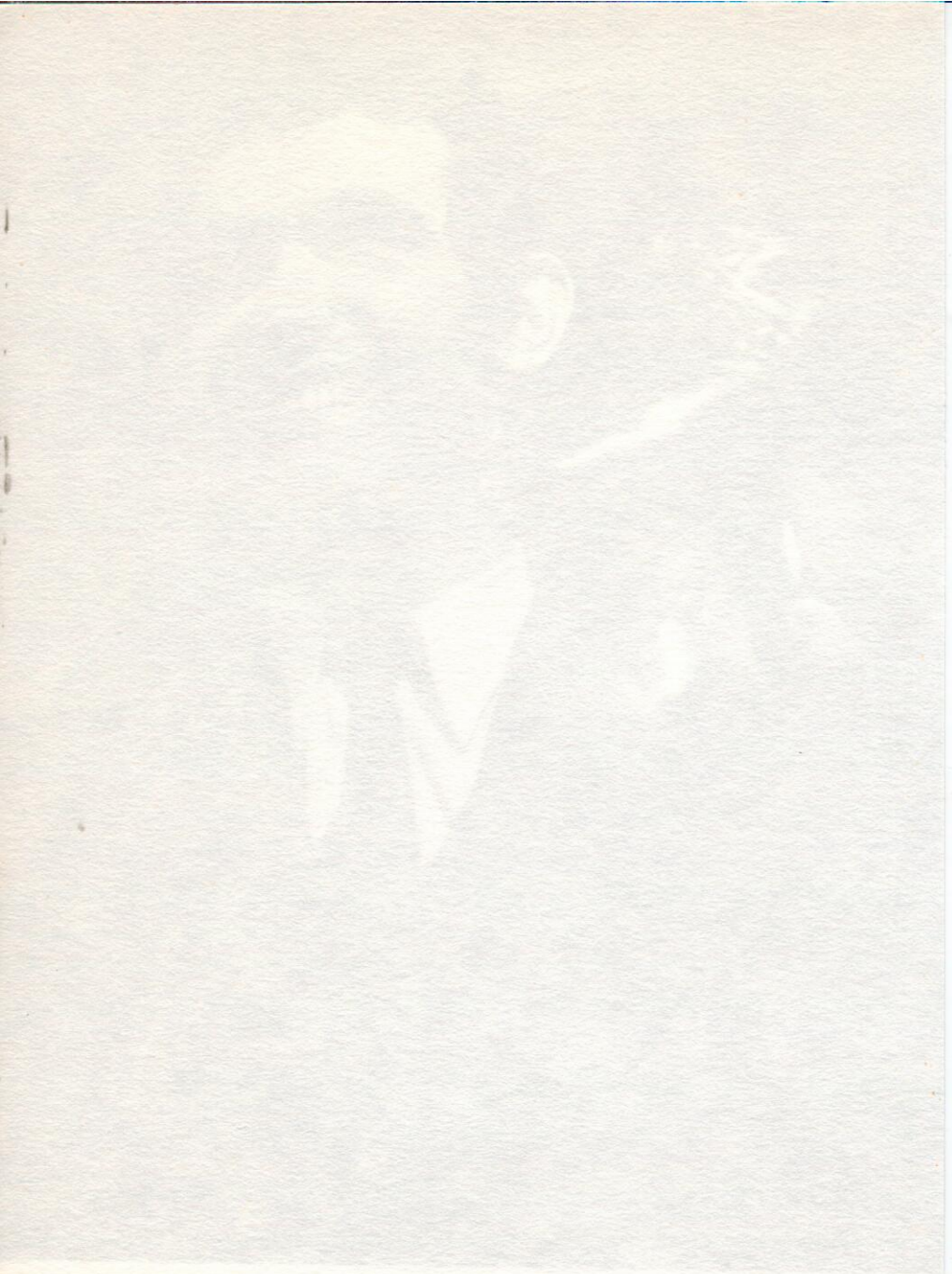
Honderden hadden Dewalque voor het volgend jaar meer geluk toegewenst, maar hij had dit in 1970 nog minder dan in 1969. Hij bezette slechts de vierde plaats...

1. WILFRIED VAN MOER (Standard) 202 punten; 2. Christian Piot (Standard) 175 punten; 3. Jean Dockx (Racing White) 140 punten; 4. Nico Dewalque (Standard) 136 punten; 5. Paul Van Himst (Anderlecht) 73 punten; 6. Pierre Carteus (Club Brugge), Jan Mulder (Anderlecht) en Jean Thissen (Standard) 34 punten; 9. Lothar Emmenrich (Beerschot) 31 punten; 10. Sylvester Takac (Standard) 30 punten.

— Nico was minder ontgoocheld dan twaalf maanden vroeger en ikzelf voelde me minder "schuldig". Die middag zegde mijn echtgenote bij het nagerecht: "Ik stel met genoegen vast dat je je geluk als een man begint te dragen!"

Nummer 8 toont hier fier nummer 3... Wilfried Van Moer heeft voor de derde maal in vijf jaar de 'Gouden Schoen' gewonnen, die jaarlijks aan de beste voetballer wordt toegekend en toont met een stralende lach de door iedere Belgische speler begeerde trofee.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

VOETBALLEN IS MIJN BEROEP

Toen Wilfried Van Moer tijdens de nieuwjaarsperiode van 1966 zijn eerste "Gouden Schoen" had gewonnen, vroeg Rik De Saedeleer hem in een televisie-interview of daarmee al zijn ambities waren vervuld. Het antwoord van Wilfried was onverwacht. Hij sprak geen woord over een uitzonderlijke loopbaan bij zijn toenmalige club Antwerp en in de nationale ploeg, noch over de definitieve bevestiging op Europees niveau als strateeg in het middenveld en ook niet over een tweede of derde "Gouden Schoen". Van Moer zegde eenvoudig:

— Ik droom er enkel van beroepsvoetballer te worden.

Die droom koesterde hij eigenlijk al een beetje toen hij nog bij Beveren was. Hij begon echter aan de verwezenlijking ervan meer en meer te denken toen hij naar Antwerp was overgegaan.

— Het is duidelijk dat we in ons land op weg zijn naar het beroepsvoetbal. Ik ben er onvoorwaardelijk voor. Ik hoop dat men hier in Antwerpen maar niet te lang talmt om de beweging te volgen, want anders worden wij bij Antwerp het kind van de rekening.

Thans wordt er voorzeker niemand meer gevonden om te beweren dat de Beverenaar zijn droom niet heeft verwezenlijkt.

Wie in België de beroepsvoetballer wil typeren verwijst naar Van Moer.

"Van Moer exponent van de echte prof", zeggen de enen. "Van Moer, de Belgische prof zoals we hem ons steeds hebben voorgesteld," beweren de anderen. Hoe men het ook moge formuleren, de eensgezindheid is frappant: Van Moer is het model van de beroepsvoetballer. Hij heeft zijn levensdoel bereikt. Van derdeklasser bij Beveren is hij trapsgewijze gegroeid tot wat hij nu is.

— Voetballen is mijn leven, waarom zou ik er dan niet hebben naar gestreefd er mijn beroep van te maken? Is er iets mooier dan uw kost te kunnen verdienen met wat ge graag doet? Tot in mijn Antwerp-tijd was voetballen voor mij slechts een nevenberoep. Welnu, die situatie kon me maar half bevredigen. Ik mocht nochtans bijlange niet klagen, want een betere baas dan Jos Dehing was gewoon ondenkbaar. Ik genoot bij hem van een haast onbeperkte vrijheid voor het uitoefenen van mijn "tweede beroep". Ik zag het evenwel reeds zo, dat de beroepsvoetballerij voor ons land onafwendbaar was geworden, wilden we internationaal niet volkomen achterop geraken. Sedert mijn overgang naar Standard heb ik geen andere bezigheid meer. Heel mijn leven is geconcentreerd op voetbal. En dat acht ik ook een noodzakelijkheid om volledig te kunnen voldoen aan de eisen die men steeds meer en meer aan de voetballer van een grote club is gaan stellen. Je mag geen ander beroep hebben, geen andere beslommingen. Onze supporters en de Belgische voetballiefhebbers verlangen altijd het maximum. Dat vergt van ons enorme inspanningen. Daar moeten we ons dan ook terdege kunnen op voorbereiden.

Met zijn statuut van prof is Wilfried Van Moer dik tevreden.

— Het is me om het even of ik mijn beroep in Brussel, Luik of Antwerpen, of zelfs in het buitenland, uitoefen. Het bijzonderste is dat de sfeer waarin ik "werk" gunstig is en de financiële compensatie lonend. Want de voetbaltaal is overal dezelfde. En het hangt in de eerste plaats van jezelf af of je

aan je trekken kunt komen. Voetballen is hard werken. Vooral op de trainingen. Als je het met tegenzin doet, kun je er niet veel goeds van terecht brengen.

Onlangs hebben nog twee Spaanse clubs, C.F. Barcelona en Valencia, Wilfried Van Moer gecontacteerd voor een transfer. De Spaanse grenzen blijven echter nog steeds voor buitenlandse spelers gesloten.

— Nu lokken Spanje en Italië me niet erg meer aan. Vroeger zou ik er echt niets om gegeven hebben naar die landen te trekken om te voetballen. Hoogstens zou ik er thans wat voor voelen naar Nederland of Duitsland uit te wijken. Ik meen alleszins dat ik het in om het even welke grote Europese ploeg wel zou kunnen redden. In elk geval zou ik er niet met de schrik in de benen naar toe trekken. Als prof is het je plicht je volledig in te zetten voor de club die je betaalt, maar je moet ook overal kunnen aarden. Als ze me bij Standard, waar ik nochtans met volle goesting ben, vandaag of morgen beu zijn, zal ik er niet om treuren als ik aan een andere club verkocht wordt. Er is overal geld te verdienen. Dat ook hoort er bij als prof; je moet trachten zoveel mogelijk te verdienen.

Zo ziet Van Moer de zakelijke kant van de profvoetbalerij.

Over de sportieve waarde van de prof Wilfried Van Moer, erkennen zelfs de Britten, die terzake als de bevoegdsten ter wereld gelden, dat Van Moer alles van de volwaardige beroepsvoetballer heeft. Een Schots journalist, Stewart Brown van de "Edinburgh Evening News" zegde:

— Ik ben overtuigd dat in Groot-Brittannië eender welke topclub bereid zou worden gevonden meer dan 20 miljoen neer te tellen om hem in haar rangen te krijgen.

Als men weet hoe hoog de Britten met hun eigen grote spelers oplopen wil zulks heel wat zeggen.

— Een voetballer zonder fysiek kan thans beter van het veld wegblijven. Ik ook lijd op het terrein. Men moet echter op de tanden bijten om iets te bereiken. Het volstaat niet meer op het veld te komen om er zijn technische bedrevenheden

te demonstreren en goochelnummertjes op te voeren. Met zuiver talent alleen is men nergens meer in het moderne voetbal. Het moet geschraagd worden door een voorbeeldige fysiek, karaktersterkte, zelfvertrouwen, het besef dat je het aankan, een bestendige drang om zich te doen gelden en een totale inzet in alle omstandigheden. Men moet ook een vechtjas zijn in de goede betekenis van het woord. Het is mijn leuze dat wie bevreesd is ook slaag krijgt. Ik ga dan ook onvervaard een tegenstander tegemoet zelfs al is die twee koppen groter dan ik en weegt hij 10 tot 15 kgr. zwaarder. Iets wat ik me ook altijd voor ogen heb gehouden is dat het moeilijker is zich te handhaven aan de top dan er te geraken en dat van een vedette terecht mag verlangd worden dat hij alles doet om waar voor zijn geld te geven.

Van een voortreffelijke profmentaliteit is volgens Wilfried ook de verhouding speler-publiek een belangrijk facet:

— Men moet zich kunnen doen gelden zowel voor de mensen van de eigen club als voor de anderen. Als vedette staat men vanzelfsprekend meer dan wie ook aan kritiek bloot. Dat had ik bij Antwerp al moeten ervaren. Ook te Sclessin ondervond ik het. In de grond mag men zich als prof niet storen aan uitlatingen van het publiek. Men moet er zich tegen pantseren. Anders dreigt men er aan kapot te gaan. Ik heb er nu mijn filosofie over. Laat ze maar juichen, jouwen en fluiten, de supporters, daarvoor hebben ze per slot van rekening toch ook betaald. Van dat geld leven wij. Dus moet men het er allemaal bijnemen. Het aangename en het minder aangename, zoals het komt.

Onder 'Gouden Schoenen'... Wilfried Van Moer en Paul Van Himst wonnen ieder driemaal de trofee van 'Het Laatste Nieuws'. De Anderlechtse aanvoerder toont een van zijn drie 'Schoenen' ter gelegenheid van een bezoek van Wilfried.

Wilfried feliciteert Frank Van Himst voor zijn verrichtingen als doelman tijdens de homerische partij straatvoetbal die rond de ouderlijke woning van de Kievitenlaan te Groot-Bijgaarden door de oudste zoon van Paul Van Himst worden geleverd...

BLOEMLEZING

Als men gaat opzoeken wat er reeds over Wilfried Van Moer werd geschreven en gezegd en er het meest kernachtige uithaalt, kan volgende bloemlezing over de beste Belgische veldspeler worden samengesteld :

- achttien karaats talent
- uitstekende techniek
- subtiele balvaardigheid
- sprankelende vitaliteit
- virtuoos van de dribbling
- geweldige visie op het spel
- onvolprezen dynamisme
- voorbeeldige fysiek
- onblusbare slagvaardigheid
- tomeloze wilskracht en temperament
- onverdroten werkkraft
- grote lichaamsbeheersing
- voortreffelijke traptechniek
- fijne zin voor samenspel
- onvervaardheid in de duels

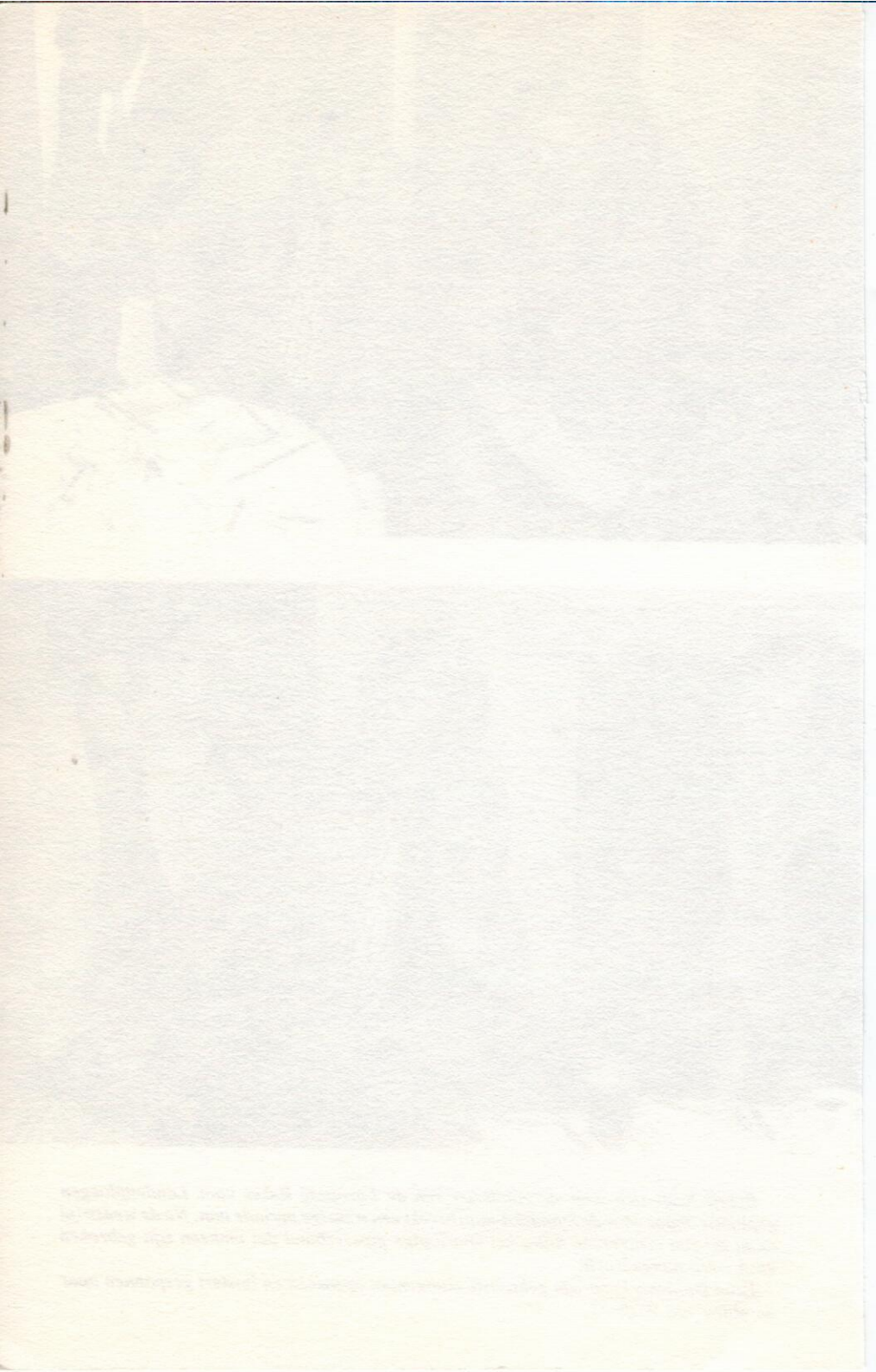
- briljant brein
- enorme dosis intelligentie
- meesterlijke strategie
- vechtjas tot het uiterste
- kwikzilveren beweeglijkheid
- beslistheid en daadvaardigheid
- de ideale ploegmaat
- de onverschrokken "kleine"
- de onbetaalbare spelmaker
- de man met het leeuwenhart
- een motor in een kleine borstkas
- een geschenk van de hemel voor zijn club.
- de parel op het middenveld

Kortom, alles om een rasspeler te schetsen, een speler met merkwaardige fysieke, morele en mentale begaafdheden, het spelerstype dat als vanzelfsprekend ophef moet maken, blikvanger is, indruk nalaat en ontzag inboezemt.

België heeft zich voor de eindbeurt van de Europese Beker voor Landenploegen geplaatst, maar voor de Standard-man breekt een treurige periode aan. Na de wedstrijd toont hij zijn echtgenote Anita het voorlopige gipsverband dat omheen zijn gebroken been werd aangebracht.

Leon Dolmans komt zijn gekwetste clubgenoot opzoeken en luistert gespannen naar de uitleg van Wilfried.

VAN MOERS
WOORDENBOEK

A

ANITA

— Voornaam van mijn echtgenote. Familienaam: Van Hove. Ik leerde haar kennen als zij (en ik eveneens) er zestien was.

B

BERTINI

— Mario (op 7.1.1944 geboren te Prato,) middenveldspeler van Inter Milaan, 1,74 m., 72 kg. Brak mij het kuitbeen tijdens de interland België-Italië op 13.5.1972 en deed mij de belangrijkste matches van het jaar missen.

C

CARTEUS

— Pierre, (geboren op 24.9.1943 te Ronse,) veldspeler van F.C. Ronse, S.K. Roeselare en Club Brugge. Wie beweert dat Pierre traag is, kruipt maar eens in een voetbalplunje en loopt

hem eens achterna. De Ronsenaar is verder één van die uitzonderingen die in de brutaalste wedstrijd naïef de vraag durft te stellen: "Hoe is het mogelijk tegen elkaars benen te schoppen! Zo amuseer ik me niet".

D

DOLLY

— Bijnaam voor Leon Dolmans, linkback van Standard en van het Belgisch nationaal elftal. Er wordt beweerd dat ik ter gelegenheid van zijn debuut te Sclessin veel voor hem heb gelopen en hem in het elftal heb geholpen omdat hij te Tongeren in mijn buurt woont en hij ons Pascale 's ochtends al eens naar school brengt... Dit is niet volledig juist. Leon slaapt zo lang en zo vast dat hij dikwijls mijn "Hello, Dolly" niet hoort als ik, Pascale aan de hand, kom aanbellen.

DOMASOS

— Dimitrios (1943). Aanvoerder van Panathinaïkos en het Grieks nationaal elftal. Eerste voetballer van zijn land. Gehuwd met de populaire zangeres, Vicky Moscholiou. Ik heb misschien mijn grote loopbaan aan Domasos te danken. Harry Game maakte destijds, als trainer van Panathinaïkos, van rechtsbuiten Domasos een veldspeler met internationale klasse. Hij deed later bij Antwerp met mij hetzelfde.

E

EUSEBIO

— Alias Ferreira da Silva. (Mozambique 1942). Aanvaller van Benfica Lissabon en de Portugese ploeg. Topscorer van de Wereldbeker 1966 in Engeland. Werd na onze wedstrijd in het Estadio da Luz tegen Portugal (1-1) op 21.11.1971 door Belgische journalisten definitief afgeschreven. Ik stel echter vast dat Eusebio meer dan ooit de chef is gebleven van Benfica.

F

FENOMEEN

— Van het Grieks "phainomena". 1) Alles wat kan waargenomen worden met de zintuigen of met het geweten; 2) Natuurverschijnsel; 3) Wezen of voorwerp dat iets abnormaals of verrassends vertoont. Ik ben dit laatste zeker niet. Ik bezit geen tweede adem of geen derde long.

G

GAME

— 1) Engels voor "spel"; 2) Engels voor "moedig" en "taai"; 3) Harry: Engels trainer die tweemaal voor enkele seizoenen bij Antwerp werkzaam was. Maakte tijdens zijn tweede verblijf te Deurne van mij een middenveldspeler. Aanvankelijk tegen mijn zin in.

GOAL

— Doel en supreme bekroning van het voetbal. Ik tekende mijn eerste internationale goal aan in 1965 tijdens de eindbeurt van het CISM-tornooi in Spanje waaraan ook de militaire elftallen van Spanje, Turkije en Marokko deelnamen. Dit doelpunt viel tijdens de openingsmatch met Marokko, te Gijon gespeeld en met een 2-2 stand afgesloten. Wij eindigden vierde op vier met slechts één punt.

GOETHALS

— Raymond. Geboren in 1921. Trainer van het Belgisch nationaal elftal dat onder zijn beleid eindelijk "uitslagen" behaalt. Wij wonnen elf van onze laatste 16 matches, verloren tweemaal, speelden driemaal gelijk. Doelgemiddelde: 31-7. Meester in zake (voetbal)spionage en theoretische uiteenzetting.

H

HANDELSWAARDE

— Ik weet natuurlijk voor hoeveel ik door Beveren aan Antwerp en vervolgens door Antwerp aan Standard werd afgestaan, maar vraag mij niet hoeveel mijn handelswaarde thans bedraagt. Volgens de Schotse journalisten die mij tweemaal tegen hun nationaal elftal zagen spelen, zou ik in Groot-Brittannië ten minste 200.000 pond (tussen 22 en 24 miljoen fr.) waard zijn.

I

INZINKING

— Inzinking van krachten (vrouwel.). Ik was er destijds bij Antwerp tijdens de tweede helft dikwijls onderhevig aan. Zij werden later zeldzaam, omdat ik geleerd heb mijn krachten te doseren.

ISRAEL

— Ik heb nooit belangwekkender natie bezocht dan Israël. Mexico komt in mijn toeristische hiërarchie slechts op de tweede plaats.

J

JANSSENS

— Omer, (geboren op 12.2.1943). Gedurende verscheidene seizoenen mijn ploegmaat bij S.K. Beveren. Bezat alle kwaliteiten om een grotere loopbaan te hebben dan ik, behalve een zekere dosis zelftucht. Jammerlijk verlies voor Beveren en voor het Belgisch voetbal.

JONGE VOETBALLER

— Artificiële slalom die, zoals de naam het zegt, door jonge voetballers zo snel mogelijk en met zo weinig mogelijk strafpun-

ten, moet worden afgelegd. Ik eindigde, als kadet, op de derde plaats van de landelijke finale in het Heizelstadion.

K

KICSI

— Magyaars voor "kleine". Ik kreeg die bijnaam van de gewezen Standard-links buiten, Antal Nagy. De Hongaar vertrok later naar de Nederlandse competitie en vervolgens naar Olympique Marseille, maar mijn bijnaam bleef.

KLOKKE

— Terrein van Club Brugge, waarop ik mijn maidenmatch met de "Witte Duivels" speelde. Home van de eerste Belgische "Kop".

KONINGSPLEIN

— Oord van "verderf" waar wij, in mijn Antwerp-tijd, na de training met vier, vijf soms de tactiek voor de volgende zondag kwamen bespreken. Het kreeg, ten onrechte natuurlijk, de schuld voor de ongunstige uitslagen van de "Great Old".

KOPSPEL

— Onderdeel van het voetbal dat sedert het vertrek van Depireux en Kostedde in het offensief optreden van Standard bijna volledig ontbreekt. Het wordt, achteraan, ook niet door Nico Dewalque geapprecieerd. "Koppen is vreselijk als die bal van zo heel hoog en van zo ver aankomt. Voor niets ter wereld zou ik er mijn hoofd tegensteken. Weet je dat je er van kan doodvallen?" heeft Nico me eens gezegd.

L

LATER

— Periode die begint als de voetballer zijn loopbaan afsluit.

Ik weet steeds niet wat ik later zal doen. Ik kreeg reeds voorstellen om een pub te openen te Tongeren, in business te gaan met Dewalque, een restaurant te beheren op de Grote Markt te Beveren.

LONDENSTRAAT

— Straat te Antwerpen. Ik fietste destijds met Freddy Buyl uit Beveren naar de technische school die zich in de Londenstraat bevindt. Hiervóór volgde ik lager onderwijs in de gemeenteschool van de Nieuwe Wijk te Beveren. Later volgde ik, een dag per week, cursussen (TV en radio) in de Lange Leemstraat te Antwerpen.

M

''MARINE HOTEL''

— Ik heb in honderden hotels verbleven, van Granada tot Genua, van Moskou tot Mexico-City, maar ik zal het ''Marine Hotel'' te Troon met panorama op de Firth of Clyde (Schotland) nooit vergeten. Ik verbleef er met de Antwerp-spelers ter gelegenheid van onze terugmatch met Kilmarnock in 1966. Real Madrid, Benfica en al de grote Europese clubs doen hetzelfde voor hun matches te Glasgow.

MOEILIJKE TIJD

— Mijn derde seizoen bij Antwerp F.C. toen men mij als de hoofdschuldige voor de degradatie van de ''Great Old'' aanwees... Iedere maal dat mijn telefoon rinkelde, vreesde ik dat het een belager kon zijn...

N

NEDERLAND

— Is in de Europese Beker der Landskampioenen sedert drie seizoenen de sterkste natie. Dienen deze successen in de eerste

plaats toegeschreven aan enkele begaafde enkelingen als Cruyff, Keizer en van Haneghem of geven de luidruchtige legioenen van het olympisch stadion en van de Feyenoordkuip de doorslag? De trainers en de doorsnee-spelers van boven de Moerdijk halen in ieder geval alle voordeel uit deze toestand, vermits de poorten bij ons wijd worden opengezet voor de Nederlanders.

O

ONTMOEDIGING

— Tijdens de ontmoeting met Club Brugge van 8 oktober 1972 werd ik in de 13de minuut voor de zoveelste maal aan het hoofd van mijn kuitbeen geraakt. Mijn been was letterlijk verlamd en ik verliet noodgedwongen het terrein. Die dag was ik zó totaal ontmoedigd dat ik, lang vóór het eindsignaal van Robert Schaut, met mijn echtgenote en mijn oudste dochtertje in de wagen stapte en terug naar Tongeren reed.

P

PETIT

— Roger. Algemeen secretaris van Standard Luik en mijn grote baas. Het enige bestuurslid van de club waarmede wij in aanraking komen en nochtans krijgen wij hem zelden te zien. De "Rouches" openen niet dikwijls de deur van het bureau dat hij in het stadion bezit. Wordt niet altijd en overal gewaardeerd, maar moet als een groot clubleider worden beschouwd.

PILOT

— Louis. (Groot-Hertogdom, 11.11.1940). Achterspeler en middenvelder. Trad van 1960 tot 1972 bij Standard op. Thans lid van Antwerp. Verbergt onder een aanzienlijke laag beleefdheid een onbedwingbare drang naar studentengrappen. De klas-sieke: het moffelen van een aangetaste forel in de binnenzak van een bestuurslid.

PLANKENKOORTS

— Verschijnsel waarvan de voetballer slachtoffer wordt tijdens de minuten die de kickoff voorafgaan. Verdwijnt meestal bij het eerste bevrijdend fluitsignaal. Ik beleefde de ergste aanval van plankenkoorts op 22 oktober 1966 ter gelegenheid van mijn eerste interland tegen Zwitserland. Ik daverde van de trac toen ik het veld opliep en ook tijdens de uitvoering van de nationale liederen, die een eeuwigheid scheen te duren... Het was even erg op 4 maart 1972 vóór de belangrijke ontmoeting Standard-Club Brugge. Toen de elftallen reeds op het veld waren gekomen, kon niet worden afgetrapt omdat duizenden toeschouwers in de neutrale zone hadden plaatsgenomen. Wij moesten naar de kleedkamer terug om te wachten op het einde van de toespraak van Roger Petit en de door Vital Loraux bevolen ontruiming. Om dood te vallen...

Q

QUEEN

— Gerald of "Gerry". Schots veldspeler. Thans bij Crystal Palace. Ik ontmoette hem destijds met Antwerp bij Kilmarnock en vond hem een monument van brutaliteit. Ik heb sedertdien echter kennis gemaakt met echte killers als Bertini en Roth. So, excuse me, Gerry Queen.

R

ROTH

— Franz, (27.4.1946) meet 1,79 meter en weegt 82 kg. Lid van Bayern München sedert 1966. Ik vind het jammer dat de spectaculaire kampioenen van West-Duitsland het noodzakelijk vinden dergelijk element in hun elftal op te nemen. Hij trapte me tijdens een augustusnacht van het jaar 1972 te Las Palmas vrijwillig op het kuitbeen dat Bertini enkele maanden vroeger had gebroken en bracht meteen mijn nieuw seizoen in gevaar.

S

SABOTEUR

— Scheldnaam voor sommige voetballers in sommige matches. Van Himst droeg hem enkele tijd in Mexico in 1970. Ik kreeg hem nog veel vroeger dan Pol naar het hoofd. Het gebeurde op het einde van het voor Antwerp fatale seizoen 1967-68, onder meer tijdens de derby tegen Beerschot.

SEMMELING

— Leon, (geboren op 4.2.1940 te Visé). Rechtsbuiten van Standard en van het nationaal elftal. Ook aanvoerder van de "Rouches". Type van de ploegspeler. Onderscheidt zich voortdurend door een gedeelte van mijn werk — en ook van anderen — op zich te nemen...

T

TANJA

— Mijn tweede dochttertje werd geboren op de dag dat ik van een interland in Denemarken terugkeerde en een paar dagen nadat mijn vader was overleden. Ik was vermoeid, ontroerd en, als vrijgezel voor enkele dagen, verloren. "Ga je dochter aangeven," zegde mijn echtgenote. Wij hadden maanden vroeger voor haar de naam "Katya" gekozen, maar toen de gemeentebediende vroeg welke naam hij diende in te schrijven, zegde ik verstrooid: "Tanja". Toen ik terug in de kliniek kwam, vroeg mijn echtgenote of ik de naam juist had gespeld. "Tanja kan toch iedereen schrijven", zegde ik. "Tanja?" vroeg mijn echtgenote vreesaanjagend kalm. "Hoe Tanja?" Gelukkig stonden er twee verpleegsters en drie bezoeksters in haar kamer. Ze heeft later alles sportief opgenomen...

U

UITLEVEN

— Ik ben gezond en ik voetbal reeds jaren zonder uitzonderlijke inspanningen te moeten leveren. Af en toe ken ik eens een slechte dag of periode, zoals iedereen. Men beweert al jaren dat ik het niet volhoudt en dat ik wel eens zal ineenstuiken, maar in afwachting leef ik me uit. (Uittreksel uit een vraaggesprek na de ontmoeting Standard-Club Brugge op 6.10.1968).

V

VANDEN STOCK

— Constant. Gueuzebrouwer, voorzitter van Sporting Anderlecht en gewezen keuzeheer van het nationaal elftal. Gaf me mijn eerste kans als internationaal. Maakte van het Belgisch nationaal elftal tien jaar geleden de "wereldkampioen van de vriendenmatchen".

VAN HIMST

— Paul, (geboren op 2.10.1943) is één van mijn eerste supporters. Verklaarde na mijn debuut als internationaal: "Na onze recente match op Antwerp waar Van Moer in de tweede helft reddeloos verdronk, wisten wij niet dat hij dat allemaal kon. Vandaag is gebleken dat hij bijna alles kan. Onder meer dat hij een uitstekende pass-techniek zonder voorbereiding en met de buitenkant van de voet bezit. En dat hij veel beter verdedigt dan wij hadden geloofd. Maar dat is nu eenmaal het verschil tussen een speler met internationale klasse en de anderen".

VAN HOVE

— Naam van mijn echtgenote en van mijn schoonvader, natuurlijk. Deze laatste, Alfons, kweekt aardbeien en was de laatste koolboer die met paard en kar door Beveren trok. Verzorger van de ploeg Gerard Buyl-Valeer Ollivier. Deed eens tijdens

de ochtenduren van een Duitse zesdaagse zijn beide renners slapen, zette zich in de kledij van de "eekhoortjes", draaide zoveel mogelijk lampen uit en reed zelf rond de piste. Wij debuteerden samen in Beverens eerste elftal. Hij als verzorger, ik als rechtsbuiten.

VOETBAL

— Grootste sport ter wereld. Het is hier geen kwestie van gewicht of lengte. Wel van hart, adem en van de eerste vijf meter.

W

WHISKY

— (Soms) bondgenoot van de internationalen. Een vinger whisky hielp de formidabele trac verdrijven die, vóór onze matches met Schotland en Portugal in februari 1971, mijn tanden deed klapperen en mijn knieën knikken.

X

— Wordt gebezigd om een draw weer te geven. Symboliseert ook het onbekende. Ik vraag me soms af of ik de half-time van mijn loopbaan heb bereikt. Of ben ik reeds aan de tweede helft begonnen? Ik betreur in geen geval dat ik voetballer ben geworden. Ik zou zelfs bereid zijn, ondanks al mijn tegenslagen, opnieuw te beginnen.

Y

YASHIN

— Lev, gewezen doelman van Dynamo Moskou en van de Sovjet-elf. Van Himst en ikzelf werden door de heer Granatkine uitgenodigd om Yashins jubileum op 27.5.1971 te helpen vieren, samen met Charlton, Moore, Best, Muller, Eusebio, Lubanski

en Djajic. Wij konden de uitnodiging niet aannemen omdat wij daags voordien met België een E.B.-match in Denemarken moesten spelen.

Z

ZWITSERLAND

— Ik speelde op 22.10.1966 mijn eerste A-wedstrijd tegen het elftal van de Helveetse confederatie. De Zwitsers speelden met Prosperi, Fuhrer, Baeni, Perroud, Stierli, Odermatt, Schnyder, Hertig, Blattler, Quentin, Schindelholz.

De aanwezigheid van een voetbalvedette gaat zelden onopgemerkt voorbij. Wilfried Van Moer stapte, onder de blikken van de voetballiefhebbers, voor de Heizel uit zijn wagen.

Numer 8 van Standard en van het Belgisch nationaal elftal staat voor eenmaal stil op het veld. Hij kijkt vragend in de richting van de trainersbank.

Op de groene velden worden (gelukkig) ook correcte tegenstanders gevonden. Wilfried voert een zuivere tackle uit op zijn gewezen clubgenoot Robert Rogiers. Van Moer speelde destijds zijn eerste match in Beverens eerste elftal als vervanger voor de gekwetste Rogiers!

Robby Rensenbrink — eerst Brugge en thans Anderlecht — en Wilfried Van Moer dansen een voetballersballet waarin zowel elegantie als atletische kunde aanwezig zijn.

BELGISCH VOETBAL TE BRUTAAL

— Ik wil me niet de pretentie aanmatigen alle voetbalwijsheid in pacht te hebben en acht me ook niet gerechtigd over dingen en mensen een absoluut oordeel te vellen. Ik meen niettemin al voldoende ervaring, zowel nationaal als internationaal, te hebben opgedaan om tot bepaalde conclusies te kunnen komen en mijn eigen visie te hebben op het voetbalgebeuren. Wat deskundigen en anderen er van denken is me om het even. Dat is hun zaak. Ze zullen me alleszins niet kunnen tegenspreken als ik beweer dat het volledig offensief gerichte voetbal, zoals in mijn Beverse tijd, zo goed als verdwenen is uit de Belgische stadions. Overal gaat het voetbal in ons land meer en meer de zogeheten realistische, of beter gezegd defensieve, kant uit. Bestuur en trainers, kortom allen die het voor het zeggen hebben, eisen van de spelers in de eerste plaats dat alles afgestemd wordt op niet verliezen, geen doelpunten binnen krijgen. Proberen te winnen door offensief voetbal en dus voor alles er naar streven goals te maken, schijnt een luxe te zijn geworden, die men zich nog slechts in zeer uitzonderlijke gevallen, zoals tegen een veel zwakkere tegenstander, veroorlooft. Ik blijf er nochtans een onvoorwaardelijk voorstander van. Ik heb het zo geleerd.

Die defensieve inslag, en dat is dubbel spijtig, gaat bij ons bovendien gepaard met een brutale aanpak, die met een korrekte hardheid en een totale fysieke inzet niets te maken heeft. Dat onze groei naar professionalisme dit met zich heeft gebracht, lijkt me een nogal simplistische verklaring aangezien ook in klassen waar het amateurisme overweegt hetzelfde verschijnsel moet worden vastgesteld. Ik houd het er bij dat die toestand in hoofdzaak te wijten is aan het feit dat op onze velden te veel wordt geduld. De scheidsrechters treden doorgaans niet kordaat genoeg op. Ze beschermen de "echte" voetballers niet genoeg. Volgens mij loopt er daar iets verkeerd. Niet alleen in België wordt men met dat probleem geconfronteerd, maar hier blijft men te laks, laat men maar begaan. We moeten nochtans niet ver over onze grenzen kijken om stichtende voorbeelden te hebben. In Nederland en Duitsland bestrijdt men die brutaliteit krachtdadig. Ook in Engeland is men er volop mee doende te trachten die plaag uit te roeien. Hopelijk doet men dat weldra ook bij ons. Het is absoluut nodig, indien men het voetbal als sport wil redden. Ik pleit niet in hoofdzaak voor een kordater optreden van de scheidsrechters omdat ik al enkele malen ernstig gekwetst ben geworden. Slechts een klein deel van mijn verwondingen zijn echt te wijten aan de brutaliteit van een tegenstander, zoals die in de match België-Italië toen Bertini me het kuitbeen overtrapte.

*

* *

— Ik ben het volkomen eens met Raymond Goethals als hij zich zorgen maakt over de toekomst van het Belgisch voetbal omdat er te veel buitenlanders in onze clubs worden ingevoerd. Dat die buitenlanders bij de aankoop minder kosten dan een veelbelovende jongere van bij ons en die politiek bijgevolg financieel interessanter is voor de clubs, wil ik geredelijk aannemen. Zoals ik ook begrijp dat clubs die aan de top staan en die op een

bepaald ogenblik vaststellen dat deze of gene plaats in het elftal te zwak is bezet om zich aan de top te kunnen handhaven, wat voor hen een financiële noodzakelijkheid is, proberen in het buitenland hiervoor een ervaren speler op de kop te tikken. Doodjammer is nochtans dat dit alles gebeurt ten nadele van onze jongeren, die aldus in die clubs meestal niet voldoende de kans krijgen om zich in te spelen en door te breken. Het is trouwens kenschetsend dat vrij veel van die jongeren, die in de eigen club niet de kans kregen en verkocht werden, bij hun nieuwe ploeg volledig tot ontplooiing komen. Met de jongerenpolitiek gaat er bij ons iets verkeerd. Het is immers moeilijk te verklaren dat de grote clubs uit hun massa kadetten, scholieren en junioren zo weinig elementen kweken die als volwaardige titularissen tot in het eerste elftal doordringen. Of durven de clubs gewoon het risico niet meer aan hun jongeren een behoorlijke kans te geven? Mocht ik ooit een zoon hebben, die zou willen voetballen, dan zou ik hem alleszins niet bij een grote club aansluiten om er in de massa van 200 tot 300 jongeren verloren te lopen. Misschien laat ik me hierbij leiden door het patroon van mijn eigen loopbaan, maar vast staat dat hij ook in een "middelmattige" club zou beginnen. Om op die invoer van buitenlanders terug te komen kan men zich ook, en terecht, afvragen, of alle spelers die naar hier worden gehaald wel beter zijn dan wat er in ons land voorhanden is. Het peil van ons voetbal is er zeker niet mee gestegen. Op een paar uitzonderingen na zijn het zeer gewone spelers, die het wel in vriendschappelijke wedstrijden kunnen waarmaken, maar nogal verbaasd staan als ze in onze competitiewedstrijden komen...

*

* *

— Het is misschien kras gezegd, maar wat ik als voetballer kan, heb ik van mezelf. Ik heb het al die jaren beetje bij beetje bij elkaar geraapt. Hiermee wil ik niet beweren dat ik niets

meer kan bijleren, wel dat ik er sceptisch tegenover sta als men vertelt dat die of die trainer die of die speler heeft "gemaakt". Een trainer kan een voetballer op sommige zwakke punten wijzen, hem naar die of die functie oriënteren, maar het is en blijft de speler zelf die zijn eigen leermeester moet zijn. Om het over training te hebben geloof ik dat velen er een verkeerde opvatting op nahouden. Ze gaan ervan uit dat een goede training noodzakelijk ook een langdurende training moet zijn. Daarmee ben ik het niet eens. De degelijkheid van een training kan niet gemeten worden in duur. Van belang vooral is de intensiteit ervan. Lange trainingen leiden meestal tot verveling bij de spelers en verlies van concentratie. Wat de trainers betreft, ben ik van mening dat het voor een speler niet te best is te lang dezelfde trainer te hebben. Men weet op de duur wat er allemaal op een training gaat gebeuren. Zodat het eentonig gaat worden en dat is liefst te vermijden. Wenselijk lijkt het me om de drie jaar van trainer te veranderen.

*

* *

— Men heeft me al herhaald gevraagd waaraan ik het toeschrijf dat de Belgische ploeg, vroeger de wereldkampioen van de vriendschappelijke wedstrijden maar erbarmelijk week in matches met inzet, de laatste jaren in de internationale competities zo voortreffelijk voor de dag komt. Er zijn verscheidene factoren die dit hebben bewerkt. In de eerste plaats is er in de huidige kern veel talent aanwezig, is de mentaliteit van de spelers voorbeeldigen heerst een uitzonderlijke verstandhouding. Ik zou haast zeggen beter dan in een club. Er is geen klikjesvorming meer. Vedette of geen vedette, op het veld is heteen voor allen en allen voor een. We vormen nu een ploeg van op beroepsgebied blijkbaar allemaal volwassen geworden spelers. De twistzieke mentaliteit, die vroeger de selectie beïnvloedde, jazelfs bepaalde en waarbij met een heleboel bijkomstigheden werd rekening ge-

houden heeft ook afgedaan. Verder is er de invloed van trainer Raymond Goethals, die door alle spelers op de handen wordt gedragen. Een crack. Hij staat dicht bij de spelers en is onovertreffbaar voor de mentale voorbereiding. Hij heeft steeds het gepaste woord op het gepaste ogenblik. Tactisch is hij een maestro. Als hij een ploeg is gaan volgen en daarna op een training aan het tactisch bord gaat staan, heeft die ploeg weldra voor ons geen geheimen meer en heeft hij ieder van ons klaar en duidelijk uitgelegd wat we te doen en te laten hebben. En het klopt altijd. Bovendien houdt hij ook rekening met de eigenschappen en de geaardheid van elk van ons. Zodat men zich met hem op zijn gemak voelt. Hij is ook een psycholoog. Kortom, een persoonlijkheid die vertrouwen wekt. Ik neem mijn petje af voor Raymond Goethals. Hij is werkelijk een trainer van een aparte klasse. Verder zijn er ook nog de geldelijke verdiensten. Er zit een flinke stuiver aan vast bij de nationale ploeg. Men moet er niet meer voetballen voor een appel en een ei. Als profs, die we toch allemaal zijn, is dat ook van een enorm belang.

*

* *

— Ik ben geen profeet en kan me vergissen, maar zeer vermoedelijk zal het voetbal meer en meer gaan evolueren naar een soort ebbe-en-vloed-systeem, waarbij met zoveel spelers als mogelijk in de aanval wordt gegaan en bij een tegenaanval ook massaal wordt teruggetrokken. Een systeem dus, waarin voor de meeste spelers de "plaats" in de ploeg nog alleen louter theorie zal zijn en vanzelfsprekend nog meer van de fysiek zal worden gevergd. Ajax verricht baanbrekend werk voor dit systeem. Zo mooi als het door de Ajacieden nu nog kan worden opgevoerd zal het wellicht wel niet blijven, maar het lijkt wel afdoend te kunnen zijn. Het is eigenlijk een systeem, waarbij niet veel systemerij te pas komt. Het is eenvoudig en

dat is altijd veel waard. Want hoe ingewikkelder een systeem is des te moeilijker wordt het doorgaans voor de spelers om het perfect toe te passen.

*

* *

— Het schijnt dat ik de rang van vedette heb. Ik voel het nochtans zo niet. Ik heb ten andere altijd een grondige hekel gehad aan iemand die het nogal laat blijken dat hij een vedette is en "allures" aanneemt. Ik vind echt niet dat ik enige reden heb om me als vedette aan te stellen omdat ik van voetballen mijn beroep heb gemaakt. En op het terrein de vedette spelen is ook niets voor mij, tenzij men hierdoor zou verstaan dat een vedette harder moet werken dan de anderen. Op dat gebied wil ik me dan graag spiegelen aan di Stefano, Puskas, Rivera, Mazzola, Bobby Charlton, Netzer, Moore, Pél , Gerson, van Haneghem, Cruyff en noem maar op. Om het bij buitenlandse voorbeelden te houden.

*Het clubleven van Standard heeft talrijke facetten...
De families Dewalque en Van Moer tijdens het jaarlijkse kerstfeest voor de kinderen
van de 'Rouches'.
Wilfried Van Moer en Nicolas Dewalque poseren aan de zijde van de grote baas
van Sclessin, algemeen secretaris Roger Petit.*

The following information is for your information only. It is not intended to be used as a basis for any action. The information is for your information only. It is not intended to be used as a basis for any action. The information is for your information only. It is not intended to be used as a basis for any action.

"BONNE CHANCE"...

Destijds kon Sinterklaas slechts landen als er op de aarde voldoende sneeuw lag voor zijn rendieren en voor zijn slede, maar in het jaar 1972 rijdt hij reeds op 11 oktober in een open wagen doorheen het Brussels centrum. De warme herfst giet de "canyons" van het de Brouckère-plein vol gouden zonnenschijn en zilveren mist. Twee rijen schoolkinderen turen sedert een uur de wazige verte in. Hun vaders en hun leraars kijken daarentegen vlakbij naar de nog jonge man in lichtblauwe broek en blauwe pull-over, die voorzichtig naar het trottoir aan de overzijde hinkt. Wilfried Van Moer wordt, om de twintig meter, in de stad van de Anderlechtse rivalen herkend.

— Ik word herkend omdat ik hink, zegt de befaamde veldspeler met een grijns. Ik heb de indruk dat ik sedert een jaar onafgebroken hink. Eerlang zal men in de rubriek Bijzondere Kentekens van mijn paspoort kunnen schrijven: hinkt.

De aankomst van Sinterklaas valt drie dagen na de competitie-match Standard-Club Brugge. Meteen kan men raden waarom Van Moer er zo gepijnigd en zo wanhopig uitziet. Hij heeft zijn zoveelste wederoptreden gedaan ter gelegenheid van de topmatch van de vijfde competitiedag van het seizoen 1972-73.

Het heeft geen volle dertien minuten geduurd. Toen werd hij in de nabijheid van het Brugse doel neergeknokt en aan beide benen geraakt. Hij verdween onmiddellijk van het veld en reed met zijn kleine familie en zijn grote wanhoop op staande voet (als men de uitdrukking mag gebruiken voor een voetballer die op dat ogenblik enkel kon zitten en liggen) naar Tongeren terug.

— De èchte Van Moer had tijdens die fase onvermijdelijk gescoord, zegt Wilfried ons op dat Brussels trottoir. Ik heb echter geaarzeld alvorens mij naar de bal te lanceren en de Brugse defensie bracht mij meteen weer tot stilstand. Stilstand, is het juiste woord. Voor mij staat het voetbal reeds een vol jaar stil. Dit ongeluksjaar begon op woensdag, 10 november 1971, te Aberdeen in de 58ste minuut van onze Europese beker-match met de Schotten. Ik liep daar in Pittodrie Park een ernstig spierletsel in de linkerdij op. Wij hadden negen competitie-matchen gespeeld en Standard bekleedde de eerste plaats met 15 punten tegen 14 voor Club Brugge. Een zo kort als zinloos wederoptreden tegen Diest op 12 december 1971 heeft mijn blessure aanzienlijk verergerd, zodat ik eerst op 6 februari 1972 — dus na een onbeschikbaarheid van drie maanden — weer normaal kon voetballen. Wij wonnen die dag de Luikse derby met 1-2 en Club verloor met 1-0 op Waregem, maar niettemin had Brugge na 19 matchen steeds vier punten voorsprong op Standard en vijf op Anderlecht. Tijdens mijn afwezigheid had mijn club zeven punten op Brugge ingeboet en meteen alle kansen op de verovering van een vierde opeenvolgende titel verloren. Het einde van dit mislukt kampioenschap betekende echter het einde van mijn ongelukken nog niet. Zes dagen na de laatste competitie-match bleef ik tijdens de rust van de interland met Italië op Anderlecht (13.5.1972) met een gebroken kuitbeen in de kleedkamer. Amper hersteld begon ik reeds tijdens mijn zomerverlof op Palma te trainen en toen de oefenmatchen in augustus aanbraken was de kuitbeenbreuk niets anders meer dan een slechte souvenir... Sommige voetballers leggen het er

blijkbaar op aan pijnlijke herinneringen wakker te schudden, want tijdens het tornooi op Las Palmas werd ik in een match met Bayern München weer aan hetzelfde kuitbeen geraakt. En thans ben ik eens te meer buiten strijd. Voor de vierde maal in elf maanden!

— Ik heb personen ontmoet die me het bedrag van mijn jaarloon benijden of afgunstig staan tegen de kampioenschappen, de "Gouden Schoenen" en de "caps" die ik heb gewonnen. Hier tegenover plaats ik echter al de druppels die ik heb getranspireerd, al de tranen die ik heb gestort en de maanden gevuld met wanhoop en pijn die ik heb doorgebracht. Pijn? Ja, pijn. Echte, slepende, irriterende pijn die zelfs 's nachts niet ophield. En wanhoop ook, dagen, weken en maanden vol wanhoop. Toen mijn kuitbeen weer aan elkaar was gegroeid, moest ik opnieuw leren marsjeren. Toen ik vervolgens niet meer hinkte, moest ik weer leren draven, daarna lopen en tenslotte spurten. Ik bracht, lange, eenzame ochtenden door op een afgelegen terrein, ver van de fitte titularissen, die zich luidruchtig als kinderen met de bal vermaakten. Om mijn ongeluk te vergeten, liep ik dan maar mijn zoveelste pijnlijke ronde af in het gezelschap van een verdwaald kadet of een gehandicapte junior. Marcel Vanden Bosch was één van mijn ongelukkige partners. Chorda had hem veertien maanden vroeger tijdens een vriendenwedstrijd te Nice een scheenbeen gebroken en hij vroeg zich voortdurend af of hij nog ooit zou voetballen. Marcel heeft echtgenote en kinderen en hij heeft geen ander beroep. Op dergelijke ochtenden verliet ik Sclessin met een gebroken hart.

Dit was werkelijk een jaar vol ongeluk. Een zwart jaar zoals weinige voetballers er in hun loopbaan een hebben gekend. Maar ook voorheen werd Van Moer vrij veel gekwetst. Een krant heeft zelfs een enquête van een volledige bladzijde afgedrukt onder de kop "Is Van Moer abnormaal vaak gekwetst?"

Wilfried Van Moer houdt niet van dit onderwerp, maar hij gaat het ook niet uit de weg.

— Tot vóór een jaar was ik niet meer geblesseerd dan de doorsnee-eersteklasser en moest ik er dan toch afblijven, dan was het nooit ernstig. Ik ben niet delikater dan de anderen. Mijn spieren zijn gezond en stevig. Tijdens mijn eerste drie jaar met Standard speelde ik gemiddeld 25 tot 26 competitie-matchen per seizoen. Ook voor de vriendenmatchen en de Belgische en Europese bekermatchen ontbrak ik om zo te zeggen nooit. Ik ben geen "ziekelijk" geval en ook geen 27-jarige "has been" met broze beenderen en spieren zonder weerstand. Mijn kwetsbaarheid is veel minder een kwestie van lichamelijke geschiktheid dan van manier van spelen en van temperament. Ik heb nooit een been of een voet teruggetrokken onder voorwendsel dat de tegenstander anderhalf hoofd groter is dan ik. Zo is nu eenmaal mijn karakter. Mijn broer Roger heeft mij hiervoor steeds gewaarschuwd. "Zoals jij naar de bal gaat, zet je de weg naar je knieschijf en naar je enkel wijd open", zegde hij me steeds. Ik geef mij daar rekenschap van, tenminste zolang ik niet speel. Want als de match begonnen is, denk ik er niet meer aan. Ik ga mijn kans op iedere bal, zelfs indien ik slechts een halve kans op tien bezit hem te veroveren. Soms zou ik mezelf kunnen slaan voor zoveel nutteloze roekeloosheid. Te Aberdeen kon ik in geen geval nog iets nuttigs met de bal uitvoeren en toch wierp ik mij in de voeten van de Schotse achterspeler Buchan. Hij mag in geen enkel geval de bal ontzetten, hoorde ik een stem diep in mij zeggen. Ik heb hem dit belet, maar wat betekent dit nu in vergelijking met de ernstige blessure die ik heb opgelopen? Indien ik op het veld dikwijls blijf geef van een teveel aan karakter, dan heb ik er meestal te weinig als ik na een blessure ongeveer hersteld ben en mijn wederoptreden ter sprake komt. Ik ben bij te veel gelegenheden gezwicht voor zachte drang en dwang. Verleden seizoen heb ik tegen Diest in ieder geval te vroeg gespeeld. Hetzelfde gebeurde zo pas tegen Club Brugge. Na het drama van Las Palmas ben ik ook te vroeg beginnen trainen. "Ik neem de verantwoordelijkheid op mij", heeft René Hauss

telkens gezegd, maar wat betekent dit in feite? In de toekomst ga ik hem van die verantwoordelijkheid ontslaan. Ik ben thans oud en wijs genoeg om ze zelf te dragen. Ik besef dat de grote meerderheid van de trainers op dit gebied even nerveus en gejaagd is als Hauss. Ik begrijp hem en ik slaag er dikwijls in mij in zijn plaats te stellen. De "chef" bezit trouwens ook grote kwaliteiten. Hij wenst dat wij ons beroep respecteren en dat wij dus ook respect voor de tegenstander betonen. "Je tegenstander bezit niets kostbaarders dan zijn onderste ledematen", zegt hij dikwijls. „Die moeten vooral geëerbiedigd worden." Niets stoot hem dan ook meer tegen de borst dan de speler die knieën of enkels viseert. Indien de andere trainers slechts een gedeelte van Hauss' filosofie zouden bezitten, waren er wellicht de helft minder gekwetsten.

*
* *

Een van de vaders van de kinderen die Sinterklaas opwachten, komt op Wilfried Van Moer af en zegt tot de internationaal:

— Ben je Wilfried Van Moer niet? Ja? Ik wil je enkel "Bonne chance" wensen...

EINDE

WILFRIED VAN MOER

Nummer 8

INHOUD

De steekkaart van "Nummer 8"	9
Duurste voetballer van België	11
Naar eerste klasse	25
Mijn broer heeft het me voorgedaan	37
Van 7 naar 8	47
Idool, dan op de dool	59
"Kicsi"	73
Kampioen, weer kampioen, een derde maal kampioen .	79
Groeten uit Mexico	95
Mijn "caps"	103
Mijn 28 Interlands	109
Mijn drie "Schoenen"	137
Voetballen is mijn beroep	143
Van Moers bloemlezing	149
Van Moers woordenboek	153
Belgisch voetbal te brutaal	167
"Bonne Chance"	175

Gedrukt op de persen van N.V. „De Schorpioen”
Ringlaan 19, Strombeek-Bever

Wettelijk Depot:
D/1972/0044/42

Uitgeverij „DE SCHORPIOEN” naamloze vennootschap
Verantwoordelijke Uitgever:
Beheerder: M. JACOBS, Paul Hymanslaan 110, Brussel 15

wilfried van moer

8888888888888888